Nostalgic 110

POLLY MEYRICK

MOȘTENITORUL NECUNOSCUT

ALCRIS

"Dacă te căsătorești cu mine, Harriet, Monkscombe îți va aparține. Tu alegi..." Surprinsă, tânăra femeie își aținti privirea asupra lui Benjamin Stanton. Oare își pierduse mințile, încât să-i facă o asemenea ofertă? Nici măcar pentru a păstra pământurile strămoșilor, Harriet nu este gata să consimtă la acest sacrificiu! Atunci, oare ce forță demonică o îndeamnă să-i spună da lui Benjamin?

PREȚ: 7 LEI

5 948488 600228

Titlu original (eng.): Forget The Past

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
MEYRICK, POLLY
Moștenitorul necunoscut / Polly Meyrick
Traducător: Cecilia Ionescu
București: Alcris, 2008.
ISBN 978-973-121-088-9
I. Micu Aurelian (Editor)
II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ NOSTALGIC “

POLLY MEYRICK

Moștenitorul necunoscut

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Bărbatul inspectă gânditor zidul. O gaură îi permise să se ridice destul de sus pentru a privi dincolo, apoi se lăsă să cadă.

Din fericire, talia sa înaltă și musculatura puternică îi permiteau să escaladeze cel mai greu obstacol. Singura dificultate consta în peretele acoperit cu polei: iernile erau atât de aspre pe coasta de vest a Angliei, încât la acest sfârșit de dimineață, gheața încă nu se topise.

Necunosutul se hotărî. Dacă voia să-și păstreze incognitoul, era mai bine să întârzie pe acest drum unde prezența plugurilor atesta o activitate omenească. Mai devreme sau mai târziu, un angajat al fermei îl va surprinde. Ori, în aceste câmpuri retrase, venirea unui străin va suscita întotdeauna o mare emoție...

Cu o mișcare a șoldurilor, se sui pe coama zidului, își aruncă picioarele de cealaltă parte și sări pe pământ.

Năpustirea sa în mijlocul tufișurilor trecu neobservată. Doar un măcăleandru speriat zbură în zgomot de aripi. Cu simțurile în

alertă, bărbatul ciuli urechile. Dar nimic. Niciun zgomot suspect. Liniștit, înaintă printre tufe și ajunse la un pod de piatră care trecea peste un mic pârâu. Dincolo de el, se ridica o peluză în pantă blândă spre o construcție cenușie. În fața intrării principale situate la vest, observă un atelaj de călătorie. Cineva se afla în vizită – fără îndoială pentru foarte puțin timp, deoarece vizitiul aștepta lângă treptele de la intrare.

Ascuns în umbră, bărbatul observă partea de sud, când o umbră îi atrase atenția. Silueta subțire a unei femei trecea dintr-o parte în alta prin fața unei ferestre de la parter. Gânditor, bătu în retragere.

***

Harriet Stanton măsura salonul. Trecând pentru a nu știu câta oară prin fața ferestrei deschise spre parc, se revoltă de indignare.

– Legal, poate, dar cu siguranță nedrept!

Însoțitorul său – cu siguranță notar – scoase un oftat, întinzându-și picioarele grele. Călătoria îl obosise. La peste șaizeci de ani, începuse să acuze povara anilor și nu mai visa decât la odihnă. Totuși, înaintea unei pensii binemeritate, omul cumsecade ținea să claseze dosarul moștenirii Stanton. Din conștiință profesională, desigur, dar mai ales din afecțiune pentru cele două surori pe care le cunoștea din copilărie și cărora le purta o mare afecțiune – poate cu o ușoară slăbiciune pentru Harriet.

– Draga mea copilă, spuse el blând. La ce bun să te lamentezi?

Să încercăm mai degrabă să rămânem optimiști.

– Optimiști?

Harriet se întoarse, uluită. Întoarcerea făcu să se învârtă jupa gri a ținutei de amazoană, care-i accentua silueta suplă. Într-o perioadă în care se renunțase la corsete și crinoline, în favoarea unor toalete mai fluide care lăsau să se dezvolte formele, subțirimea sa atrăgea priviri surprinse. Totuși, unele doamne, mândre odinioară de opulența lor, începuseră să urmeze un regim sever pentru a-i semăna...

Harriet plănuise o plimbare călare când sosise notarul, așa că mănușile, pălăria și cravașa sa tronau pe o masă vecină. Razele slabe de soare care treceau prin fereastră aruncau reflexe de foc în părul ei castaniu.

– Optimistă, când vor să mă exproprieze? Ușor de spus! izbucni ea.

– Situația este inevitabilă, Harriet. Am discutat asta de nenumărate ori cu răpostatul tău tată. Dacă ar fi existat vreun mijloc de a scăpa din impas, crede-mă, l-aș fi găsit. Dar nu există. Proprietatea revine de drept unui moștenitor de parte bărbătească, și părinții tăi n-au avut un fiu. În aceste condiții, nu putem face nimic împotriva legii....

Îi aruncă o privire în care regretul era nuanțat cu teamă. Harriet se încruntă. Ah! măcar dacă tatăl său ar fi avut un fiu și nu două fete! Totuși, era vinovat că nu încercase. Harriet era cea mai mare. Nașterea sa îi încântase pe părinți, convinși că-i vor dărui curând un frate, dar din păcate, după șapte ani de speranțe înșelate, doamna Stanton născu încă o fată. Nașterea se desfășură atât de rău, încât

medicii se opuseseră categoric unei noi sarcini. Consternat, cuplul se văzu atunci amenințat cu revocarea. Cum nu aveau nicio avere personală în afară de Monkscombe, sechestrul pe proprietate îi dusese la ruină...

Doamna Stanton murise prima. Deși sincer afectat, soțul său se gândi să se recăsătorească, pentru a concepe în sfârșit un fiu. Totuși, în cele din urmă renunță, îngrozit de ideea de a lăsa o văduvă fără resurse – și mamă a altor fete la fel de lipsite de mijloace ca surorile lor.

În disperare de cauză, nefericitul spera să trăiască destul de mult timp pentru a-și mărita odrasla. Dar și aici planul său eșuă, deoarece muri puțin după aceea de o febră nenorocită. Monkscombe reveni atunci fiului fratelui său mai mic. Acesta din urmă ajunsese în coloniile americane – devenite de atunci Statele Unite – în urma unui diferend de familie și cei doi frați nu se mai văzuseră niciodată. O anchetă dezvălui că emigrantul se stabilise la Philadelphia, unde decedase probabil cu câțiva ani înaintea fratelui său mai mare. Fiul său, Benjamin Curtis Stanton, era născut acolo și nu cunoștea pământul strămoșilor. Totuși, el era noul stăpân de la Monkscombe....

– De ce Curtis? se miră Harriet.

Domnul Ferrar se agită în fotoliul său.

– Cred că am aflat că era vorba de numele de familie al mamei și că-și dorea să-l perpetueze.

– Fermecătoare intenție, când știe că toată averea sa vine din ramura paternă, observă cu amărăciune Harriet.

– Nu putea să prevadă asta, protestă notarul cu un aer de

reproș. Din ce spun sursele mele, vărul tău are el însuși venituri importante. Afacerea fondată de tatăl său continuă să prospere. De altfel, asta este șansa voastră... Dacă n-are nevoie de bani, nimic nu ne împiedică să ne gândim la un aranjament amiabil. În plus, buna-cuviință îi va cere să vă ajute, pe tine și pe sora ta.

– Mai ales Caroline mă îngrijorează, admise Harriet. În ce mă privește, voi depăși șocul. Dar Caroline...

Interlocutorul său dădu din cap. La nouăsprezece ani, Caroline Stanton trecea pe bună dreptate drept cea mai frumoasă fată din regiune. Înconjurată de o curte de admiratori plini de atenții, se lăsa adulată cu încântare și cheltuia fără socoteală. În zadar încerca sora sa s-o facă să reacționeze; amețită de o viață ușoară, Caroline nu-și imagina nicio secundă că trebuia să renunțe la privilegiile sale. Și totuși, amândouă ar fi trebuit să părăsească Monkscombe încă de la moartea tatălui său dacă Benjamin Stanton nu s-ar fi volatilizat....

– L-ați găsit, până la urmă? întrebă tânăra femeie, neliniștită.

– Nu, dar am speranțe mari. Știu că este în călătorie prin Europa. I-am scris la Viena și este probabil să fi primit scrisoarea mea. Din nenorocire, ocuparea orașului de armata franceză nu ușurează trimiterea corespondenței. Mai ales că domnul Stanton nu este ușor de urmărit: a fost semnalat mai întâi la La Haye, apoi la Paris și în cele din urmă la Viena.

– Este incredibil! Suntem în război cu Franța, conflictul face ravagii în toată Europa și vărul meu continuă să treacă frontierele ca și când nu este nimic!

– Statele Unite sunt o țară neutră, Harriet. În calitate de

cetățean american, domnul Stanton nu-și asumă niciun risc. Nimic nu-l împiedică să-l viziteze pe Napoleon, dacă are chef!

Încântat de ironia sa, domnul Ferrar izbucni într-un râs zgomotos, apoi începu să-și caute tabachera.

– Înțeleg, spuse Harriet pe un ton acid. Cum ar putea, dacă are chef, să includă Anglia în itinerarul său, pentru a-și cere moștenirea!

– N-avem niciun mijloc de a împiedica asta, o asigură notarul, ocupat să-și umple pipa. Oricum, cu cât va fi mai repede aici, cu atât mai curând vom putea să negociem.

– Să negociem, adică să-l rugăm pe un complet necunoscut să ne acorde ospitalitate sub acoperișul nostru!

Notarul deschise gura să răspundă, când se auzi o bătaie scurtă în ușă. Apăru o slujnică.

– Un căpitan din poliția auxiliară dorește să vă vorbească, domnișoară Stanton. Ce trebuie să-i spun?

– Poliția auxiliară? repetă omul legii, interesat. Oare ce se întâmplă?

– Să intre, ordonă Harriet. N-ar trebui să dureze mult, domnule Ferrar. Cu siguranță, o problemă cu un tâlhar evadat.... Soldații vin deseori să ceară permisiunea să scotocească proprietatea.

Un bărbat tânăr în uniformă roșie înaintă pe ușă, cu chipiul în mână. Fizionomia plăcută reflecta o ciudată îmbinare de speranță, stânjeneală și hotărâre. Privirea sa cuprinse încăperea ca și când spera să întâlnească acolo pe cineva anume, dar acel cineva în chestiune lipsea probabil, deoarece dezamăgirea i se zugrăvi pe trăsături. Ascunzând-o cum putea mai bine, îl salută pe notar, se

înclină în fața Harrietei și se scuză că-i deranja.

– Căpitanul Murray, nu-i așa? declară Harriet cu mâna întinsă. Îmi amintesc foarte bine de dumneata. Încă un contrabandist fugit, căpitane?

– De data aceasta nu, domnișoară Stanton. Astăzi urmărim un spion francez.

– Dumnezeule! exclamă notarul.

– Da, sir.... Știu că a fost debarcat pe coastă de contrabandiști, aseară. Secăturile astea au nevoie de bani și cei ai lui Bonaparte sunt întotdeauna buni de luat. Odată ce se înnoptează, le este suficient să-l lase pe francez pe coastă.

– Trădătorii! răcni domnul Ferrar, vexat.

– Într-adevăr, sir. Și nu voi putea dormi înainte ca ultimul dintre ei să fie spânzurat! decretă căpitanul pe un ton autoritar.

Apoi, conștient că s-a lăsat dus de zel, se întoarse spre gazda sa.

– Binevoiți să mă iertați, domnișoară Stanton. Era să uit motivul vizitei mele.... Nu credem că spionul nostru, un anume Lesage, a avut timp să pornească înapoi pe mare. De aceea, oamenii mei răscolesc satul, explică el, cu privirea pierdută în gol.

Căpitanul Murray nutrea o ambiție: să captureze un bandit – un spion francez ar fi fost o ispravă – să-l înfrângă singur de preferință, să înainteze în grad, să devină erou... și să cucerească inima ei cu aceeași ocazie. Oare nu se spune că femeile admiră vitejia? Ea...

– Căpitane? insistă Harriet.

Scos din visare, ofițerul se înroși, reluând în grabă:

– Ei bine, eu.... trebuie să se fi refugiat în împrejurimi. Cum pământurile Monkscombului nu sunt decât la un kilometru și

jumătate de coastă, este posibil să se ascundă aici. Așa că am venit să vă cer permisiunea să scotocim domeniul.

– Desigur, încuviință Harriet. Aveți semnalmentele?

– Aproximativ. Este în vârstă de vreo treizeci de ani, foarte înalt, lat în umeri și vorbește curent engleza, în ciuda unui ușor accent. Este un individ viclean și fără scrupule. În niciun caz, dacă domnișoara Caroline sau dumneavoastră îl întâlniți, vă conjur să nu vă asumați niciun risc!

O asemenea îngrijorare se percepea în vocea sa când menționă numele Carolinei, încât notarul îl privi cu curiozitate.

– Voi preveni personalul, îl asigură Harriet. Mulțumesc, căpitane.

Dar în loc să-și ia rămas-bun, tânărul bărbat tuși.

– Este de datoria mea să vă avertizez sora.

– Mă voi ocupa eu de asta, afirmă Harriet.

Nefericitul părea în culmea încurcăturii.

– Pot s-o fac eu însumi, vreau să spun....

Se întrerupse și, cuprins de milă, domnul Ferrar îi sări în ajutor.

– Nu este o idee proastă, Harriet. Asta ne va permite să terminăm liniștiți discuția noastră.

– Foarte bine, cedă tânăra femeie. Sora mea este în sala de muzică. Un servitor te va...

Prea târziu. Căpitanul Murray plecase deja.

– Drăguț băiat, observă notarul.

– Dragă domnule Ferrar, enunță Harriet, încruntată, sunt vulpe bătrână! Ofițerul acesta este îndrăgostit nebunește de Caroline, asta sare în ochi. Profită de cel mai mic pretext pentru a veni aici. Dar

în niciun caz nu trebuie să-l încurajăm: o cunoașteți pe Caroline, n-ar putea decât să-l facă să sufere. El este serios, ea nu. De altfel, chiar dacă sora mea s-ar atașa de el, nu se pune problema unei căsătorii; solda de căpitan n-ar fi suficientă pentru a-i asigura viața cu care este obișnuită.

– Ar trebui totuși să învețe să economisească, replică notarul ridicându-se. Pentru a reveni la spion, te sfătuiesc să fii atentă, Harriet. Cu tufișurile sale dese, Monkscombe constituie o ascunzătoare ideală.

Cu pălăria în mână, Harriet îl însoți până la atelaj și-l ajută să se urce pe banchetă. Dragul domn Ferrar... Niciodată nu-i va exprima destul recunoștința ei. Desigur, nu putea face minuni, dar cel puțin știa s-o sfătuiască în mod util.

Așezat comod lângă portieră, notarul o învălui într-o privire admirativă.

– Ești încântătoare, Harriet. Ținuta aceasta îți vine de minune... Oh! Caroline este frumoasă, desigur, dar n-are niciun sfert din farmecul tău!

Impresionată, Harriet îi zâmbi.

– Bunul meu prieten.... Ce m-aș face fără dumneavoastră?

– Îți trebuie un soț, draga mea copilă! Un bărbat solid, capabil să te sprijine...

Și să te distreze, adăugă în minte. Să fi fost mai tânăr, ar fi căutat cu plăcere să ocupe el însuși locul. Doar un soț iubitor putea domoli caracterul Harrietei, s-o ajute să se destindă. Îi reveneau atât de multe responsabilități.... Și sora sa n-o ajuta deloc! Gândurile notarului se îndreptară spre Caroline. Frivolitatea sa îi

descurajase treptat pe toți curtezanii serioși. Era timpul ca un tânăr cu bun-simț să-i vâre mințile în cap! Acest căpitan Murray părea inteligent, dar Harriet nu greșise asigurându-l că, din cauza banilor, căsătoria lor ar fi fost un dezastru. Păcat....

Cu aceste reflecții, Jonas Ferrar dădu semnalul de plecare.

Harriet urmări atelajul cu privirea înainte de a-și îndrepta atenția spre locuință. Un întreg șir de Stantoni se succedaseră aici din Evul Mediu. Un mare număr de restaurări îi conferiseră acest caracter atât de particular datorat îmbinării de diferite stiluri arhitecturale. În timpul ultimei restaurări datând din timpul domniei reginei Anne, Monkscombe fusese dotat cu celebra "Promenadă a văduvelor", o ciudată galerie exterioară, construită sub acoperișuri, de unde se vedea marea. Fusese botezată astfel deoarece soțiile marinarilor pândeau de acolo întoarcerea soților lor. Pe scurt, Monkscombe și familia Stanton făceau parte integrantă din istoria țării.

Și astăzi, iată că un străin și-l va însuși din cauza unei legi stupide! Un american care nu știa nimic despre amprenta lăsată de familia Stanton pe coasta de vest. Oare ce știa el despre tradiții, despre mentalitatea englezilor? Nici măcar războiul împotriva lui Bonaparte nu-l privea! Acest gând o umplu pe Harriet de furie.

– Toate astea pentru că eu și Caro suntem femei! bombăni ea printre dinți. Ah! frumoasa lege engleză!

Foarte prost dispusă, Harriet se opri în parc. Evident, prudența ar fi cerut să se grăbească să scurteze întrevederea dintre patru ochi a surorii sale cu căpitanul Murray – pentru binele celui din urmă. Dar ranchiuna se întinse și asupra nefericitului ofițer. La urma

urmei, să se descurce! Nu mai putea să-i interzică s-o idolatrizeze pe Caroline, ca s-o împiedice pe aceasta să-i frângă inima.

– Zece minute, se gândi ea. Le dau zece minute, niciunul în plus!

Își înfundă pălăria peste bucle, apoi, inconștientă că astfel afișează un aer ușor insolent, ridică poalele jupei, pentru a traversa peluza. Se îndreptă din instinct spre pârâu, poate pentru că atmosfera de melancolie romantică ce plana în jurul micului pod se acorda bine cu starea sa sufletească actuală. În timp ce mergea, îi reveniră în memorie cuvintele notarului și obrajii i se îmbujorară. Frumoasă, ea? Nu. Acceptabilă, desigur, dar nimic în comparație cu Caroline. Domnul Ferrar vrusese să-i facă plăcere....

Tânăra femeie oftă. Acum câțiva ani, viitorul lor părea bine trasat. Căsătorie, copii.... Dar la douăzeci și șase de ani, ea tot nu întâlnise dragostea. În ce o privea pe Caroline, reputația sa de inconsecvență începuse să-i dăuneze. Vântul își schimbase direcția...

Harriet își lăsă privirea să rătăcească în jur. Părăginit și acoperit cu mușchi, podul – ca de altfel toată proprietatea – ar fi avut mare nevoie de reparații. Din păcate, cea mai mică decizie aparținea pe viitor doar lui Benjamin Stanton. În absența sa, situația rămânea blocată.

– Egoistul! mormăi Harriet. În timp ce noi depindem de bunăvoința sa, vărul nostru face pe fantele la Viena, cu francezii! Apoi, într-o bună dimineață, domnul va intra pe ușa noastră, îmbrăcat în pantaloni de piele și mestecând tutun!

Această imagine ridicolă îi dădu un fel de amară satisfacție.

Trecu podul, înaintă printre tufe și se opri sub o tisă bătrână, câștigată fără să vrea de tihna locurilor.

În acea clipă, un strigăt rupse liniștea. Tresărind, Harriet făcu un salt într-o parte. Dar surprinderea i se transformă în spaimă când un corp străbătu frunzișul de deasupra capului său, pentru a-i cădea cu greutate la picioare. Un bărbat tocmai picase din pom!

Necunoscutul rămase întins, nemișcat. Poate era rănit.... sau chiar mort! Îngrozită, Harriet îngenunche alături de el și-i puse o mână tremurătoare pe frunte. Spre marea sa ușurare, bărbatul scoase un mormăit surd.

Harriet își retrase mâna. Treptat, necunoscutul își revenea în fire. Părul castaniu-deschis degaja o frunte înaltă și niște trăsături regulate, ciudat de bronzate în acea lună noiembrie a anului 1805.

În timp ce tânăra femeie îl examina, necunoscutul clipi din pleoape, descoperind niște ochi cenușii-albaștri. Aținti asupra Harrietei o privire încă nesigură, apoi se ridică într-un cot.

– Sunteți rănit? întrebă tânăra femeie, văzând că-și masează capul lovit.

În loc de răspuns, bărbatul mormăi câteva cuvinte de neînțeles și se ridică. Statura sa înaltă o impresionă cu atât mai mult pe Harriet, cu cât ea era mai degrabă scundă. Ce uriaș! se gândi, uluită.

– Cine sunteți? îl întrebă ea cu prefăcută siguranță. Vă amintesc că aceste pământuri sunt o proprietate privată!

Ochii cenușii-albaștri deveniră provocatori.

– Ah, da? Și oare unde sunt?

Harriet era gata să răspundă "la mine", apoi își aminti că nu era cazul.

– La Monkscombe! ripostă ea răspicat.

Departe să se lase intimidat, interlocutorul său o întrebă pe același ton.

– Cum vă numiți?

– Harriet Stanton! aproape strigă tânăra femeie. Îmi veți explica sau nu ce făceați în acest copac?

Aspectul ridicol al situației o frapă brusc și mânia sa căpătă o notă de stânjeneală.

Bărbatul ezită puțin.... Brusc, Harrietei îi îngheță sângele. Dumnezeule! De ce nu se gândise mai devreme... Spionul francez! Lesage! Înalt și solid, spusese căpitanul Murray. Necunoscutul corespundea trăsătură cu trăsătură semnalmentelor. Și avea de asemenea o urmă de accent!

Adunându-și curajul, Harriet propuse pe un ton amabil:

– Cu sau fără motiv, ați suferit o cădere urâtă. Ce-ați spune să veniți să vă odihniți o clipă în casă?

Bărbatul păru ușurat că nu căutase să-i afle identitatea.

– Cu mare plăcere. Vă mulțumesc, doamnă.

Modul în care se îndreptă spre locuință, ca și când cunoștea deja drumul, o descumpăni pe Harriet. În timp ce mergeau alături, nu se putu împiedica să insiste:

– Dar ce făceați, cocoțat acolo sus?

Răspunsul căzu, enigmatic:

– Îmi place să observ fără să fiu văzut.

– Dar este foarte periculos.... iată dovada!

– Cine nu riscă, nu câștigă.... Ah! Iată-ne ajunși! Atelajul de călătorie a plecat, dar aveți un alt vizitator, comentă necunoscutul

arătând calul căpitanului, încredințat unui lacheu.

Harriet se rugă Cerului ca el să nu recunoască șaua soldaților din armata de proximitate.

– Da... un prieten al surorii mele, replică Harriet puțin prea repede, antrenându-l în vestibul.

Așadar, spionase casa! Această descoperire o încurcă. Oare ce putea aștepta, ascuns cu atâta răbdare în pădure?

– Mai este altcineva la dumneavoastră acasă? o întrebă bărbatul, cu voce egală.

– Doar servitorii... Trebuie să chem un medic?

– Nu! protestă el repede.

– Cum vreți.

Harriet se năpusti în camera de muzică pentru a-l descoperi acolo pe căpitanul Murray în genunchi, cu mâna pe inimă. Instalată la pian, Caroline îl învăluia într-o privire indulgentă. Amândoi ridicară capul la zgomotul ușii.

– Căpitane Murray! strigă Harriet.

Roșu ca focul, acesta sări în picioare, bâiguind niște scuze. Dar, fără să-l asculte, Harriet îl prinse de mână și-i șopti la ureche:

– Am găsit un bărbat în parc! A căzut dintr-un copac. Sunt sigură că este vorba de spionul dumitale... Lesage.

O clipă, nefericitul ofițer păru lovit de trăsnet. Realitatea depășea visurile sale cele mai extravagante. Apoi se îndreptă, scoase în grabă sabia din teacă și o flutură deasupra capului, ordonând pe un ton imperios:

– Vorbiți, sir, sau vă arestez!

– Oh! James! murmură Caroline cu o notă de neliniște în voce.

Căpitanul își bombă pieptul. Niciodată nu va mai avea o asemenea ocazie...

– Nicio mișcare! făcu el înaintând cu prudență.

Caroline Stanton făcu mari ochii ei de nu-mă-uita. Buzele îi erau întredeschise și un nor de bucle roșcate îi încadrau fața fermecătoare. În acea clipă, se felicită că schimbase hainele de doliu cu o rochie mov care o avantaja. Invitații interesanți erau atât de rari la Monkscombe!

Arborând cel mai grațios zâmbet al său, i se adresă necunoscutului:

– Cine sunteți, sir?

– Așteaptă puțin, Caroline! interveni căpitanul Murray, furios. Lasă-mă să mă ocup eu... Actele dumneavoastră, sir.

– În buzunar, răspunse cu amabilitate necunoscutul.

Ridică mâna.... și-și opri mișcarea.

– Nu vă temeți că sunt înarmat?

– Cum? Hm.... ba da, evident! Mâinile sus! ordonă căpitanul. Domnișoară Stanton, pot să vă cer să luați acele acte și să mi le citiți? În acest timp, eu îl supraveghez pe șmecherul nostru!

Harriet se execută. Despături actele, citi câteva rânduri și scoase o exclamație gâtuită.

– Ce se întâmplă, Harriet? strigă Caroline în fața minei sale palide.

Dar sora sa de-abia o auzi.

– Nu! repetă ea furioasă. Este.... imposibil!

Apoi, se întoarse spre necunoscut.

– Impostorule! Ai furat aceste acte!

– Sunt semnate de mâna mea. Dacă vă trebuie dovada, nu cer decât să semnez din nou, pentru a compara cele două scrisuri.... Nu sunt nici hoț, nici spion, cu voia dumneavoastră! Lăsați arma jos, căpitane. Și dumneavoastră, domnișoară Harriet, dați acele acte căpitanului.

Harriet se supuse, ametită. Căpitanul Murray aruncă o privire peste ele și se încruntă.

– Așadar, sunteți un Stanton! exclamă el descumpănit.

Străinul aprobă.

– Într-adevăr. Însuși Benjamin Stanton. Ceea ce înseamnă că această tânără persoană este verișoara mea Harriet și cealaltă....

Îi zâmbi Carolinei, care clipi din pleoape, spre marea furie a căpitanului.

– Cealaltă, verișoara mea, Caroline. Și asta....

Postat în mijlocul încăperii, Benjamin Stanton sondă cele trei priviri ațintite asupra lui, înainte de a concluziona cu un gest larg:

– .... este, casa mea!

Făcu o pauză, ca și când se aștepta la proteste, înainte de a relua malițios:

– Ei bine, oare așa se urează bun-venit vărului?

Capitolul 2

O tăcere consternată urmă ultimelor cuvinte ale lui Benjamin Stanton. Refuzând să admită evidența, Harriet bâigui, cu o voce gâtuită:

– Este imposibil! Sunteți..... la Viena!

– Eram la Viena, o corectă el. De altfel, un foarte frumos oraș. Păcat că soldații Marei Armate fac viața imposibilă acolo. Nu că ar fi nesuferiți, dar nu poți face un pas fără să-i întâlnești.... Cum notarul – Ferrar, cred – m-a hărțuit cu scrisori prin toată Europa, m-am gândit că este timpul să vin să gust calmul vieții de țară englezești. Evident, nu prevăzusem să fiu arestat.

– Sir, se revoltă căpitanul Murray. Ați fraternizat cu dușmanul!

– Care dușman? Statele Unite nu sunt în război cu Franța. În fond, noi avem simpatie pentru francezi.... Amintiți-vă de Lafayette.

Ca de obicei, Caroline fu cea care sparse gheața. Sărind de pe taburet, alergă spre Benjamin Stanton și-i prinse mâinile cu entuziasm.

– Ce aventură minunată! Așadar, ați întâlnit armata franceză.... și pe Bonaparte? Ah, sunt atât de fericită că sunteți aici! Sora mea își făcea griji... Vezi, Harriet, n-aveai motive să te îngrijorezi atât. Vărul nostru este fermecător și foarte bine crescut! exclamă ea cu candoare.

– N-aș vrea să mă amestec într-o problemă de familie, murmură căpitanul Murray. Dar domnul Ferrar nu trebuie să fi ajuns încă departe. Poate voi putea să-l ajung din urmă.

Harriet se străduí să zâmbească.

– Îți mulțumesc, căpitane, este o idee excelentă. Caroline, vrei să lași imediat mâna... domnului Stanton?

În timp ce căpitanul se retrăgea în zgomot de cizme, Harriet își prinse sora de braț și o împinse afară, comandându-i să-i dea ordin menajerei să pregătească o cameră pentru nou-venit. Apoi se întoarse spre Ben Stanton.

Nemișcat în fața ferestrei, acesta contempla parcul. Harriet îi privi silueta înaltă și se întrebă dacă trebuia să-l dojenească imediat, sau să aștepte întoarcerea domnului Ferrar. Dar el înlătură brusc dilema, vorbind cu o voce preocupată:

– Are un efect curios să mă aflu aici. Tata mi-a vorbit deseori despre această casă, încât mi se pare că o știu dintotdeauna. Cu riscul de a vă surprinde, nu mă simt străin aici.

– În acest caz, de ce n-ați intrat pe ușa principală ca toată lumea?

– Nu știam ce primire mi se rezerva...

Se întoarse spre Harriet și explică:

– De fapt, plănuisem de mult să vin la Monkscombe incognito. Știind că tata se certase cu ai săi, m-am temut să nu fiu nedorit.

Apoi, am aflat cu surprindere – și cu anumită consternare, recunosc – că-l moștenisem.

Așezată pe taburetul de muzică, Harriet îi aruncă o privire piezișă.

– N-ați răspuns la niciuna din scrisorile domnului Ferrar, spuse ea pe un ton acuzator.

Benjamin se postă în fața ei, cu mâinile la spate.

– Să vă dau vești, m-ar fi obligat să vin cu primul vapor. Ori, aveam nevoie de timp, să mă gândesc.

– Timp! exclamă Harriet. Dar a trecut un an de la moartea tatălui meu și mai mult de șase luni de când v-am dat de urmă prin Europa! Știți cât costă să conduci o proprietate de această suprafață? În timp ce vă plimbați de colo-colo pe continent, noi așteptam bunăvoința dumneavoastră. V-ați gândit oare la servitori, la administrator? Sărmanii, stau ca pe jeratic!

Chipul frumos, bărbătesc, se înăspri.

– Să nu exagerăm. Locuința pare în bună stare și personalul n-are de ce se plânge.

– Comportarea dumneavoastră este de neiertat! izbucni Harriet, scoasă din sărite. Minimum de politețe consta în a ne avertiza de intențiile dumneavoastră. Dar în loc de asta, nici măcar n-ați catadicsit să luați pana și încercați să mă impresionați cu amintirile de familie! Nu știu ce făceați în acel copac, dar recunoașteți că explicațiile nu sunt deloc convingătoare. Eu....

– Tăceți!

Furios, Ben Stanton o întrerupse. Maxilarele îi erau strânse și ochii îi străluceau sălbatic, periculos.

– Încetează să mă provoci, Harriet. Poate sunt lipsit de tact, dar nu sunt stupid. Îmi porți pică pentru că vă privez de ce aveți, deoarece părinții voștri au avut ghinionul să aibă două fete!

Apoi, în fața evidentei stupefacții a verișoarei sale, continuă:

– Ei da, domnișoară Harriet. Spre deosebire de dumneata, m-am interesat mereu de existența voastră și-ți înțeleg sentimentele. Îți înțeleg durerea și sunt chiar gata să mă scuz pentru sosirea mea puțin ortodoxă, dar aveam drepturi depline: proprietatea îmi aparține și înțeleg pe viitor să reacționez după voia mea. Dacă hotărăsc s-o închid, nimic și nimeni nu m-ar putea împiedica!

Harriet păli.

– Ar trebui s-o faci să aducă venit. Astea sunt responsabilitățile care-ți revin.

– Voi ști să mi le asum. În America, fiecare își fondează averea cu sudoarea frunții, în loc să se bazeze pe moștenire.

– Teoria profitului, exclamă Harriet cu dispreț.

– Asta te șochează, nu-i așa? Va trebui totuși să te obișnuiești – ca de altfel cu multe alte lucruri. Pe scurt, voi fi stăpânul aici și nici dumneata, nici domnișoara Caroline nu veți avea vreun cuvânt de spus. Este limpede?

Harriet se ridică, iar trăsăturile îi erau trase. Demnitatea ei îl obligă pe Ben Stanton s-o admire. În locul său, multe femei ar fi părăsit încăperea plângând, se gândi el, nu fără remușcări.

Tânăra femeie îi susținu privirea fără să clipească.

– Fie, acceptă ea cu răceală. Voi lua măsurile necesare pentru a ne muta cât mai repede. De acum, nu te vom mai incomoda. Îi vei

da directive doamnei Woods, menajera, o femeie foarte competentă. În ce-l privește pe domnul Ferrar, nu este numai avocatul nostru, ci și administratorul proprietății. Ești liber să-l consulți.

Supărat, Benjamin își trecu obosit mâna prin păr.

– Am greșit înfuriindu-mă. Bineînțeles, domnișoara Caroline și dumneata veți rămâne aici. Unde oare v-ați putea duce?

– Asta nu te privește, domnule Stanton.

– Încetează să-mi spui "domnule Stanton"! o întrerupse el, iritat. Suntem veri, ce naiba!

– Așa spui dumneata.

– Nu începe iar! Ascultă, Harriet, știi foarte bine că plecarea voastră n-ar reziolva nimic. Ar fi mai bine să încercăm să ne înțelegem...

Inspiră profund înainte de a încheia:

– Mă veți îndatora rămânând aici și neschimbând obiceiurile.

Nehotărâtă, Harriet cercetă privirea cenușie a interlocutorului său. Vărul ei avea dreptate: interesul reciproc consta în a coopera...

– În acest caz, să-l așteptăm pe domnul Ferrar, aprobă tânăra femeie, liniștindu-se. Pot să-ți fac o sugestie în legătură cu el?

– Te rog, spuse Ben Stanton pe un ton de o politețe glacială.

– Este un bărbat în vârstă, care suferă de reumatism. Drumurile de la Bristol la Monkscombe îl obosesc. Dacă ai putea să-i oferi ospitalitate pentru noapte....

– O voi face cu siguranță, promise Ben.

Zorii răsăriră peste un Monkscombe în agitație. Adunați în zona care le era destinată, servitorii țineau un consiliu de urgență. Oare

ce va hotărî acest american? Deznodământul se apropia...

Cu o oră înainte de micul dejun, domnul Ferrar i se alătură Harrietei în sala de muzică. Tânăra femeie măsura nervoasă încăperea în lung și-n lat. Ca și sora sa, lăsase hainele de doliu. Simbolul unei perioade noi, gândi notarul, apropiindu-se.

– Haide, draga mea, povestește-mi necazurile tale, o rugă el, fără preambul. Iar Ben Stanton, presupun?

Harriet făcu o mină sceptică.

– Dacă este într-adevăr el.

– Nicio îndoială. În afară de actele sale care sunt în regulă, prezintă o asemănare izbitoare cu tatăl său. Mi-l amintesc bine pe unchiul tău.... Iată, privește acest portret, adăugă cu degetul îndreptat spre perete.

Uimită, Harriet contemplă miniatura în rama sa ovală.

– Nu știam că este unchiul. Nu mi-a spus nimeni, niciodată.

– Ah! Certurile de familie! Asemănarea este indiscutabilă, nu-i așa?

– Hm.... da, admise Harriet, fără tragere de inimă. Doar că nimic nu dovedește că n-a furat actele. La urma urmei, Viena este ocupată de francezi. Poate au confiscat actele vărului meu, pentru a trimite la noi unul din spionii lor. Să admitem că Ben Stanton și Lesage sunt una și aceeași persoană...

– Nu, Harriet, o întrerupse cu fermitate notarul. Îți cunosc atașamentul pentru Monkscombe și înțeleg că sosirea vărului tău ți-a provocat un șoc. Dar pur și simplu Ben Stanton este aici. Nu calomniindu-l veți ajunge la compromis... Ați încercat cel puțin să vă înțelegeți?

– La ce bun? Refuz să împart acoperișul său. Nu voi suporta să rămân cu mâinile încrucișate în timp ce acest.... despot va duce Monkscombe la pieire! Este odios!

– În ce mă privește, îl găsesc foarte amabil, obiectă notarul.

– Când te supui capriciilor sale! Detestă să fie contrazis.

Domnul Ferrar păstră tăcerea. Împotrivindu-se astfel, Harriet nu va obține nimic de la vărul său. Fără îndoială, Caroline, mai zâmbitoare și mai maleabilă, îl va duce pe Ben Stanton de nas. Dar bietei Harriet îi lipsea diplomația....

– Îi voi vorbi după micul dejun, declară în cele din urmă notarul, ridicându-se. Crede-mă, Harriet, ar fi mai bine să mă lași să iau lucrurile în mâini.

– Fiți liniștit, nu vă voi deranja, spuse Harriet cam sec. Mă așteaptă niște vizite.

– Vizite atât de devreme dimineața? se miră omul legii.

– Trebuie să-i avertizez pe săteni de sosirea vărului meu. Voi începe cu preotul, apoi mă voi duce la sir Mortimer Fish înainte de a trece pe la surorile Drew. Asta îmi va lua o parte din zi.

– Te va conduce vizitiul?

– Pot foarte bine să țin eu însămi hățurile! ripostă Harriet, cu o urmă de agresivitate.

Harriet Stanton constituia întotdeauna un spectacol la conducerea cabrioletei sale deschise, cu două locuri. Mai întâi, pentru că a conduce un atelaj rămânea prerogativa bărbaților; apoi, pentru că acea cabrioletă se clătina și nu amintea deloc faetoanele cochete apreciate de femei.

Aerul tare și viteza o ușurară. Cu hățurile în mâini, avea cel

puțin impresia că stăpânea în sfârșit situația! Deoarece evenimentele actuale o depășiseră. Un singur lucru era sigur: Caroline și cu ea vor trebui să părăsească Monkscombe dacă Ben Stanton hotăra să locuiască acolo – așa cum părea să fie situația. Cu siguranță, se va plictisi până la urmă de viața rurală și se va întoarce în America, ori odată încredințată unui arendaș, proprietatea se va degrada rapid....

Harriet simți reapărându-i obiecțiile. Departe de bădăranul pe care și-l imaginase, Benjamin Stanton se dovedea un bărbat cultivat, sigur de drepturile sale. Va fi un adversar de temut.

– Și tot nu știu ce căuta în acel copac! exclamă ea cu voce tare.

Briza îi înviora rozul din obraji și buclele mătăsoase îi scăpară de sub pălărie. Jonas Ferrar nu se înșelase: Harriet era cea mai frumoasă dintre cele două surori. Dar nu era deloc conștientă de frumusețea sa...

Vizitele se desfășurară cum prevăzuse. Dacă preotul îi promisese Harrietei să vină să-l salute pe vărul său îndată ce va putea, bătrânul Mortimer Fish în schimb îi dăduse de furcă. Îngăduitor și tare de ureche, îl confundă pe Benjamin cu tatăl său.

– Am știut întotdeauna că nu va rezista mult la acei sălbatici! proclamă el în timp ce Harriet își lua rămas-bun.

Dimineața ajunsese la sfârșit când tânăra femeie ajunse la surorile Drew. Încântate de această vizită neprevăzută, cele două fete bătrâne insistară să-i ofere dulcețuri lui Ben Stanton.

– Tatălui nostru îi plăceau mult, afirmă Eleonor Drew, cu un aer recules. Nu-i așa, Mary?

– Oh! da. Țineți, domnișoară Stanton, luați și acest jambon.

Tatălui nostru îi plăcea la nebunie.... și Dumnezeu știe că era un fin cunoscător al gastronomiei!

– Nu mă îndoiesc, aprobă politicos Harriet. Mulțumesc mult, vărul meu va fi foarte impresionat.

Ce tristețe să îmbătrânești singură, se gândi ea ajungând la atelaj. Dacă eu și Caroline nu ne vom căsători, poate vom sfârși și noi ca aceste biete fete, obsedate de trecut.

Cabrioleta porni la drum. Pierdută în gânduri, Harriet nu-l văzu imediat pe bărbatul care mergea pe marginea drumului. Doar când ajunse în dreptul său îl recunoscu pe Aaron Pardy.

Cei din familia Pardy erau considerați niște paria ai localității. Formând un adevărat clan, locuiau în două căsuțe părăginite, situate la malul mării. Activitatea lor oficială de pescari nu înșela pe nimeni: toți din sat știau că făceau contrabandă.

Dintotdeauna, Harriet se temea în taină de Aaron. Era un voinic frumos, de aproximativ douăzeci și cinci de ani, cu aspect nonșalant de dandi. Arogant și zeflemitor, nu respecta pe nimeni și tânăra femeie avea uneori impresia inexplicabilă că o privea într-un mod special....

Din nefericire, drumul se îngustă, obligând-o pe Harriet să încetinească mersul cabrioletei. Spera că Aaron se va mulțumi cu o remarcă insolentă, dar, în timp ce atelajul îl depășea, acesta prinse calul de frâu.

– Lasă-mă în pace, Aaron! îi ordonă ea, exasperată.

Bărbatul îi adresă o grimasă sarcastică.

– Ia te uită, ia te uită, domnișoara Stanton! Ei bine, frumoasa mea, ai făcut turul satului pentru a anunța vestea cea mare?

Jignită, Harriet trase în zadar de hățuri.

– Nu știu la ce faci aluzie! Lasă imediat calul!

– Este foarte urât să minți! Eu știu, noul stăpân a venit să-și ceară bunurile!

– Într-adevăr, vărul meu, domnul Benjamin Curtis Stanton a sosit din America, confirmă cu răceală Harriet. Acum, lasă-mă să plec!

Dar Aaron începu să mângâie nările calului, ironizând-o:

– Este supărător, nu?

– Nu este treaba ta! ripostă Harriet, tunând și fulgerând. De altfel, greșești! Suntem foarte mulțumite să-l primim!

Aaron râse pe înfundate.

– Nu asta mi s-a spus. Se pare că ați încercat să fie arestat!

– Cine ți-a povestit asta? murmură tânăra femeie, stupefiată.

– Aaron știe întotdeauna totul! Îmi place să te supraveghez de departe, domnișoară Stanton. Nu se știe... s-ar putea să aveți nevoie de mine.

– În niciun caz! exclamă Harriet, trăgând din nou de hățuri.

Speriat, calul se cabră. Atelajul trepidă periculos.

– Un cal nărăvaș poate deveni foarte periculos, spuse Aaron cu ochii de culoare închisă ațintiți asupra Harrietei. Dacă se ambalează, nu vei avea forța să-l stăpânești.

Din acea clipă, evenimentele se precipitară. Iritată, tânăra femeie puse mâna pe bici și-l făcu să pocnească pentru a-l obliga pe Aaron să se dea înapoi. Dar își controlă prost gestul. Atins peste obraz, tânărul scoase o înjurătură și lăsă frâul pentru a-și proteja fața. Speriat, calul azvârli din picioare și porni în galop,

antrenând-o pe tânăra femeie într-o cursă nebună.

Harriet cunoscu cea mai mare spaimă din viața sa. Cum prevăzuse Aaron, nu reuși să oprească animalul. Brusc, roțile loviră șleaurile și cabrioleta se desprinse... Convinsă că va fi aruncată, Harriet se cramponă de scaun și așteptă inevitabilul.

Dar, printr-o minune, cabrioleta nu se răsturnă. Calul se apropie de o răscruce când Harriet, îngrozită, văzu un călăreț. Iute ca fulgerul, bărbatul se așeză de-a latul drumului, prinse animalul de frâu și-l stăpâni. Atelajul se opri cu o zdruncinătură puternică. Stupefiată, Harriet îl recunoscu pe Ben Stanton.

– Ești rănită? o întrebă el cu o voce încordată.

Tulburată, tânăra femeie scutură din cap. Vărul său descălecă, își legă calul în spatele cabrioletei, apoi se urcă alături de Harriet și puse mâna pe hățuri. Prea obosit pentru a se împotrivi, animalul înainta docil.

– Pot să știu ce făceai singură în șareta asta veche? întrebă Ben rece.

Harriet își reveni treptat în fire.

– Această "șaretă veche" îmi aparține! Prefer s-o conduc eu însămi.... Este dreptul meu!

– Ai fi putut să-ți rupi gâtul.

– De obicei, totul se petrece bine! De altfel, acest accident stupid nu s-ar fi întâmplat niciodată fără...

Se întrerupse, ezitând să-l menționeze pe Aaron.

– Am asistat la scenă, spuse bărbatul pe un ton aspru. Cine era acel tânăr?

– Aaron Pardy, răspunse tânăra femeie, fără plăcere. Un

marginalizat.... de-abia îl cunosc.

– Totuși, părea mai degrabă familiar! Oare nu aparține acelei familii numeroase care locuiește aproape de plajă?

– Ba da. Nu depind de Monkscombe.

– Asta mi-a explicat și Ferrar. În această clipă, este pe drumul spre Bristol.

Inima Harrietei era tulburată. Oare ce se va întâmpla cu ea fără susținerea lui Jonas? În acea clipă, ceva i se rostogoli la picioare. Borcanele cu dulceață.... Se aplecă pentru a le aduna. Jambonul dispăruse.

– Surorile Drew mi-au înmânat astea pentru dumneata. Mi-au dat și un jambon, dar probabil a căzut pe drum... Este foarte amabil din partea lor, adăugă suspicioasă.

Ben încuviință.

– Am citit registrele împreună cu Ferrar. Se pare că aceste persoane plătesc o arendă ridicolă?

– N-au mijloace să plătească mai mult! se indignă Harriet.

– N-am intrat în aceste amănunte. Cum singură spuneai, trebuie să obțin cea mai bună rentabilitate posibilă... Va trebui să revizuiesc această chirie.

– Rentabilitatea nu înseamnă cruzime! se înfurie Harriet. Surorile Drew sunt în vârstă, tatăl lor a servit în parohia noastră, n-ai dreptul să le arunci afară! Unde se vor duce? Nu cunosc pe nimeni.

– Nu sunt responsabil de asta, Harriet. Un lucru este sigur: vom putea scoate mult mai mult de pe mica lor casă.

– Dacă ai fi fost un gentleman, ai înțelege că nu există doar banii

în viață! exclamă ea, furioasă.

– N-am pretins niciodată că sunt un gentleman, domnișoară Harriet. Înainte de orice, sunt un om de afaceri.

Revoltată, tânăra femeie se închise într-o tăcere ostilă până la Monkscombe. Când ajunseră la grajduri, Ben Stanton sări primul jos și o ajută politicos să coboare.

– Cu ocazia viitoarei dumitale ieșiri, îmi vei face plăcerea să iei un vizitiu. De acord?

– Îți repet că este i-nu-til! replică Harriet accentuând silabele.

– Iar eu îți spun că este indispensabil. Spioni francezi, armată de proximitate pretutindeni, contrabandiști care vagabondează.... Astea sunt ordinele mele, Harriet.

– Nu primesc ordine de la dumneata!

– În ce privește siguranța dumitale, cu siguranță. În rest... Ești liberă să întocmești meniurile și să ții casa – ca orice femeie respectabilă.

– Respectabilă, într-adevăr! îl ironiză Harriet.

Dar Ben dispăruse deja pe scară și vocea sa se pierdu în vestibulul gol.

Capitolul 3

Puțin dornică să continue disputa cu Ben Stanton în fața surorii sale, Harriet arătă o politețe glacială în timpul cinei. Caroline, în schimb, nu înceta să sporovăiască și să-și hărțuiască vărul cu întrebări bizare, cărora acesta le răspundea cu îngăduință.

– Moda franțuzească? repetă Ben, uluit. Pe legea mea, nu sunt deloc calificat în acest domeniu, dar mi se pare că albul se bucură de aprobare unanimă. Eu aș prefera o culoare mai vie: s-ar crede că doamnele vin să danseze în cămăși de noapte!

Caroline pufni în râs. Cu privirea ațintită în farfurie, Harriet nu-și descleștă dinții.

– Ce-ai spune să organizăm o serată la Monkscombe? reluă bucuroasă Caroline. De la moartea tatei, n-am mai văzut pe nimeni... Și ar fi o bună ocazie pentru dumneata să faci cunoștință cu sătenii!

– Într-adevăr, aprobă Ben.

Încântată, Caroline bătu din palme.

– Atunci, pot să mă ocup de asta?

– Cu mare plăcere, verișoară.

Harriet ajunse la aceeași concluzie cu Jonas Ferrar: surorii sale nu-i trebuise mult să-l cunoască pe Ben Stanton. Nici sporovăiala, nici gafele ei nu păreau să-l enerveze. Așa că povesti neobosit întrevederea sa cu Bonaparte – un strateg abil după cum spunea – și nu-și ascunse admirația pentru Marea Armată.

– Totuși, se răzvrăti Harriet, o armată în care orice infanterist poate spera să devină general trebuie să fie prost comandată!

– Te înșeli. Nimic nu este mai rău decât acele batalioane în care bărbații își cumpără serviciul în funcție de averea personală sau de un titlu nobiliar. Ofițerii francezi pe care i-am întâlnit erau antrenați remarcabil. Printre ei, erau băieți de familie: nu toți aristocrații au fugit la Londra sau la Saint-Petersburg.

Presimțind o nouă dispută, Harriet preferă să cedeze. Soarta surorilor Drew o preocupa mai mult. Sărmanele erau departe de a-și imagina că noul proprietar le-ar putea pricinui necazuri. Într-un fel sau altul, trebuia să găsească un mijloc de a le ajuta. Dar cum? Evident, Ben Stanton considera discuția închisă.

Harriet examină problema toată ziua și hotărî în cele din urmă să le prevină ea însăși a doua zi. Asta nu va rezolva problema, dar cel puțin vor ști la ce să se aștepte...

Considerând mai prudent să nu-și provoace vărul în acea zi, îl luă pe vizitiul Henderson. Cele două surori o primiră cu căldura obișnuită.

– Domnișoară Harriet.... Ce plăcere! Când te gândești.... Două vizite în aceeași zi!

– Două? se miră Harriet luând loc pe sofaua veche.

– Da. Domnul Stanton a trecut dimineață să ne vadă.

Stupefiată, Harriet era gata să scape ceașca de ceai.

– A.... venit deja? Ce voia?

Privirea lui Mary Drew se înceţoșă de melancolie.

– Ce bărbat fermecător! Și atât de frumos... Mi-a amintit de tatăl său.

– La început, ne-a fost puțin teamă... începu sora sa.

– ... pentru chiria noastră, încheie Mary.

– Dar nu ne-a mărit-o! făcu Eleonor pe un ton triumfător. Imaginează-ți că a promis chiar să trimită muncitori să ne repare acoperișul.

– Îi seamănă tatălui său, insistă Mary. Era un tânăr atât de amabil.... Ne-a lipsit mult.

Oftă să-ți frângă inima. Contrariată, Harriet căută în zadar o replică, dar un strigăt strident le făcu să tresară. În aceeași clipă, vizitiul Henderson trecu alergând prin fața ferestrelor.

Dintr-o singură mișcare, cele trei femei se repeziră în bucătărie, unde o găsiră pe servitoarea Daisy în culmea agitației.

– L-am văzut, l-am văzut! strigă ea tropăind din picioare.

Domnișoara Drew se încruntă.

– Haide, Daisy, calmează-te! Pe cine ai văzut?

– Un mic Pardy! Un pungaș... Am pus lenjeria la uscat și a încercat s-o fure sub nasul meu! Din fericire, l-a prins domnul Henderson.... Ei bine, iată-l.

Vizitiul apăru, ținând ca pe un colet un copil slinos de opt sau nouă ani.

– Să furi este un păcat! declară domnișoara Drew, cu o mină severă. Și dacă nu te speli, vei ajunge în iad!

În loc de orice răspuns, băiețelul începu să-l lovească pe vizitiu cu picioarele. Furios, acesta îl luă de ureche. Copilul izbucni în plâns.

– Dumnezeule! exclamă Harriet, înduioșată. Lasă-l, Henderson, nu va scăpa... Oare ce vom face cu el?

– Să-l ducem la judecător, sir Mortimer Fish, propuse vizitiul, dându-i cu regret drumul prizonierului, care alergă să se refugieze în spatele mesei din bucătărie.

– Nu se poate trimite la închisoare un copil atât de mic! protestă Harriet, indignată.

Puțin ranchiunoase, surorile Drew aderară la această părere. Dar Henderson nu era de acord.

– În acest caz, mă însărcinez să-i dau eu o bună corecție.

– În niciun caz, Henderson! hotărî ferm Harriet.

Privi copilul, care la adăpostul mesei, îi supraveghea neîncrezător. Părul negru ciufulit încadra o mutrișoară pistruiată, speriată. Încă un Pardy care promitea...

– Vino aici, spuse blând tânăra femeie. Nimeni nu-ți va face vreun rău. Cum te cheamă?

Dar băiețelul se închisese într-o tăcere încăpățânată. În fața descumpănirii surorilor Drew, Harriet hotărî:

– Îl voi duce la Monkscombe. Poate ajuns acolo, va accepta să vorbească.

Imediat, Henderson se repezi spre masă. Cu prețul a două farfurii sparte, reuși să-l scoată de acolo pe băiețelul care se zbătea

ca peștele pe uscat – gata să-și piardă zdrențele cu care era îmbrăcat. Harriet scoase un strigăt la vederea spatelui său sfâșiat de lovituri.

– Priviți, a fost bătut! Ce rușine! Dar nu mi-am spus ultimul cuvânt.... Să ne grăbim să ne întoarcem.

Ajunși la Monkscombe, îl găsiră pe Ben Stanton la grajduri. Informat despre situație, acesta nu ezită.

– Du copilul la bucătărie, Joe, îi ordonă vizitiului. Și dă-i să mănânce.

În timp ce Henderson se supuse, cei doi verișori ajunseră împreună la locuință.

– Este foarte amabil din partea dumitale că te-ai dus să le liniștești pe surorile Drew, spuse Harriet, puțin jenată, scoțându-și pălăria și mănușile.

– Mi-am amintit de două servitoare ale mamei. Două gemene adorabile, care nu se despărțeau niciun pas...

Apoi, pe un ton neutru:

– Casa lor are nevoie de reparații. Când totul va fi terminat, mă voi gândi la chirie.

– Ah!

Harriet făcu o pauză, dar nu protestă. Fără îndoială, nu-și va pune niciodată amenințarea în practică....

– Și copilul? reluă ea. Nu poate fi lăsat să fie biciuit astfel. Cei din familia Pardy l-au trimis probabil la furat și va fi bătut iar dacă se întoarce cu nasul în jos.

– Se poate, dar nu vom rezolva nimic luându-l de la ai săi. Oile se întorc întotdeauna la stână, chiar dacă sunt maltratate. Îl voi

duce acasă, interzicându-le celor din familia Pardy să se atingă și de un fir din părul lui.

– Nu te vor asculta, remarcă Harriet.

– Nu te vor asculta pe dumneata, Harriet. Eu am mijloace de a-i obliga să mă asculte – prin forță, dacă trebuie.

Spre marele său amuzament, această perspectivă nu păru s-o șocheze pe tânăra femeie peste măsură. Amândoi le evocară din nou pe surorile Drew, când ușa se deschise cu zgomot. Aaron Pardy își făcu apariția în încăpere, mai arogant ca oricând. O lungă tăietură roșie îi brăzda obrazul. Cu mâinile în buzunare, o fulgeră pe Harriet cu privirea, înainte de a se întoarce spre Stanton.

– Am venit să-l iau pe pușți, mormăi el. Jos, mi s-a spus că nu-l voi putea lua fără permisiunea dumneavoastră. Dar nu trăiesc pe pământurile care vă aparțin și nu-mi veți da ordine, domnule Stanton!

– Te recunosc, spuse încet Benjamin. Era gata să-i provoci un grav accident, ieri, verișoarei mele.

Rezemat cu spatele de ușă, Aaron își aținti ochii întunecați asupra Harrietei și declară cu insolență:

– Nu-i voiam răul. Ea o știa. Domnișoara Stanton îmi este prietenă.

– În niciun caz! exclamă Harriet. Cine a îndrăznit să-l bată astfel pe sărmanul copil? Dumneata?

– N-am idee, răspunse Aaron cu dezinvoltură. Tot ce știu, este că-l voi duce acasă.

Expresia lui Ben Stanton se înăspri.

– Copilul a fost prins în flagrant delict de furt. Având în vedere

vârsta sa, suntem gata să ștergem cu buretele de data asta. Îl poți lua, cu condiția să nu mai fie biciuit niciodată. Voi veni eu însumi să văd dacă îți ții cuvântul. Așa că, păzește-te!

Cu nonșalanța obișnuită, Aaron veni și se postă în fața lui.

– V-am spus că puțin îmi pasă de ordinele familiei Stanton. Nu înseamnă nimic pentru mine.

– Serios? În acest caz, poate vei înțelege mai bine asta...

Înainte ca Aaron să poată reacționa, un upercut puternic îl aruncă la pământ. Se ridică imediat, cu pumnii strânși, dar o privire asupra feței hotărâte a lui Ben Stanton îl descurajă să riposteze.

– Am înțeles, mormăi el frecându-și maxilarul lovit. Îl iau sau nu pe pușți?

– Încearcă să reții lecția și amintește-ți: voi veni să-l văd pe copil. Doar o vânătaie și vei regreta.

– Aaron...

Harriet ezită, apoi întrebă cu o voce nesigură:

– Îmi promiți să ai grijă de copil dacă... dacă îți cer eu?

– Harriet! exclamă Stanton. Lasă-mă pe mine să mă ocup de această treabă.

Dar Aaron arboră un zâmbet ironic.

– Ei bine, domnișoară Stanton, știi bine că pentru mine dorințele dumitale sunt ordine!

Plecă, și Ben își interpelă cu asprime verișoara:

– Să n-ai de-a face cu acest ticălos. Îți interzic să-l încurajezi.

– Nu l-am încurajat! Voiam doar să-l protejez pe micuț.

– M-am ocupat eu deja de asta. Ocupă-te de casă, Harriet. Restul mă privește.

Aaron luă copilul de mână și grăbi pasul. Îl aștepta o noapte profitabilă: trebuia să iasă în larg cu doi veri pentru a se întâlni cu un francez venit să lase o încărcătură clandestină de bere și de parfum. Printre cei mai fideli clienți ai lor se aflau personalități remarcabile ale regiunii, printre care și judecătorul sir Mortimer Fish care – supremă ironie – se lăuda cu o integritate solidă.

Tânărul contrabandist atinse urma lăsată pe obraz de biciul Harrietei, apoi bărbia care-l durea de la lovitura de pumn dată de Ben Stanton. Violența făcea parte integrantă din viața sa și cele două agresiuni nu-l intimidaseră deloc.

– Ar fi trebuit să bănuiesc, mormăi el. Data viitoare, vor vedea ei!

Oprindu-se brusc, îl prinse pe băiețel de umeri și-l scutură gata să-i taie respirația.

– Idiot mic! Cum ai făcut să fii prins?

– Lasă-mă, sau îi voi spune domnișoarei Stanton și domnului ce ascunzi acasă! strigă copilul.

– Ah, da?

Fața lui Aaron se congestionă de furie. Apoi, într-o schimbare bruscă de atitudine, începu să râdă și ciufuli părul băiețelului.

– Este târziu. Dacă vrem să avem timp să cinăm, ar fi mai bine să ne grăbim.

Păși peste o împrejmuire și se îndreptă spre plajă, cu copilul tropăind în urma lui.

În timp ce se pregătea pentru cină, Harriet începu să se gândească la vărul său. Era obligată să constate că, deși lipsite de eleganță, metodele sale erau convingătoare: până în prezent,

nimeni nu îndrăznise să înfrunte astfel un Pardy. Totuși, să te aventurezi în căsuțele tribului Pardy, pentru a examina copilul, comporta un risc: să-l pedepsești pe Aaron la Monkscombe era un lucru, dar să-l înfrunți la el acasă, era altceva. Îi rămânea doar să spere că Ben își va lua precauția de a fi însoțit....

Așezată în fața măsuței de toaletă, Harriet își privea, fără s-o vadă, imaginea în oglindă. O certitudine i se impunea: Monkscombe îi scăpa pe zi ce trecea mai mult. Exclusă de la gestiunea afacerilor, inutilă pentru menajeră, Harriet suferea de această dare la o parte. Dar cum oare să-i explice lui Ben Stanton, fără să-i rănească sensibilitatea? Se știa stângace cu bărbații de vârsta sa. În aceste condiții, nu era de mirare că toți admiratorii ei se descurajaseră.... Tânăra femeie își privi imaginea cu un ochi critic. Oare chiar avea farmec, cum pretindea Jonas Ferrar? Cu o mână nesigură, își adună buclele pe ceafă, pentru a judeca efectul produs. În fond, poate metodele Carolinei erau bune: nu putea dăuna nimănui să aibă grijă de înfățișarea sa...

Puțin mai târziu, o Harriet transformată cobora scara. Părul îi era strâns într-un coc ușor în care era înfiptă o pană și împodobit cu panglici albastre. Îmbrăcase rochia care-i venea cel mai bine, cumpărată înainte de doliu. "Îți pierzi capul, biata mea fată!" își spuse ea. "Ar trebui mult mai mult pentru a impresiona un bărbat obișnuit cu toaletele somptuoase din marile capitale europene!"

– Ești frumoasă în seara aceasta, Harriet! exclamă Caroline. Nu este așa, vere, că este încântătoare?

Sub privirea de nepătruns a lui Ben, Harriet simți că i se aprind obrajii. Ce idee avusese să se îmbrace astfel? Departe de a o admira,

vărul său o considera probabil ridicolă.

– Într-adevăr, aprobă acesta în cele din urmă, puțin prea repede.

Apoi, mai galant:

– Am norocul să am două verișoare frumoase.

Harriet observă o tăcere jenată care dură în tot timpul cinei. Îl suspecta pe Ben Stanton că o examina discret și acest gând o paraliza. Indiferentă la stânjeneala din jur, Caroline nu înceta să flecărească.

– James spune că oamenii săi tot nu l-au capturat pe spionul francez și că trebuie să dea încă târcoale prin împrejurimi.

Folosirea prenumelui căpitanului Murray avu ca efect imediat scoaterea Harrietei din tăcerea sa.

– Cu ce ocazie ți-a povestit asta? Și de când îi spui James?

– Dintotdeauna.... așa îl cheamă! răspunse Caroline fără afectare. A venit să mă vadă în timp ce erai la surorile Drew.

– Cine i-a permis să intre? întrebă Harriet indignată, aranjând furioasă tacâmurile. N-are de ce să vină aici în afara serviciului! Nu trebuie să-l încurajezi, Caro.

– Eu i-am dat permisiunea, interveni Ben Stanton. Mi-a cerut-o cu o perfectă corectitudine.

– Dumneata! Cum îndrăznești? După câte știu, nu ești răspunzător de sora mea.

– Cu siguranță da, Harriet. Tot ce se întâmplă în această casă mă privește – asta incluzând și vizitatorii. Murray va fi întotdeauna binevenit. Îl stimez mult, este un tânăr curajos.

– Vom mai vorbi despre asta, exclamă tânăra femeie pe un ton

tăios.

Într-adevăr, armistițiul trebuie să fi fost scurt; încă de la sfârșitul serii, Harriet începu să-și caute vărul. Îl găsi în biroul tatălui ei și simți o ușoară strângere de inimă văzându-l violând astfel sanctuarul patern. Așezat lângă șemineu, Benjamin studia niște dosare la lumina lumânărilor. Harriet ezită să-și impună prezența, când el înălță capul și-i zâmbi.

– Intră, Harriet, și povestește-mi grijile tale, îi propuse cu amabilitate.

Tânăra femeie se instală în fața lui.

– Voiam să-ți vorbesc despre sora mea. Dumneata.... n-o cunoști la fel de bine ca mine. Iubirile sale la prima vedere sunt efemere. Nu cred că este îndrăgostită de James Murray, dar s-ar putea întâmpla dacă vine s-o vadă des. Și nu țin deloc – ghicești de ce.

– Motive financiare, fără îndoială? Doar dacă nu-ți plac uniformele?

– N-am nimic împotriva militarilor. Pur și simplu solda lor mi se pare insuficientă pentru a se îngriji de nevoile unei femei – mai ales ale Carolinei.

– Cine știe?.... murmură Ben, gânditor.

Se rezemă de spătar. Flăcările făceau să danseze umbre pe fața lui și Harriet căuta în zadar să-i ghicească expresia.

– De ce atâta eleganță în seara aceasta? o întrebă subit.

Tânăra femeie se tulbură.

– Am.... greșit. Sunt sigură că mă găsești ridicolă.

– N-am spus niciodată asta. Recunosc că m-a intrigat cochetăria dumitale subită, dar nu mă plâng, dimpotrivă. Îmi plac femeile bine

îmbrăcate.

– Ah? făcu ea, brusc încurcată.

Niciodată mai înainte nu se interesase de viața privată a vărului său. Cu fizicul și prestanța sa, Benjamin cucerise probabil o mulțime de femei. Fără nicio îndoială, trebuie să fi frânt multe inimi în Europa...

Picioarele li se atinseră sub birou și, jenată, Harriet le retrase grăbită pe ale sale. Nu văzu zâmbetul ușor care se conturase pe buzele lui Ben.

– Nu vă cer sacrificii, reluă bărbatul. Dacă dumneata și Caroline vă doriți rochii, panglici sau apă de colonie – și cine mai știe ce – nu va trebui să ezitați să-mi spuneți.

Harriet se tulbură.

– Eu.... Este foarte generos din partea dumitale, dar.... nu pot să accept. N-avem niciun drept asupra banilor dumitale. De altfel, n-ar fi..... potrivit. Deși suntem veri, oamenii vor bârfi, încheie ea în mod lamentabil.

– Serios?

Dezamăgit, Ben făcu o pauză înainte de a relua:

– Toate astea pentru a-ți spune că intenționez să merg chiar mâine la Bristol. Voi rămâne acolo o săptămână, timp în care voi pune la punct unele detalii cu Ferrar. Nu vreau să-l oblig la o a doua deplasare, mai ales cu acest cer plin de zăpadă.... Dacă aveți nevoie de ceva, îmi va face plăcere să vă aduc, desigur, cu discreție.

– Mulțumesc, spuse Harriet.

Urmă o tăcere. Apoi, Ben schimbă subiectul.

– Tatăl dumitale avea din întâmplare o hartă a regiunii? o

întrebă privind în jurul lui.

– Este probabil.... De ce?

– Mi-ar plăcea să merg acolo călare, mă tem să nu mă rătăcesc. Mi s-a întâmplat o dată în America, în timp ce vânam cerbi. Cum se făcuse foarte frig, m-am refugiat într-o cabană părăsită. Din nefericire, în timpul nopții a fost viscol și deschizând ușa a doua zi dimineață, m-am lovit de un perete de gheață. A trebuit să-mi croiesc drum cu mâinile.

– Știi să urmărești animalele? făcu Harriet, impresionată. Este foarte dificil, nu?

– Un bătrân indian m-a învățat să recunosc urmele. Munții Apalași sunt o regiune splendidă și încă atât de sălbatică.... nu te întâlnești cu nimeni zile întregi – ba chiar săptămâni.

Pentru prima dată în viață, Harriet aspira să-și lărgească orizontul. Nu trecuse niciodată de Bath sau Bristol, și universul necunoscut descris de vărul său îi păru subit fascinant. Departe de Monkscombe exista o altă lume, pe care n-o cunoștea....

– Philadelphia trebuie să fie un oraș frumos, nu-i așa? îl întrebă, gânditoare.

– Da, dar nu-mi plac deloc marile orașe. Prefer să călătoresc peste munți.

În voce i se percepea un entuziasm foarte mare.... Surprinsă, Harriet încercă în penumbră să-i distingă trăsăturile.

– Este un adevărat continent, Harriet, reluă Ben. Imaginează-ți pământuri cât vezi cu ochii, pe care n-a călcat încă vreun colonist, poate cu excepția a unu sau doi vânători care fac comerț cu blănuri. Nimic decât triburi de indieni și turmele lor de bivoli.... Kilometri

de teren virgin. Comparativ cu asta, Monkscombe pare un fir de nisip!

– Fără îndoială, aprobă serioasă Harriet. Dar această proprietate reprezintă totul pentru mine. Viața mea este aici. Păstrez amintiri foarte neplăcute despre singurul meu sejur la Londra. Rădăcinile îmi sunt la Monkscombe, oriunde în altă parte mă simt străină.

Punându-și coatele pe birou, Ben își sprijini bărbia pe mâinile împreunate. Chipul său apăru în plină lumină și Harriet îi observă nasul drept și gura fină, cu o cută senzuală. Cuprinsă de o tulburare inexplicabilă, se îndreptă pe scaun.

– În ziua sosirii mele, ți-am spus adevărul referitor la tata, reluă bărbatul. N-ai crezut, dar el vorbea fără încetare de Monkscombe. Am știut întotdeauna că inima îi rămăsese aici, chiar dacă refuza s-o recunoască. În adâncul sufletului, era englez... Eu, sunt cetățean american, născut în anul Declarației de Independență și sunt mândru de asta. Faptul că nu văd această proprietate cu ochii dumitale, nu înseamnă că îmi este indiferentă.

Se lăsă din nou pe spătar, murmurând:

– Dinastia Stanton... Înainte să sosești, mă gândeam la strămoșii mei care au stat în acest fotoliu de-a lungul secolelor. Totul aici le atestă prezența... Mobilierul, cărțile, au păstrat amprenta trecutului. America este o țară nouă. Familia mamei s-a stabilit acolo de aproximativ o sută de ani, deoarece strămoșii săi au fost obligați să fugă din Anglia în perioada lui Cromwell. Dar era o excepție. În Anglia, trecutul este venerat. În schimb, în America doar prezentul contează. Un fost răufăcător poate să pornească acolo prin a fi bine văzut. Este suficient să traverseze oceanul

pentru a i se șterge greșelile.

Exact în acea clipă, Harriet înțelese că ghicise bine: Ben nu va rămâne la Monkscombe și domeniul va fi încredințat unui arendaș. Dar acum, această certitudine o tulbura din alte motive: vărul său îi deschisese ochii; povestirile lui lăsau să se întrezărească o lume nouă, care o atrăgea și o speria în același timp. O lume diferită, în care nu era sigură că și-ar găsi locul.

– Atunci, mă pot baza pe dumneata?

Vocea lui Ben o scoase din gânduri.

– Iartă-mă. Eram.... distrată, bâigui ea.

– Spuneam: mă bizui pe dumneata pentru a conduce Monkscombe în timpul absenței mele. Îmi faci acest serviciu?

– Oh, desigur... făcu Harriet, luată pe nepregătite de această dovadă de neașteptată încredere.

"Credeam că locul meu este la bucătărie!" era gata să adauge, dar se răzgândi. La ce bun să se certe? La urma urmei, poate voise doar s-o tachineze. Împingând scaunul înapoi, tânăra femeie declară puțin prea repede:

– Sunt obosită. Cred că mă voi duce la culcare.

– Cum dorești.... Ben se ridică, înconjură biroul.... și, pe negândite, o sărută pe buze. Năucită, Harriet se clătină mergând înapoi spre ușă, protestând cu o voce schimbată:

– Ești nebun! Îți.... interzic! Nu trebuie!....

– Ah! Nu? O licărire amuzată îi juca în ochi.

– Oare nu suntem "verișori apropiați", cum se spune la țară?

– Nu! strigă Harriet. Nu.... cu siguranță, nu!

Obrajii i se aprinseră și plecă în fugă.

Capitolul 4

Când a doua zi dimineață Harriet coborî să ia micul dejun, Ben plecase deja. În sinea ei, fu încântată: o săptămână de despărțire va șterge incidentul nefericit din ajun. De ce, oare de ce reacționa mereu în acest mod? Prin acest sărut pe furiș, fără gânduri ascunse, Ben voise doar să-i arate un interes prietenesc. Între veri, acest gen de familiaritate nu avea consecințe. Caroline ar fi primit sărutul râzând din toată inima...

În schimb, în acea dimineață, Caroline era indispusă. Harriet atribui mai întâi tristețea sa plecării vărului, apoi, preferă să alunge acest gând, jenată.

– Ești bolnavă, Caro? o întrebă ea cu bunăvoință.

Tânăra fată scoase un oftat descurajat.

– Casa pare atât de goală fără Ben! se lamentă împingându-și bolul. Sunt grăbită să se întoarcă pentru a organiza în sfârșit serata. Îți amintești mica orchestră care a cântat la balul ladyei Williams? Poate va accepta să vină și la noi.... Îmi place atât de mult valsul!

– Va costa foarte scump, protestă Harriet. Doi violoniști vor ajunge din plin... Te pregătești să cheltuiești banii vărului nostru, Caro, nu pe ai noștri. Încearcă să nu uiți.

– Dar Ben este de acord! A spus chiar că-mi voi putea cumpăra o nouă toaletă și tu de asemenea, Harriet.

– I-am răspuns deja că nu se pune problema. Nu trebuie să acceptăm, Caro. N-ar fi potrivit.

– Potrivit, potrivit! N-ai decât acest cuvânt pe buze!

Furioasă, Caroline își fulgeră sora cu privirea.

– În fond, îți dorești și tu la fel de mult ca mine o rochie nouă! Nu înțeleg cum poți să îmbraci neîncetat aceleași toalete. Dacă-ți imaginezi că voi refuza cadourile lui Ben, te înșeli amarnic!

Harriet nu insistă. Când Caroline se împotrivea astfel, discuția nu folosea la nimic. Era mai bine să schimbe subiectul....

– Să vorbim mai degrabă despre căpitanul Murray, Caroline. La ce bun îl încurajezi? Ar trebui să-i explici o dată pentru totdeauna că nu dorești să-l mai vezi. De altfel, nu trebuie să vină aici în lipsa lui Ben. Ar fi....

– .... nepotrivit, desigur! trase concluzia Caroline, obosită. Nu știi decât să strici cheful oamenilor.... ești o viitoare fată bătrână arțăgoasă! Nu mă miră că apreciezi atât de mult compania surorilor Drew! O iei pe același drum cu ele!

– Destul, Caroline! o certă Harriet.

Dar sora sa plecase deja, fredonând un vals la modă.

Rămasă singură, Harriet se duse la grajduri și avu neplăcuta surpriză să-l găsească acolo pe vizitiul Henderson, care o aștepta.

– Domnul Stanton m-a însărcinat să vă conduc, declară acesta

cu hotărâre, în timp ce ea încerca să-l concedieze.

Tânăra femeie se enervă.

– Haide, Joe, nu fi ridicol! Știi că mă pot descurca singură.

– Nu eu judec asta, domnișoară. Rolul meu constă în a asculta ordinele domnului Stanton.

Harriet îi aruncă o privire gânditoare. Apoi se supuse cu o docilitate care ar fi trebuit să fie de-ajuns pentru a-i trezi bănuieli lui Joe dacă ar fi fost mai intuitiv.

– Ei bine, ajută-mă să urc, Joe îi ordonă Harriet.

Încrezător, vizitiul îi întinse mâna. Urma să se căiască: de-abia instalată în cabrioletă, Harriet biciui calul care plecă la trap, lăsând vizitiul uimit în fața boxei.

"Bună scăpare!" se gândi încântată tânăra femeie. Nu va renunța totuși la distracția sa favorită pentru a satisface tirania vărului! De altfel, Henderson nu i s-ar putea destăinui lui Ben Stanton fără să-și trădeze propria credulitate. Mai bine spus, nu va vorbi....

Plimbarea se desfășură fără complicații și Harriet o luă veselă pe drumul de întoarcere. Ajunse la Mokscombe când o siluetă familiară apăru în fața cabrioletei și prinse calul de frâu.

– Aaron! exclamă Harriet. N-ai să începi iar!

– Nu, nu, nu-ți fie teamă...

Numai zâmbet, declară pe un ton liniștitor:

– Am greșit, ultima dată. Așa că, pentru a mă face iertat, ți-am adus ceva...

În mâna sa, Harriet văzu un pachet învelit într-o hârtie ruptă. Îl aruncă în atelaj, apoi se dădu un pas înapoi, cu un aer mulțumit.

– Ce este asta? îl întrebă tânăra femeie. Oricum, poți să-l

păstrezi. N-am ce face cu cadourile dumitale!

– Nu cu acesta! Sunt sigur că-ți va plăcea... Toate femeile se dau în vânt după acest gen de lucru!

Râzând în hohote, Aaron traversă drumul, apoi dispăru peste câmp.

Harriet ridică pachetul și smulse ambalajul. Era un flacon de parfum franțuzesc – o parte din prada de contrabandă.

– Oh! Nu! mormăi ea.

Ce să facă oare cu acest cadou otrăvit? Să-l arunce? Nu, l-ar putea găsi cineva. Atunci, să-l păstreze? De neconceput, o Stanton nu va accepta nimic de la un Pardy... În disperare de cauză, îl ascunse în haina îmblănită, promițându-și să i-l înapoieze lui Aaron cu prima ocazie.

După ce se explică rapid cu Henderson, tânăra femeie se duse în camera sa și ascunse flaconul într-o batistă. În niciun caz nu trebuia să-l descopere Caroline. Această zăpăcită nu va avea niciun scrupul să-l folosească.

***

Ben reapăru la sfârșitul săptămânii. Deși se gândise să aducă romanele și dantela cerute de Caroline, părea preocupat și se arătă puțin vorbăreț despre sejurul său la Bristol.

Totuși, la câteva zile după întoarcerea sa, Harriet avu surpriza să-l vadă apărând în micul salon în care se instalase pentru a coase

dantela surorii sale. Foarte neîndemânatică și cu puțină răbdare, Caroline o implorase să facă acest lucru în locul său.

Ben înaintă, cu o mină preocupată.

– Ai să-mi acorzi o clipă, Harriet? Aș.... vrea să-ți vorbesc.

– Desigur, făcu ea, surprinsă.

Văzând dantela, Ben fu o clipă surprins, apoi întrebă:

– Așadar, era pentru tine?

Când Harriet îi explică, bărbatul făcu o mutră disprețuitoare, apoi începu să măsoare încăperea în lung și-n lat, cu o nervozitate neobișnuită. În sfârșit, deschise ușa, se asigură că nu asculta niciun servitor și reveni să se așeze lângă Harriet.

– După cum știi, începu el cu o voce schimbată, am avut mai multe întrevederi cu Jonas Ferrar. Nu și-a cruțat osteneala să-mi explice gestiunea domeniului și responsabilitățile care-mi revin...

Ezită, apoi reluă, vizibil stânjenit.

– Dar poate bănuiești deja ce mă aduce – sau mai degrabă ce mi-a spus domnul Ferrar.

– Nu, îl asigură cu sinceritate Harriet.

– Adevărat? Ei bine, cu atât mai rău....

Benjamin se încruntă înainte de a continua:

– Jonas își face griji pentru Caroline și pentru tine. L-am asigurat că aici sunteți acasă, că sunt gata să vă acopăr toate cheltuielile, dar asta nu l-a liniștit. Mi-a pus în față alte argumente: reputația voastră, indecența unei asemenea coabitări... După el, depinde doar de mine să pun situația în ordine....

Făcu o pauză în timpul căreia inima Harrietei bătea să-i spargă pieptul și încheie cu o voce schimbată:

– .... căsătorindu-mă cu una dintre voi.

– Îmi pare rău, murmură tânăra femeie. Jonas credea că acționează pentru binele nostru. Trebuie să-l ierți.

– Dimpotrivă, cred că are dreptate, replică Ben. O căsătorie ar rezolva toate problemele. Nimeni n-ar mai putea bârfi.

Tăcu, pândind reacția Harrietei. După ce prima uimire trecu, tânăra femeie începu să privească propunerea sub aspect practic. În împrejurări asemănătoare, astfel de aranjamente cu siguranță nu erau rare. Iar Caroline nu putea visa o partidă mai bună...

Harriet reflectă în grabă. Căsătoria cu Ben ar pune-o pe sora sa la adăpost de nevoi. Va fi stăpână la Monkscombe și se va bucura de numeroase privilegii. Din punct de vedere afectiv, totul lăsa să se prevadă o căsătorie fericită: Caroline dovedea o aplecare evidentă spre tânărul bărbat și la rândul său, Ben nu era insensibil la farmecul său. Un ultim avantaj deloc neglijabil, această căsătorie l-ar îndepărta definitiv pe căpitanul Murray.

La acest gând, tânăra femeie simți o ușoară remușcare, pe care o alungă imediat. Doar viitorul Carolinei conta. Ben va putea ajuta nevoile sale, James nu.

Inspirând profund, declară cu o voce întărită:

– Ai deplina mea aprobare. În mod sigur, Caroline va fi o excelentă stăpână a casei. Evident, este încă lipsită puțin de maturitate, dar în fond, are mai mult bun-simț decât pare.

Stupoarea se zugrăvi pe trăsăturile lui Ben.

– Caroline? Dar ce voi face cu bietul căpitan Murray? Mă va provoca la duel!

– Sunt convinsă că se va da în lături, în interesul Carolinei, îl

asigură Harriet pe un ton convingător.

– Nu-ți împărtășesc optimismul! Pe de altă parte, am treizeci de ani și mă văd cu greu în compania unei puștoaice de nouăsprezece ani, fără alte preocupări decât zorzoanele și viitorul său bal! Soția mea va trebui să fie în stare să administreze Monkscombe în absența mea. Nu, cu tine trebuie să mă căsătoresc, Harriet.

Tânăra femeie păru gata să leșine. În fața palorii sale, Ben bombăni iritat:

– Înțeleg că nu semăn cu Făt-Frumos, dar nu credeam că-ți displac atât de mult!

Harriet se încordă.

– După cum știi, nu sunt bună de mare lucru, ripostă cu o voce gâtuită. Să presupunem că ar trebui să mă lași singură mai mult de o săptămână?

– Haide, Harriet, n-ai să-mi amintești această frază nefericită la nesfârșit! Te tachinam... Ce s-a întâmplat cu simțul umorului tău?

– Trebuie să și glumești cu discernământ! Permite-mi să-ți spun că momentul este prost ales.

Exasperat, Ben sări în picioare.

– La naiba, în câte limbi trebuie să-ți repet oare că sunt serios? Te cer în căsătorie, Harriet. Evident, nu sunt Murray și n-am intenția să mă târăsc la genunchii tăi! Dar pentru că ai o părere atât de jalnică despre mine, i-ai putea acorda cel puțin încredere prietenului tău Ferrar.

– Jonas mă sfătuiește să accept? murmură Harriet, tulburată.

– Da. Spune că vei înțelege utilitatea acestei căsătorii.

Brusc, Harriet avu impresia că se sufocă. Prinsă în capcană. Da,

era prinsă în capcana unui complot uneltit în spatele său. Cu cele mai bune intenții din lume, Jonas Ferrar o trădase.

– Oh, dar eu.... nu știu, bâigui ea deprimată. Am douăzeci și șase de ani și nu mai speram să mă căsătoresc. Caroline este mai frumoasă... Alături de ea mă simt atât de stângace.

Expresia lui Ben se îmblânzi. Stânjeneala îi dispăru ca prin farmec și declară cu convingere:

– Să nu crezi asta, Harriet. Ești frumoasă și inteligentă. Orice bărbat ar fi mândru să te aibă la brațul său.

Jenată, Harriet zâmbi la rândul său. Urmă o tăcere, apoi Ben îi atinse ușor obrazul, declarând cu satisfacție:

– Vei vedea, totul se va desfășura bine.

În fața siguranței sale, tânăra femeie începu să tremure. Ben se exprimase deja la viitor. Evident, credea că avea câștig de cauză.

– Încă nu știu.... începu ea.

Cuvintele i se opriră pe buze în timp ce chipul Carolinei îi apăru în fața ochilor. "Dacă mă căsătoresc cu Ben, Caro nu se va mai priva niciodată de nimic", se gândi. "Vom continua să trăim aici și totul va fi ca înainte....

Ben se ridicase. Ajuns la ușă, se întoarse.

– Dacă îți convine, vom anunța vestea în timpul balului Carolinei, sugeră el. Uimirea invitaților mă bucură dinainte!

– Nu-și vor reveni, încuviință Harriet, imaginându-și stupefacția lui sir Mortimer, a pastorului și a surorilor Drew.

Așadar, decizia sa era luată; va deveni curând doamna Benjamin Stanton. Sufletul îi era tulburat, în timp ce o certitudine îi devenea clară în minte: nu, nimic nu va mai fi ca înainte. Legăturile

căsătoriei implicau multe alte lucruri decât o simplă coexistență. Va ști să se arate la înălțime? Nimic mai puțin sigur....

– Era gata să uit... reluă Ben din ușă. Jonas s-a oferit să te conducă la altar.

– Oh.... este foarte amabil.

Harriet își privi vărul. Zâmbea, evident încântat că-și dusese la bun sfârșit demersul. Pentru el, totul se aranja cât se poate de bine...

***

Amândoi hotărâră de comun acord să păstreze secretul până la serata Carolinei. Nu-i fu împărtășit nici acesteia din urmă.

– Caro este incapabilă să-și țină gura, declară Ben. Înainte de sfârșitul zilei, tot satul va fi la curent!

– Da, este o limbută incorigibilă, recunoscu Harriet, fără să zâmbească.

Greutatea logodnei sale secrete o apăsa cu fiecare zi tot mai mult. Fără îndoială, ar fi început să aprecieze compania lui Ben, dacă ambiguitatea relației lor nu i-ar fi stricat plăcerea. De obicei, viitorii miri își scriau bilete dulci, schimbau zâmbete complice și nu pierdeau ocazia să se izoleze. Dar Harriet se temea mai mult decât orice să rămână singură cu vărul său. Neștiind ce atitudine să adopte în prezența sa, făcea în așa fel încât să-l evite cât mai mult posibil și nu îndrăznea să-i susțină privirea.

Un alt element o chinuia: Ben încheia această căsătorie din datorie. Fără intervenția domnului Ferrar, nu s-ar fi gândit vreodată s-o ceară de soție. Numai gândul de a-i fi datoare o revolta. Ea, datoare unui bărbat care-i fura bunul cel mai drag din vina unei legi stupide? Niciodată! Pentru că, în fond, această căsătorie rămânea înainte de orice un mijloc indirect de a răscumpăra Monkscombe. Toate astea nu erau deloc romantice...

Aparent insensibil la răceala sa, Ben venea și pleca de pe proprietate. În acea zi, hotărî să facă vizita de control la familia Pardy și-l luă să-l însoțească pe Joe Henderson.

– Oamenii aceștia nu-mi plac! bombăni vizitiul în timp ce galopau amândoi spre plajă. Cu tot respectul care vi se cuvine, m-aș lipsi bucuros să intru la ei.... Ptiu! Oare cum pot trăi într-o asemenea mizerie?

– Vreau să văd copilul, Joe, îl întrerupse hotărât Ben, inflexibil.

– În acest caz, să rămânem la intrare și să cerem să fie trimis copilul.

– Oricum, nu avem de ales. Ar trebui să fim inconștienți să le forțăm ușa.

Aparenta sa resemnare nu-l înșelă pe vizitiu, care-i aruncă o privire cu subînțeles.

Să califici teritoriul familiei Pardy drept mizerabil era un eufemism. În realitate, un adevărat loc de depozitat gunoaiele ținea loc de grădină. Un morman de gunoi se îngrămădea în fața căsuțelor fără ca nimeni să se gândească să-l ridice. Când Ben și Henderson traseră de hățuri, un înspăimântător câine arțăgos îi întâmpină lătrând. Vizitiul înălță cravașa și câinele se dădu înapoi

mârâind.

O tânără femeie îmbrăcată în zdrențe apăru în prag. La vederea celor doi călăreți, închise repede ușa.

Trecură câteva secunde înainte ca Aaron să apară la rândul său, escortat de un uriaș cu bicepși impresionanți.

– Dumnezeule! Cine este ăsta? întrebă Ben, uluit.

– Nathan Pardy, răspunse Henderson pe același ton. Încă o mare secătură! Mereu gata să se încaiere în dreapta sau în stânga. S-a aflat de o sută de ori în fața judecătorului, dar cu sir Mortimer Fish, tipul n-are de ce se teme.

– Ce înțelegi prin asta? întrebă suspicios Ben.

Vizitiul ridică din umeri.

– Să spunem doar că sir Mortimer Fish nu disprețuiește berea bună.

".... închide ochii la șiretlicurile ilegale ale celor din familia Pardy pentru a o procura", trase Ben concluzia. Așadar, bătrânul gentleman cedase corupției....

Din ușă, Aaron întrebă cu o voce ironică:

– Ce vânt bun vă aduce?

– Vreau să văd copilul! îi strigă Ben.

– Și dacă refuzăm? Sperați să intrați aici cu forța, cu vizitiul dumneavoastră?

În spatele lui Aaron, vărul său Nathan izbucni într-un râs vulgar. Henderson înjură.

– Rămâi aici, Joe, ordonă Ben.

Ignorând câinele care lătra tot mai tare, Benjamin își conduse calul pe alee. Aaron și Nathan înaintară pentru a-i bara trecerea.

– Copilul, Aaron, repetă el calm.

Aaron Pardy îl măsură, apoi spuse pe un ton mieros:

– Ascultați, domnule Stanton – observați că sunt politicos! – nu-mi sunteți prieten, dar eu îi sunt domnișoarei Stanton...

În fața mâniei lui Ben, zâmbetul i se lărgi.

– Așa că – și numai pentru a-i face plăcere domnișoarei Stanton – vă voi lăsa să-l vedeți pe Billy al nostru.... Scoate băiatul, Nathan, îi ordonă colosului.

Nathan apăru curând, ținând de braț copilul care se zbătea. Aplecat în șa, Ben îl chemă blând:

– Înaintează, Billy, nu-ți fie teamă.

Cu o mină bosumflată, băiețelul nu se mișcă din loc. Cu o palmă puternică, Aaron îl proiectă spre Ben.

– Cum te simți, Billy? întrebă Benjamin. Vorbește... Ai mai fost bătut?

Billy mormăi câteva cuvinte de neînțeles, care puteau trece drept o negație. Apoi se întoarse în căsuță cu toată viteza picioarelor sale mici.

– Sper că sunteți mulțumit și ne veți scuti de plăcerea unei alte vizite, îl ironiză Aaron.

– Vom vedea, ripostă Ben făcând cale-ntoarsă.

Verii Pardy îi priviră plecând.

– Va trebui supravegheat de aproape, spuse Nathan.

– Oh, nu te îngrijora! Trebuie să aibă o slăbiciune – și cred chiar că o cunosc, râse pe înfundate Aaron.

Henderson și stăpânul său se apropiaseră de sat când ochiul pătrunzător al lui Ben distinse o siluetă feminină care tăia peste

câmp pentru a ajunge la drumul principal.

– Pleacă înainte, Joe, ordonă Ben. Nu mai am nevoie de tine.

Vizitiul văzu și el silueta. Murmură rapid, "Bine sir" și se îndepărtă în trap ușor.

Mergând repede pentru a combate frigul, Harriet îl recunoscu pe călărețul care-i venea în întâmpinare. Ajunsă la împrejmuire, își făcu o datorie de onoare s-o treacă singură, deși vărul său descălecase pentru a o ajuta.

– Ei bine, o întrebă el fără s-o scape din ochi. De unde vii iar?

Cocul i se desfăcuse și șuvițe rebele de păr scăpaseră de sub pălăria pusă cum da Dumnezeu. În timp ce-și ridica poalele jupei pentru a trece peste gard, tânărul bărbat admiră glezna fină și rotunjimea perfectă a pulpelor picioarelor.

– M-am dus la pastor să iau numele sătenilor bolnavi, explică Harriet. Apoi i-am făcut o vizită unui păstor a cărui soție este țintuită la pat.

Ben ridică sprâncenele.

– Bolnavii? Dar de ce tu? Nu este rolul tău.

– Pastorul și doctorul Gray sunt depășiți. Îi ajut cât pot mai bine, este cel mai mic lucru.

– În acest caz, vei fi fără îndoială fericită să afli că am făcut și eu o faptă bună, declară Ben pe un ton misterios.

Apoi, în fața privirii sale întrebătoare, spuse:

– Am fost la familia Pardy – pentru copil.

– Nu singur, sper? exclamă Harriet, alarmată.

– Nu, nu, l-am luat cu mine pe Joe Henderson. Are o constituție atletică și este foarte capabil să se apere... Dar sunt flatat să constat

că te îngrijorează siguranța mea.

– Chiar n-ai de ce! ripostă tăios tânăra femeie. Aș fi fost îngrijorată pentru oricine. Cei din familia Pardy sunt periculoși, nu este bine să-i deranjezi.... Apropo, l-ai văzut pe copil?

– Da, este bine. Cel puțin atât de bine cât se poate simți într-o asemenea familie....

Lăsă calul la pas și începură să meargă amândoi alături.

– Am impresia că nu va întârzia să plouă, observă Ben. Poate am face bine să ne întoarcem în galop, dacă vrem să evităm aversa.

– Nu mă deranjează ploaia, îl asigură Harriet. Dar nu ezita să pleci înainte.

– Și să te las să-ți continui drumul singură sub aversele puternice? Îți cunosc părerea despre mine, dar nici cel mai rău dintre bărbați n-ar părăsi o femeie în aceste împrejurări.... Iată, adăugă arătând trunchiul unui copac doborât. Profită de el pentru a urca în șa.

– Oh, nu, în niciun caz, exclamă Harriet, scandalizată. Dacă ne vede cineva...

– Oamenii ar considera și mai ciudat să ne vadă alergând prin ploaie, în timp ce avem un cal la dispoziție!

Ben urcă în șa și-i întinse mâna.

– Haide, vino. Grăbește-te.

Împotriva voinței sale, Harriet puse piciorul în scară. Ben o ajută să se urce în spatele lui.

– Gata? o întrebă peste umăr.

Calul porni în galop. Dezechilibrată, Harriet nu avu altă scăpare decât să-și arunce în grabă brațele în jurul taliei vărului său. Acesta

își stăpâni un zâmbet amuzat. De-abia străbătuseră un kilometru, când un potop se abătu peste regiune. Imediat, Ben descălecă, o ridică pe Harriet și o duse la adăpostul unei șure vecine. Apoi legă calul și-și îndreptă din nou atenția asupra verișoarei sale, care-și scutura jupa udă.

– Pentru vizitele tale, ai avea mare nevoie de o umbrelă. De altfel, tot nu înțeleg de ce ai plecat pe jos pe vremea asta.

– Îl luasei pe Henderson, replică Harriet. Și mi se pare că n-ar trebui să conduc singură cabrioleta!

– Hmm....

Scoțându-și pălăria, o scutură de stropi.

– În fond, n-avem de ce ne plânge. Suntem în loc uscat și nimic nu ne împiedică să stăm de vorbă până se înseninează.

– Să discutăm? repetă tânăra femeie, în defensivă. Să discutăm despre ce?

– Pe legea mea, obiceiul este ca logodnicii să discute despre viitoarea lor căsătorie. În ce mă privește, nu aprob deloc vâlva care înconjoară acest gen de ceremonii.

– Nici eu, recunoscu Harriet cu mai multă grabă decât ar fi fost necesar.

În acest timp, Benjamin descoperise într-un colț al șurei un coș de transportat legume. Se așeză și o invită pe Harriet să i se alăture. Cu toată stânjeneala, tânăra femeie nu se putu sustrage. Dar neliniștea sa ajunse la culme când el o luă de mână.

– Desigur, îmi voi cumpăra o mantie nouă. Se pare că albastrul se potrivește bine. Dar tu, Harriet, vei purta rochie albă?

– Da, spuse ea pe un ton morocănos. Dar țin s-o plătesc

singură.

– Hotărât lucru, ești încăpățânată în legătură cu acest subiect. Noi, americanii, n-am face atâtea fasoane!

Harriet își retrase mâna.

– Știu că nu ești rău intenționat, Benjamin. Din nefericire, n-avem același simț al umorului și te-aș ruga să mă lași în pace.

Se lăsă o tăcere tulburată doar de zgomotul picăturilor de ploaie pe acoperiș. Apoi, Ben își recunoscu greșeala.

– Iartă-mă. Nu voiam să te jignesc.

Nu încercă să-i mai ia mâna, dar picioarele lor continuau să se atingă ușor, spre marele necaz al Harrietei.

– M-am gândit bine, începu ea cu o voce scăzută și tristă. În legătură cu căsătoria noastră....

– Poți să-ți schimbi părerea. Este privilegiul doamnelor.

Dacă vocea îi era neutră, privirea i se înăsprise.

– Nu, protestă Harriet. Nicio doamnă demnă de acest nume n-ar lua această inițiativă. Mă voi căsători cu tine, dacă insiști.... Dar ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă m-ai elibera de promisiune.

De data aceasta, tăcerea dură. Ben se ridică și făcu înconjurul șurei, cu mâinile la spate. Lovi furios cu cravașa în pământ și o trimise departe, într-o grămadă de crengi.... apoi se întoarse spre Harriet cu fața ca de marmură.

– De ce ai acceptat?

– Pentru.... pentru a ne permite să rămânem la Monkscombe, bâigui tânăra femeie.

– În acest caz, nu s-a schimbat nimic. Este scopul acestei căsătorii și împrejurările au rămas aceleași. Să nu crezi că am făcut

propunerea cu ușurință, Harriet. Rupe logodna, dacă dorești, dar nu conta pe mine.

– Ți-am spus că nu pot, murmură aceasta. N-ar fi corect.

– Atunci, ne vom căsători, punct.

Cu această constatare fără apel, se duse la ușă și privi afară.

– Ploaia aproape s-a oprit. Vei urca în șa, iar eu voi conduce calul.

Harriet încuviință cu un gest și porniră din nou la drum, fără a schimba o vorbă.

***

Veni noaptea și Harriet căzu într-un somn agitat. Se trezi înaintea zorilor, pradă unui sentiment de indispoziție inexplicabil și aprinse lumânarea.

Flacăra arunca umbre pe tapițerie. Siluete lungi fantastice, care o speriau când era copilă. Dar teama îi dispăruse de-a lungul anilor. Nu i se putea întâmpla nimic în această casă atât de familiară, își repetase deseori. Și într-adevăr, nu se întâmplase niciodată nimic. Cel puțin până acum....

Părăsind patul, Harriet ieși pe coridor. Era gol. Liniștită, se pregătea să se întoarcă în cameră, când un trosnet îi îngheță sângele în vine. Cineva mergea la etajul superior! Toate vechile legende englezești i se îngrămădiră în memorie, apoi rațională: cu siguranță, era vorba doar de un servitor urcat acolo din simplă

curiozitate.... Hotărâtă să lămurească misterul, tânăra femeie ajunse la scară în vârful picioarelor.

În principiu, la ultimul etaj nu dormea nimeni. Camerele erau acolo prea mici și lipsite de confort. În timp ce suia ultimele trepte, un curent de aer ajunse la ea: ușa de acces spre "Promenada văduvelor" – de obicei încuiată cu cheia – era deschisă. Fără îndoială, un intrus se învârtea prin casă! Ținându-și respirația, Harriet lăsă lumânarea, înaintă tiptil în penumbră.... și-și reținu o exclamație stupefiată. În fața balustradei care da spre mare, un bărbat scruta orizontul scăldat în lumina lunii, cu ajutorul unei lunete. Tânăra femeie se întoarse imediat din drum, își luă lumânarea și se duse în liniște în camera sa.

Rămase trează până dimineața, repetându-și neîncetat aceeași întrebare chinuitoare: oare pe cine spiona Ben în mijlocul nopții?

Capitolul 5

Caroline se aruncă trup și suflet în organizarea seratei sale și dădu dovadă de o eficacitate care o surprinse pe Harriet. După rezervarea orchestrei, întocmi meniurile cu doamna Woods, apoi supervizâ trimiterea de invitații. În sfârșit, o adevărată frenezie gospodărească puse stăpânire pe casă: ușa de comunicare dintre salon și sufragerie se menținuse deschisă pentru a spori ringul de dans și masa se mutase pentru a permite o ultimă ceruire a parchetului.

Așa că, la ora mesei, toată familia se afla surghiunită într-o încăpere întunecoasă, deja supraîncărcată cu mobilier.

Știind dinainte cauza pierdută, Harriet protestă din principiu.

– Haide, Caro, nu vom mânca aici!

– Te rog, Harriet! Este treabă de câteva zile și sunt sigură că Ben nu vede niciun inconvenient în asta. Dovada, nu mi-a spus nimic.

Harriet își stăpâni o mină sceptică. Depășit de evenimente, dimpotrivă, Ben se blestema probabil că permisese acest bal!

Sătenii erau foarte bucuroși: nicio petrecere nefiind așteptată înainte de Crăciun, anunțul seratei Carolinei trezi un val de entuziasm. În sinea sa, Harriet se întreba unde vor găzdui atâta lume: unii dintre invitați veneau de foarte departe pentru a se întoarce acasă după bal și vor trebui să doarmă la Monkscombe. Așa că trebuia aranjate alte camere și luate măsuri pentru micul dejun. Sarcină care îi reveni în timp ce Caroline își rezervase alegerea muzicii. Cât despre Ben, acesta rămăsese prudent în retragere...

Niciun amănunt nu scăpase străduinței Carolinei. Astfel, într-o bună dimineață, Harriet o auzi decretând pe un ton fără replică:

– Nici vorbă să porți una din vechile tale toalete la balul meu! Nu vreau o soră prost îmbrăcată!

– Mulțumesc pentru compliment! o ironiză Harriet.

Dar fără să se lase descumpănită, Caroline reluă cu hotărâre:

– Păcat că n-avem timp să ne confecționăm toalete noi. Eu voi îmbrăca rochia de mătase de culoarea fildeșului. Iar tu, să vedem puțin....

Îmbinând vorba cu fapta, deschise dulapul de haine al Harrietei și-i examină cu atenție garderoba. Una câte una, toaletele calificate demodate aterizară în dezordine pe pat. În sfârșit, la capătul unei tensiuni greu de suportat, Caroline, stacojie la față dar încântată, scoase din dulap, etalând-o cu ostentație, o rochie din tafta roz împodobită cu panglici de culoarea curcubeului.

– Oh, nu! exclamă Harriet, îngrozită. Nu asta, nu-mi place. Este prea sofisticată.

– Nu spune prostii! Încearc-o repede, să vedem dacă trebuie retușată.

Resemnată, Harriet se lăsă examinată pe toate părțile. Înaintă, se dădu înapoi, se învârti docilă, până când Caroline se declară în sfârșit mulțumită.

– Îți va trebui de asemenea o coafură frumoasă, preciză ea. Cea din seara în care te-a felicitat Ben.

Apoi se așeză pe pat în mijlocul rochiilor șifonate și, conștientă brusc de dezordine, pledă în chip de scuză:

– Țin atât de mult ca acest bal să fie un succes! Se va vorbi de el mult timp, sunt sigură.

Harriet îi aruncă o privire suspicioasă. Putuse oare să ghicească ceva?.... Nu, imposibil.

– Apropo, spuse ea. L-ai invitat pe căpitanul Murray?

– Oh, da.... bineînțeles!

Caroline afișă o expresie gânditoare, mărturisind:

– La drept vorbind, nu l-am văzut des în ultimul timp. Își petrece timpul alergând pe câmp pentru a-l căuta pe spionul francez!

Dezamăgirea care străbătea din vocea sa întări convingerile Harrietei: când căpitanul îi făcea Carolinei o curte asiduă, aceasta nu-i acorda decât puțină atenție. Dar acum, că o neglija, părea să-l regrete. Foarte prost semn prevestitor....

– Măcar dacă James ar putea să-și rezilieze mandatarea, continuă Caroline. Din păcate, cu doi frați mai mari, n-are nicio șansă la moștenire. Nu mi-ar plăcea să fiu căsătorită cu un bărbat care nu se gândește decât la munca sa! James are multe calități, dar nu vorbește decât de armată de dimineața până seara!

Fără să prea știe cum să interpreteze acest discurs, Harriet își

puse ultima speranță într-o dorință ipocrită: dacă în timpul balului căpitanul se dovedea un dansator stângaci, va pierde orice șansă pe lângă Caroline!

Rămânea așadar să aștepte termenul fatidic mai ales că, deocamdată, avea alte griji în minte: curând, logodna va fi oficială și cu siguranță, Ben va dori să grăbească ceremonia. La acest gând, inima îi împietri. Soț și soție... Hotărât lucru, nu se va obișnui niciodată cu această idee!

Totuși, ca de obicei, refuză să cedeze panicii. Când veni seara cea mare, Harriet urcă să se pregătească în camera sa și trebui să recunoască faptul că rezultatul îi depășea speranțele; în mijlocul unui parter de toalete multicolore, rochia sa roz va fi de mare efect. Părul îi era strâns într-un coc împletit și cerceii de perle moșteniți de la mama sa completau ansamblul. Preocupată să arboreze un pătrat de dantelă, tânăra femeie despături batista brodată, când degetele sale întâlniră un obiect dur de care uitase complet: flaconul de parfum de la Aaron!

Deșurubând dopul, Harriet mirosi efluviile delicate: cu siguranță, era vorba de o esență rară și scumpă. În definitiv, poate Aaron fusese sincer și regreta cu adevărat că o speriase. Dar, chiar în acest caz, nu putea accepta nimic de la el. Dar Harriet scoase din nou dopul, doar câteva picături și renghiul va fi jucat. Nimeni nu va bănui adevărul. De altfel, multe dintre invitate vor fi parfumate cu parfum franțuzesc, provenit din contrabandă... Încurajată de această certitudine, tânăra femeie puse puțin parfum după ureche, închise flaconul și-l ascunse în dulap.

Apoi se duse la parter pentru a pune la punct ultimele detalii.

Mulți invitați sosiseră deja și personalul alerga dintr-o încăpere în alta, ca într-un stup în agitație. Izolat într-un mic salon învecinat, sir Mortimer Fish moțăia în fața unui pahar gol....

Harriet străbătu holul, când ușa se deschise și intră căpitanul Murray. După salutările obișnuite, acesta din urmă se destăinui candid:

– Să valsez nu este punctul meu tare! Mi-e foarte teamă să n-o dezamăgesc pe Caroline... Vedeți, nu-mi place deloc să dansez în public!

– Nu-i nimic, căpitane! Fă ce poți și totul va merge foarte bine, îl asigură tânăra femeie cu amabilitate.

Apoi, opri un servitor:

– L-ai văzut, din întâmplare, pe domnul Stanton?

– Da, domnișoară. L-am văzut în bibliotecă.

Harriet se încruntă. Ca și sir Mortimer, Benjamin se ascundea. Totuși, tradiția cerea ca stăpânul casei să întâmpine invitații.... Hotărâtă să-i amintească îndatoririle, bătu la ușă și se opri în prag.

În picioare în fața șemineului, Ben privea flăcările dansând. Se întoarse la zgomotul ușii. Persoana sa emana atâta forță, încât o tulburare confuză o cuprinse pe Harriet. Degetele i se crispară pe clanță.

– Oh!.... Harriet.... făcu el, ușurat. Spune-mi cine sunt toți acei oameni. Caroline se pregătește încă și nimeni nu mi-a prezentat invitații. Refuz să salut niște necunoscuți.

Tânăra femeie își reveni în fire.

– Înțeleg. Ai să mă însoțești și mă voi ocupa pe rând de prezentări. Vei fi mai în largul tău.

Venindu-i în întâmpinare, Ben o privi cu atenție.

– Ești încântătoare, îi spuse simplu.

Inima Harrietei bătu mai repede.

– Oh! Mulțumesc.... dar tot meritul îi revine lui Caro.

– Înainte să intri, mă gândeam la discuția noastră din acea zi, în șură. Îmi pare rău că m-am înfuriat. N-aveam intenția să te bruschez.

– Nu te scuza. Eu am fost îngrozitoare. Dar... în sfârșit....

Foarte încurcată, lăsă fraza în suspans și Ben o încheie zâmbind.

– Dar îți era teamă să te angajezi, așa este?

– Da, încuviință Harriet cu o voce slabă.

– Și astăzi, încerci același sentiment? insistă Ben, redevenind serios.

O voce mică din adâncul inimii sale dori să strige: "Oh! Da, mai mult ca niciodată....." dar cuvintele îi murir pe buze.

– Mai puțin, minți ea.

Ben o privi o clipă înainte de a declara:

– Intenționez să anunț căsătoria noastră în timpul cinei.

– Da, este.... o idee excelentă.

– În acest caz....

Cu zâmbetul pe buze, îi oferi brațul.

– Să ne grăbim să ne alăturăm invitaților. Bieții de ei încep probabil să se neliniștească.

În fața amabilității sale, Harriet se înseninã. Ben era frumos, fermecător. Viața cu el putea să fie foarte plăcută, dacă se adapta....

Ben se bucură s-o vadă relaxându-se. Când neliniștea nu-i alungea trăsăturile, tânăra femeie era cu adevărat încântătoare. Ce

păcat că era atât de des în gardă.... I-ar fi plăcut s-o liniștească, dar cum s-o facă să devină mai sociabilă? În ochii săi, va rămâne mereu "străinul".... Totuși, Harriet era frumoasă și lumina blândă a sfeșnicelor dădea o atmosferă intimă încăperii și, măcar o dată, nimeni nu le intrerupse discuția între patru ochi. În surdină, se auzeau măsurile unui vals. Atunci, ca și când era vorba de cel mai firesc lucru din lume, se aplecă spre ea și o sărută.

De această dată, Harriet nu fugi. Dar ridică spre el o privire atât de profund tulburată, încât Ben simți că-și pierde controlul. La naiba, de ce oare răspunsese scrisorilor lui Jonas Ferrar? Ce importanță avea această moștenire? Ar fi trebuit să rămână în America și să lase cele două surori să trăiască liniștite...

Împărțit între sentimente contradictorii, bărbatul întrebă cam brusc:

– Ai folosit parfum franțuzesc, dacă nu mă înșel?

Harriet tresări. Lui Ben i se păru că roși când murmură:

– Da.... câteva picături.

– Credeam că a devenit dificil de procurat....

În aceeași clipă, îi veni în minte berea lui sir Mortimer Fish și se încruntă. Harriet părea atât de sinceră, atât de virtuoasă. Acest gen de slăbiciune nu i se potrivea deloc....

– Cum l-ai procurat? o întrebă, mirat.

– Mi l-a dat cineva, murmură Harriet.

Surprinderea lui Ben spori:

– De curând? Aceste esențe se evaporă foarte repede.

Apoi, într-un acces de gelozie, reluă:

– Cine?

Oricine în afara Harrietei ar fi mințit. Dându-se înapoi, Ben fu contrariat s-o recunoască. Ar fi fost suficient să răspundă lady Williams, pentru a-i domoli curiozitatea. Dar Harriet nu știa să mintă și mărturisi în șoaptă, ca un copil prins în greșeală:

– Aaron.

Ben tresări. O palmă nu l-ar fi impresionat mai mult. Cuprins de o furie rece, repetă dur:

– Pardy? Acel.... marginalizat?

– Voiam să i-l înapoiez, declară Harriet, înspăimântată. Dar nu l-am mai văzut de atunci.

Ben păli.

– Vrei să spui că ți l-a dăruit? Nu l-ai cumpărat?

– Nu, a fost un cadou. De fapt, îmi conduceam atelajul....

– Conduceai? Totuși, am ordonat ca Joe să te însoțească peste tot!

– Știu, dar n-a fost vina lui. Eu am făcut astfel încât să scap de el. Înțelege, m-am descurcat întotdeauna singură și....

– Ți-am interzis-o! exclamă Ben, ridicând tonul cu riscul de a alerta invitații. Puțin îmi pasă ce făceai înainte! Începând de acum, nu vei mai ieși singură și nu vei accepta cadouri de la Aaron sub niciun pretext!

Un val de furie o copleși pe Harriet. Schimbându-și atitudinea, exclamă cu indignare:

– Nu accept cadouri de la nimeni!

– De la mine nu, într-adevăr, o ironiză bărbatul cu tristețe. N-am dreptul să-ți ofer nici măcar niște fleacuri de teama unui scandal, dar nu eziți să te compromiți cu contrabandiștii.... Curios simț al

corectitudinii, recunoaște!

Exasperată, Harriet bătu din picior.

– Îți spun că nu accept cadouri de la Aaron!

– Totuși, pe acesta l-ai primit!

– Cum puteam face altfel? L-a aruncat în cabrioletă înainte de a fugi. Nu sunt răspunzătoare.

– Ești răspunzătoare că l-ai păstrat! tună Ben, scos din sărite.

Tânăra femeie îl fulgeră cu privirea.

– Ce altceva aș fi putut face? Poate să-l duc eu însămi înapoi?

– Nu! Să i-l dai lui Henderson care s-ar fi însărcinat cu asta, sau să aștepți întoarcerea mea și să mi-l încredințezi.

– Nu voiam să-ți spun!

Harriet tăcu imediat, regretând acele cuvinte, cel puțin ambigue.

– Ah da? făcu el glacial. Ei bine, până la căsătoria noastră și mai ales după aceea, îți interzic categoric să-l mai vezi pe acest individ. Ține seama de ce spun.

– Aaron și cu mine am trăit mereu în sat! Nu-mi plac cei din familia Pardy și nu vreau cadourile lor, dar n-ai să alegi tu pe cine să frecventez. Cel puțin Aaron, este de aici. Tu nu!

De-abia rostise ultimele cuvinte, că Harriet ar fi dat orice să nu le fi spus. Dar era prea târziu....

– Du-te și adu-l, îi ordonă Ben dur.

Tânăra femeie își umezi buzele uscate.

– Ce.... anume?

– Parfumul, la naiba! Du-te și adu-mi-l imediat!

Tulburată, Harriet se supuse. Urcă în camera sa, luă flaconul,

apoi se întoarse în bibliotecă. Când i-l întinse lui Ben, mâna îi tremura.

– Ce vei face cu el? îl întrebă.

– I-l voi înapoia chiar mâine – pentru că nu este posibil în seara aceasta.

Ben își netezi părul și-și aranjă manșetele.

– Acum, ia-mă de braț și să mergem să ne alăturăm invitaților.

***

"Este cea mai îngrozitoare serată din viața mea", se gândi Harriet, făcându-și intrarea la brațul lui Ben, prefăcându-se fericită. Trebui să adreseze un cuvânt amabil fiecăruia, să vegheze la prezentări, să arunce o privire la bucătărie, tot atâtea obligații care o supuneau la un supliciu. Cu cât se apropia mai mult ora cinei, cu atât mai mult îi sporea neliniștea. Ben va anunța totuși logodna lor? Fără îndoială. Invitații o vor felicita; va trebui să mulțumească, să zâmbească, pe scurt, să ofere imaginea unei depline fericiri.

O privire pe furiș spre Ben îi accentuă durerea. Și el era obligat să facă impresie bună. Trebuia să-și stăpânească mânia pentru a face pe viitorii miri pe deplin mulțumiți. Doar amorul-propriu îl susținea: hotărâse să se căsătorească și se va căsători împotriva tuturor greutăților... Cu moartea în suflet, trimise un servitor să-l trezească pe bătrânul Mortimer Fish pentru cină.

Anunțul căsătoriei declanșă efuziunile prevăzute, și chiar lady

Williams, care nutrea planul secret de a o căsători pe mezina sa Lavinia cu bogatul proprietar de la Monkscombe, îi felicită fără tragere de inimă. Sir Mortimer, în schimb, sărută mâna Harrietei cu înflăcărare. Dar cea mai entuziasmată fu fără îndoială Caroline: scoțând un strigăt de bucurie, alergă și se agăță de gâtul surorii sale.

– Știam! Știam... Ah! Este atât de romantic!

De atunci, capcana se închise. După o cină suculentă, orchestra intonă un vals și, ca prin ceață, Harriet deschise balul cu logodnicul său. Dansurile se succedară, având drept cuvânt de ordine zâmbetul. Să zâmbească iar, să zâmbească mereu....

Brusc, vocea lui Ben ajunse la ea. Îndepărtată, aproape ireală.

– Poate dorești să te așezi?

– Da, te rog, murmură încet tânăra femeie.

El o conduse într-un colț al salonului și cineva îi servi o cupă de șampanie. Caroline apăru și se așeză pe brațul fotoliului său, făcându-i vânt energic cu evantaiul din pene de struț împrumutat de lady Williams.

– Am spus bine că mica mea serată va fi evenimentul anului! exclamă ea, radioasă.

Chiar culcată, Harriet nu cunoscu odihna. Caroline își lăsase camera surorilor Williams și veni s-o împartă pe cea a surorii sale. Aceasta sporovăi până în zori, fără să remarce tăcerea Harrietei care nu-și descleștă dinții.

Adormiră în sfârșit la primele licăriri ale zorilor. Harriet se trezi spre prânz. O liniște profundă domnea împrejur și o lumină stranie pătrundea în încăpere. Coborând din pat, Harriet se furișă desculță

până la fereastră.

În timpul nopții ninsese. Nu suficient pentru a-i împiedica pe invitați să se întoarcă acasă, dar destul pentru a acoperi parcul cu un covor imaculat. Fascinată de puritatea peisajului, Harriet își lăsă privirea să alunece pe aleile albite, când un zgomot de copite o făcu să tresară. Era Ben. Se ducea să-i înapoieze parfumul lui Aaron... Tulburată, Harriet se prăbuși pe un scaun. Niciodată viitorul nu-i păruse mai întunecat.

Ben galopă peste câmpia pustie. Zăpada înăbușea zgomotul copitelor. În trecere, recunoscu urme de păsări și de vulpe, dar nicio urmă omenească. În copilărie, se așeza și-și asculta neobosit tatăl vorbindu-i despre acest loc. Povestirile sale îi rămăseseră gravate în memorie: își amintea de marii navigatori plecați din porturile vestului, de întâmplări cu corsari, zborul lui Monmouth apoi crunta prăbușire, urmată de escapada sângeroasă a judecătorului Jeffreys de-a latul Țării Galilor. Nu uitase nici tentativa mai fructuoasă a lui Wilhelm de Orania, mersul său triumfător spre Londra și coroana Angliei. Câți bandiți de drumul mare străbătuseră odinioară aceste coline și lande sălbatice.... Mulți trecuseră în posteritate. În realitate, în cea mai mare parte era vorba despre necopliți ca Aaron Pardy, dar istoria îi împodobise cu o aură de eroism. Aaron și ai săi erau descendenți direcți ai acelor bărbați. Așa că nu era de mirare că erau și contrabandiști.... Benjamin făcu o mină co ntrariată. Harriet avea dreptate: Aaron era din regiune, el nu....

Nu, nu va fi niciodată de aici, dar suporta magia. Cum să rămâi insensibil la acest peisaj pustiu, măturat de vânturi și zăpadă?

Legiunile lui Cezar călcaseră aceste coaste. Înainte de ele, triburile celte practicau aici ritualurile lor misterioase, a căror magie rămăsese întipărită peste tot împrejur. Pe câmpie se găseau din belșug pietre neobișnuite, dâmburi bizare și semne ciudate. Oare cine le cunoștea semnificația? Cărțile nu conțineau decât o parte infimă a trecutului. În felul său, Aaron simboliza acea față ascunsă a istoriei Țării Galillor. El, Ben, rămânea un străin....

Aaron Pardy.... Doar la evocarea tânărului marginalizat, Ben simți renăscându-i protestele. Desigur, privind în urmă, înțelegea că Harriet spusese adevărul: acest tânăr înalt, arogant, nu putea s-o intereseze. Totuși, Aaron se făiea cu numeroase succese feminine și din spusele lui Joe Henderson, nu era doar fanfaronadă. Dar aspira la cuceriri mai măgulitoare. Așa că pusese ochii pe domnișoara Stanton de la Monkscombe. Din sfidare? În bătaie de joc doar? Din spirit de răzbunare față de o societate care-l respingea în timp ce-l exploata? Din gelozie? Sau chiar dintr-o atracție reală? De ce nu? se gândi Ben. Harriet Stanton, frumoasă, inteligentă, educată perfect, nu semăna deloc cu fetele ușoare pe care le frecventa el de obicei. Iar acest interes era departe de a fi nevinovat. Putea avea consecințe cărora Harriet – din păcate – nu le bănuia importanța. Deoarece, evident, nu știa totul despre bărbați, despre impulsurile și brutalitatea lor.

Atingându-și buzunarul, tânărul bărbat simți flaconul. Să-l ia naiba pe acest pungaș! se gândi el, tunând și fulgerând. Oare cum îndrăznise? Spera că Harriet va ceda într-o zi avansurilor sale? Înfumurat cum era, Aaron nu se îndoia de nimic. În timpul plimbărilor sale solitare, Harriet se expunea la mari riscuri....

– Ți-ai făcut socotelile fără mine, Aaron Pardy, murmură Ben printre dinți.

Dar cum s-o avertizeze pe Harriet fără s-o întărâte împotriva lui? Până în prezent, nu știuse decât să-și atragă mânia sa....

Benjamin mergea acum de-a lungul unei faleze mici ce dădea spre plajă. Localizase locul de pe "Promenada văvuvelor". Cu luneta și pe vreme frumoasă, se zărea barca ancorată în largul golfului.... Ben își opri calul și puse mâinile pe oblâncul șeii. Un vânt rece ca gheața îi biciuia fața. În jos, trei bărbați trăseseră barca pe mal și se agitau în jurul ei.

Dând pinteni calului, Ben porni pe o cărare îngustă care șerpuia până la plajă. Pe acolo urcau contrabandiștii noaptea lăzile cu bere și parfum care erau încărcate pe spatele poneilor sus pe faleză. Asta observase Ben tot de pe "Promenada văduvelor". Din înaltul galeriei, urmărise în fiecare seară traseul torțelor. Desigur, un bun cetățean ar fi trebuit să anunțe administratorul domeniului, sau măcar pe căpitanul Murray. Dar Benjamin n-avea încredere. Fără îndoială, sir Mortimer Fish nu era singurul localnic complice cu contrabandiștii. În aceste condiții, n-ar fi făcut decât să le strice plăcerea și s-ar fi putut foarte bine să se ia hotărârea să fie eliminat....

Brusc, copitele calului alunecară și niște pietre se rostogoliră pe plajă, fără ca cei trei bărbați să trădeze cea mai mică neliniște. Ben îl recunoscu pe Aaron și pe vărul său Nathan, dar nu pe al treilea bandit. Fără îndoială, era vorba de unul din numeroșii membrii ai clanului Pardy. Imperturbabil, Aaron termină de bătut în cuie o scândură. Apoi, cu ciocanul în mână, înaintă încet spre Ben și se

opri la o distanță respectabilă. În spatele lui, complicii își continuau treaba încet, cu privirea ațintită asupra scenei.

– Iar dumneavoastră, domnule Stanton? făcu Aaron, obraznic. Nu vă puteți lipsi de noi?

– Pe tine voiam să te văd Aaron, se exprimă Ben de sus și cu voce clară.

Apoi, scoțând flaconul din buzunar:

– Ține, prinde!

În mod reflex, Aaron prinse obiectul din zbor. Maxilarul i se contractase, dar deja Ben reluă pe un ton amenințător:

– Pe viitor, îți interzic să-i oferi ceva viitoarei mele soții. Este limpede?

La aceste cuvinte, Aaron își trădă surpriza. Apoi, un zâmbet zeflemitor îi apăru pe buze.

– Căsătoriți, ia te uită, ia te uită!

– Exact, îl puse la punct Ben. Pe viitor, te sfătuiesc s-o uiți pe domnișoara Stanton și să nu mai cauți să te apropii de ea, altfel ai să regreți.

Cu aceste cuvinte, făcu stânga-mprejur și se îndepărtă de-a lungul plajei spre o cărare mai practicabilă decât cea pe care o luase la venire.

Aaron îl urmări îndelung cu privirea.

– Asta vom vedea, omule! spuse el în șoaptă. Nu pierzi nimic așteptând!

Capitolul 6

În mod paradoxal, Harriet se simți mai bine după anunțul oficial al căsătoriei. Se simțise eliberată de o greutate enormă și senzația de apăsare se diminuă. Radioasă, Caroline afirmase că bănuise totul încă din prima zi. În ce-l privește pe James Murray, își prezentă felicitările cu speranța evidentă că odată Harriet căsătorită, clopotele de nuntă vor suna din nou, pentru domnișoara Caroline și el.

Nu te puteai împiedica să-l iubești pe James, se gândea deseori Harriet. O bucura să-l primească în cercul familiei, cu atât mai mult cu cât avea o influență excelentă asupra Carolinei: îndrăgostit dar lucid, nu ezita s-o dojenească dacă era cazul. Din păcate, solda sa era insuficientă și perspectivele de promovare aproape nule. Așa că se gândea să plece la război, ceea ce nu punea nicio problemă în acele vremuri tulburi. La început, războiul franco-englez se desfășurase pe mare cu succes. În luna octombrie care trecuse, avusese loc victoria de la Trafalgar, umbrită puțin de moartea

eroului său, amiralul Nelson. Dar nimic nu mai progresa pe continent. Marea Armată își continua implacabil drumul, încât forțele aliate păreau neputincioase s-o împiedice. În fața derutei armatelor europene, Marea Britanie n-avea altă soluție decât să se lupte pe continent. Se recrutau deja voluntari....

Ideea ca James să se înroleze în aceste trupe mobile o îngrozea pe Harriet. Caroline trăise întotdeauna izolată. Oare cum ar suporta instabilitatea vieții de garnizoană, nesiguranța taberelor militare și libertinajul soldaților? Imposibil să și-o imagineze în jurul unui foc, dormind în cort, expusă bolilor, foamei, mizeriei....

Temerile pentru sora sa o îndemnară să facă apel la Ben. În calitate de bărbat, va ști să-l facă pe James să se gândească mai bine, iar acesta îl va asculta mai ușor.

Dar Benjamin se mărgini să ridice din umeri.

– Murray este demn de încredere. Sunt convins că va face tot ce va putea pentru a o proteja pe Caroline. La urma urmei, alte femei s-au aranjat bine. Sora ta este tânără și sănătoasă. Se va obișnui până la urmă.

– A dus mereu o viață îndestulată! exclamă Harriet, exasperată de nepăsarea lui. Eram sigură că nu voi obține nimic de la tine!

– În acest caz, de ce ai venit să mă cauți, Harriet? o întrebă Ben calm, fără să-și ia ochii de la ea.

– Deoarece căpitanul te respectă, mă bizuiam pe tine pentru a-l convinge că această viață nu i se potrivește lui Caro.... Dar văd că mi-am pierdut timpul! încheie ea furioasă, întorcându-i spatele.

Jupa se învârti în jurul ei și încă o dată Ben îi admiră finețea gleznelor. Renunțând cu regret la această plăcută contemplare,

declară cu același ton nepăsător:

– Să știi că-ți împărtășesc întru totul punctul de vedere; această viață nu i s-ar potrivi Carolinei.

Efect reușit: Harriet își ațintì asupra lui o privire plină de speranță.

– Atunci, îi vei vorbi lui James?

– Am făcut-o deja. După părerea mea, cu greu ai fi putut găsi un pretendent mai bun pentru Caro. Din nefericire, averea sa lasă de dorit și el o știe. James o iubește pe Caroline. Ar acoperi-o cu aur dacă ar putea – dar nu poate.

Harriet păli.

– Ți-a.... cerut deja mâna Carolinei? bâigui, abătută.

– Într-un fel. Dar nu te teme, n-am intenția s-o las pe Caroline să umble din tabără în tabără pe spinarea unui catâr!

Apoi, pe nepusă masă:

– Dar tu, Harriet, ai fi capabilă de așa ceva?

– Nu știu, recunoscu tânăra femeie cu sinceritate. Pentru a-l urma pe bărbatul pe care-l iubesc, cu siguranță.

La aceste cuvinte, simți că se îmbujorează și se grăbi să schimbe subiectul.

***

În cursul zilelor, Ben luase parte activă la gestionarea domeniului. Competența și eficacitatea sa câștigară treptat

respectul sătenilor și admirația Harrietei. Încurajat de primele succese, bărbatul era mai destins, mai prietenos. Când, din întâmplare, privirea sa o întâlnea pe a Harrietei, îi adresa un zâmbet ușor care o emoționa întotdeauna profund. Atunci, aproape cu timiditate, îi zâmbea și ea.

Cu toate acestea, tânăra femeie continua să-l evite, de teamă să nu pretindă mai mult decât un simplu schimb de zâmbete. Ben o sărutase deja. Mai devreme sau mai târziu, va reîncepe și se va arăta mai insistent...

Se apropia Crăciunul. La Monkscombe, tradiția cerea să se decoreze casa cu crenguțe de vâsc. Așa că Joe Henderson apăru într-o dimineață în bibliotecă, având brațele încărcate cu ramuri.

– Unde trebuie să le pun? o întrebă pe Harriet.

– Nu prea știu, Joe, mărturisi aceasta, aruncând o privire gânditoare în jurul ei.

Vizitiul se strâmbă.

– Fără să vreau să vă grăbesc, îmi permit să vă amintesc că planta asta afurisită înțeapă! se lamentă Joe.

Amuzată, Harriet îi permise să-și lase povara jos și omul ieși să taie încă un braț.

Rămasă singură, tânăra femeie se hotărî să pună ramura cea mai frumoasă în bibliotecă. Desfăcu scara mică pliantă și se sui pe ultima treaptă.... în zadar. Degetele nu-i ajungeau sus de tot. Cu respirația tăiată, se gândi o clipă să aștepte întoarcerea lui Joe, apoi se răzgândi și făcu o ultimă încercare. Ridicată pe vârful picioarelor întindea cu disperare brațul, când ușa se deschise. Crezând că era vorba de Joe se răsuci pentru a-i vorbi. Dar se căi.

Scara se mișcă și Harriet căzu în gol, scoțând un strigăt de groază. Nu-și datoră salvarea decât intervenției lui Ben care, cu iuțeala fulgerului, ajunse exact la timp pentru a o prinde în brațe. Dar șocul îl dezechilibră și căzură greoi amândoi.

Timp de câteva secunde, emoția le tăie răsuflarea. Apoi, speriată să se afle strânsă lângă Ben, Harriet uită orice recunoștință pentru a-i ordona cu o voce sacadată:

– Lasă-mă! N-am.... nimic!

În timp ce vorbea, întoarse fața spre tânărul bărbat. Expresia ciudată care umbrea ochii cenușii îi înzeci panica. Fu străbătută de un fior.

– De ce ți-e frică de mine, Harriet? o întrebă Ben cu o voce răgușită. Te temi că-ți fac rău?

– Nu, nu....

Privirea speriată alerga de la nasul drept, la gura senzuală. Această contemplare trezi în ea senzații atât de intense, încât crezu că va leșina. Pentru prima dată, Harriet își dădu seama de dorința care mocnea în ea, mai puternică decât neîncrederea, mai puternică decât rațiunea...

Bărbatul îi atinse obrazul cu vârful degetului arătător și o simți tremurând în brațele sale.

– Să nu-ți fie teamă, Harriet, murmură el.

În loc de răspuns, aceasta începu să tremure și mai tare. Pulsul lui Ben se acceleră... și brusc, el nu mai rezistă.

Îmbrățișând-o cu patimă, puse stăpânire pe buzele sale fără să dea atenție slabelor încercări ale tinerei femei de a-i scăpa. Inima Harrietei bătea nebunește dar, în același timp, o cuprinse o ciudată

toropeală. Copleșită de o slăbiciune necunoscută, se arcui spre Ben pentru a-i răspunde mai bine la sărut. "Îți pierzi capul, sărmana mea fată!" se gândi într-o tresărire de luciditate. Brusc, îmbrățișarea deveni mai stăruitoare și, profund tulburată, tânăra femeie se încordă.

Atunci, Ben o lăsă, apoi o privi ridicându-se grăbită.

– Intenționez să merg foarte curând să public anunțul căsătoriei, declară el în cele din urmă. N-avem niciun motiv să așteptăm mai mult.

Deși expresia sa devenise de neînțeles, o licărire de provocare îi strălucea din nou în adâncul ochilor.

– Oh, nu! protestă Harriet, fluturând o ramură de vâsc ca pentru a se apăra.

– De ce nu?

– Pentru că... este curând Crăciunul!

În disperare de cauză, Harriet se lansă într-un discurs lung despre tradițiile de Crăciun: casa de împodobit, masa festivă de pregătit, organizarea dansului care adună sătenii la a douăsprezecea bătaie a ceasului, la miezul nopții. Totul, până la oboseala servitorilor care-și reveneau cu greu după balul Carolinei, servi drept pretext pentru amânarea ceremoniei.

Osteneală zadarnică. Ben obiectă că nunta va da puțin de lucru personalului, deoarece doar câțiva intimi vor participa la ea: Jonas Ferrar, venit special de la Bristol – va petrece sărbătorile de Crăciun la Monkscombe – Caroline și.... căpitanul Murray.

– Aveam nevoie de un martor, îi explică. James a acceptat cu plăcere. I-am promis să-i întorc amabilitatea la momentul potrivit.

Dacă spera s-o facă pe Harriet să reacționeze prin această aluzie vagă la viitorul Carolinei, Benjamin se osteni în zadar. Tânăra femeie se mulțumi să agite frenetic vâscul bâiguind:

– Sunt depășită de treburi și mai este atât de puțin timp....

În tulburarea sa, se înțepă la deget și scoase un strigăt de durere.

– Arată-mi-l, ordonă Ben.

Luându-i mâna, acesta examină rana, apoi scoase o batistă pe care i-o înfășură în jurul degetului.

– S-ar spune că ai o plăcere răutăcioasă să mă exasperezi! exclamă el. Conduci atelaje când nimeni n-ar vrea, te plimbi singură peste câmpuri și cazi de pe o scară! Dar să nu speri că scapi de mine: îți trebuie neapărat un soț. Cu cât mai curând voi merge la pastor, cu atât va fi mai bine!

***

Ben se duse la pastor a doua zi dimineață și publicarea anunțului avu loc duminica următoare. De atunci, zilele trecură în agitație. Croitoreasa din sat veni la domiciliu să coase rochia de mireasă după modelul dintr-o revistă de modă. Harriet își rezervă grija de a dispune dantela și însăși Caroline își aduse contribuția, gândindu-se poate la viitoarea sa toaletă de nuntă. Căpitanul Murray reintrase în grații. Gândindu-se bine, n-avea importanță că dansa prost. Mai supărătoare era sărăcia sa, dar Caroline nu se

formaliza peste măsură: cu o admirabilă inconștiență, își imagina viața în taberele militare într-o lumină la fel de seducătoare pe cât de ireală, și-i plăcea să-și închipuie că atingerea unei baghete magice va șterge problemele materiale. Totuși, Harriet nu mai încercă s-o descurajeze; nu era în măsură să dea sfaturi matrimoniale.

Cum din superstiție, logodnicul nu trebuia să vadă rochia înainte de ceremonie, probele aveau loc în camera Harrietei. Trecu o săptămână, în timpul căreia viitorii soți se întâlniră între două uși. Totuși, într-o dimineață, Ben o luă pe Harriet la o parte după micul dejun.

– Trebuie să vizitez o fermă, îi spuse. Pentru că drumurile nu sunt prea rele, m-am gândit că ai putea să mă conduci cu atelajul tău.

Cu toată surpriza, tânăra femeie acceptă imediat. Îi va face foarte bine să ia puțin aer.

– Nu-ți este teamă să-mi lași hățurile? îl întrebă în timp ce părăseau proprietatea.

– Nu. De ce?

– Cea mai mare parte a bărbaților nu acordă încredere femeilor pentru a conduce un atelaj. Le este foarte teamă de un accident!

– Vorbești de niște tineri gentlemeni trândavi. Dar eu nu mai am douăzeci de ani și nu sunt nici trândav.... nici gentleman, cum tu însăți mi-ai spus.

Harriet se îmbujoră. În acea clipă cabrioleta sări peste o piatră și tânăra femeie își ascunse jena strunind calul.

Vizita la fermă fu scurtă. Pe drumul de întoarcere, atelajul

ajunsese în vârful unei coline când Ben îi făcu semn Harietei să oprească și-i arătă în depărtare silueta masivă a conacului.

– Monkscombe, Harriet. Privește-l. În câteva zile vei deveni proprietara lui. Vreau să mă asigur că asta îți este cu adevărat dorința.

– Bineînțeles! exclamă aceasta, întrebându-se dacă o adusese acolo doar pentru a-i pune această întrebare.

Bărbatul zâmbi ușor.

– Nu-ți dorești nimic altceva?

Inima Harrietei se strânse. Oh! da, visa altceva! Cu totul altceva... "Aș vrea să fie abolită acea lege blestemată", se gândi cu disperare. "Aș vrea ca Ben să mă fi adus aici din plăcerea de a fi cu mine și nu pentru a-mi vorbi de Monkscombe. Aș vrea să se fi hotărât el însuși să mă ceară de soție în loc să urmeze sfaturile lui Jonas. Aș vrea ca el să mă iubească așa cum o iubește James pe Caroline".

Își aminti sărutul lor și se înfioră în ciuda hainei groase, dublată cu blană. Nu, Ben n-o iubea. Dar asta nu însemna că vor avea o căsătorie de formă...

Benjamin o privea, așteptând evident un răspuns. Atunci, incapabilă să-și exprime sentimentele, Harriet se mulțumi să scuture din cap.

– Perfect, spuse el cu o voce indiferentă. În acest caz, totul este pus la punct.

Apoi îi luă frâiele din mâini.

– Lasă, te voi conduce eu.

Nu mai schimbară decât banalități până în ajunul Crăciunului,

când ieșiră din mica biserică medievală, uniți prin legăturile sacre ale căsătoriei. În afară de o ploaie de orez, surorile Drew pregătiră o altă surpriză tinerilor căsătoriți: copiii din sat se adunaseră în piața din fața bisericii, într-un cor fermecător. Domnișoara Mary alesese ea însăși melodiile...

Masa de nuntă se desfășură cât se poate de bine. Imediat după desert, sir Mortimer puse stăpânire pe o sticlă, apoi se duse în bibliotecă în compania lui Jonas Ferrar, în timp ce Caroline dispăru cu James Murray în sala de muzică, pentru a nu mai ieși de acolo. Tinerii căsătoriți rămaseră așadar singuri în salon.

Așezată lângă foc, în rochie de mireasă, Harriet aștepta ca soțul său să înceapă conversația. Dar el nu se clinti. În sfârșit, când tensiunea deveni insuportabilă, Ben se hotărî să rupă tăcerea.

– Predica pastorului a fost excelentă și corul a cântat minunat, declară.

– Domnișoara Mary a vrut să ne facă o surpriză, spuse Harriet cu o voce nesigură.

Se înserase și singurătatea le fu întreruptă de o servitoare venită să aducă un sfeșnic. Îndată ce ieși, Ben se duse să aducă două pahare din bufet, le umplu cu vin și-i întinse unul Harrietei, glumind:

– Să ne grăbim să ținem un toast pentru viitorul nostru, înainte ca sir Mortimer să golească beciul!

Harriet se strădui să zâmbească și bău cu greu câteva înghițituri. Ben își puse paharul gol pe șemineu.

– Este târziu. Mă voi duce să arunc o privire la grajduri. Servitorii se distrează și ei și deși am toată încrederea în Joe, n-aș

spune același lucru despre rândași... Pari obosită, Harriet. Ar trebui să te culci.

Tânăra femeie se întimidă. Tremurând, lăsă paharul pe jumătate plin și bâigui cu stângăcie:

– Da... da, desigur. Tu.... vreau să spun....

– Dacă voi veni lângă tine? Nu, Harriet, nu voi veni.

Tonul era calm, hotărât. Harriet scoase o exclamație înăbușită și-și ațintì asupra lui o privire stupefiată.

Ben ridică sprâncenele.

– Pari surprinsă. Credeai că voi veni?

– Ei bine... da, bâigui ea. De obicei....

– Ascultă, Harriet, spuse Ben blând. Ai obținut ce voiai. Îți doreai să devii stăpână la Monkscombe; ești. Dar sunt la fel de sigur că nu mă vrei pe mine. Încă din prima zi, m-ai făcut să înțeleg că eram de prisos.

– Îmi pare rău! exclamă Harriet, tulburată. N-ar fi trebuit...

Bărbatul o întrerupse cu un gest.

– În fond, aveai dreptate. Nu sunt de aici și nu voi fi niciodată. Dar n-are importanță. Într-un an, voi pleca la Philadelphia.

– Și eu? întrebă tânăra femeie, uluită.

– Vei rămâne aici. Ți-am spus că soția mea va trebui să știe să administreze proprietatea. Este cazul tău și-ți dau mână liberă.

Aceste cuvinte o adânciră pe Harriet într-o tristețe profundă. Pentru prima dată, își dădu seama de greșeala sa: obsedată de propriile probleme și de nesiguranța viitorului său, neglijase sentimentele lui Ben. De la sosirea sa, tânăra femeie nu-i arătase decât ostilitate și dispreț. Mai întâi acea nepotrivită arestare, apoi o

serie de gafe. Niciodată un cuvânt amabil, nicio încurajare. Doar reflecții înverșunate și priviri furioase. Și acum....

– Ben, începu Harriet cu o voce șovăitoare, îmi pare rău că am fost atât.... de nesuferită. Dar îmi făceam griji pentru domeniu și cum nu-ți știam intențiile....

– Tocmai. Ar fi trebuit să aștepți să le cunoști, în loc să mă tratezi de la început ca pe un dușman.

Harriet își frângea nervoasă mâinile.

– Îți înțeleg sentimentele, recunoscu ea. Dar te implor să mă lași să-ți explic. După aceea, poate vei putea încerca să mă ierți.

Pândi schițarea unui zâmbet, un semn de încurajare pe fața lui. Dar nimic. În fața expresiei de nepătruns, un val de disperare o copleși. Oare cum să-și repare greșelile? Să i se arunce de gât și să-i ceară iertare, cum ar fi făcut Caroline? I se potrivea atât de puțin, încât Ben ar fi găsit-o ridicolă!

– Nu vreau Monkscombe, strigă ea, în pragul unei crize de nervi. Cel puțin nu în acest mod; n-ar fi cinstit. Acceptând această căsătorie, m-am angajat să-ți devin întru totul soție. Evident.... n-am deloc experiență, dar cu timpul....

– Taci!

Furios, Ben o privea cu dușmănie.

– Drept cine mă iei? N-am obiceiul să mă impun când sunt respins! La ce bun să ne mințim? Nu există niciun viitor pentru noi, Harriet. Nu sunt naiv! Nu pierzi nicio ocazie să mă eviți, fugi când te ating! Sunt semne care nu înșală. Experiența, n-ar schimba nimic...

Făcu o pauză, înainte de a relua.

– De altfel, nu cunoști semnificația cuvântului "a iubi". Oh, ești frumoasă și inteligentă, desigur, dar inima îți este goală! Disprețuiești sentimentele celorlalți. În ochii tăi, pasiunea lui James Murray pentru Caroline nu este decât un capriciu! Spui că o va uita... dar n-o va uita. Pentru că o iubește!

La ultimele cuvinte, Ben ridicase tonul. Apoi, regăsindu-și sângele-rece cu prețul unui mare efort, încheie pe un ton aspru:

– Trebuie să mă duc să văd caii.

– Caii!

Harriet sări pe neașteptate din fotoliu.

– Nu-ți ajunge că mă îndepărtezi! Trebuie să mă și umilești.... Ce vor crede oamenii?

– Această treabă ne privește doar pe tine și pe mine, ripostă Ben. Fă cum găsești cu cale – cu această restricție totuși: rămâi departe de familia Pardy. Pentru toată lumea, ești soția mea..... și soția mea trebuie să fie deasupra oricărei bănuieli.

– Mă insulți..... șopti tânăra femeie cu o voce fără inflexiuni.

– Revin doar asupra lucrurilor. Noapte bună, Harriet.

Ușa se trânti în urma lui. Rămasă singură, tânăra femeie își stăpâni cu greu lacrimile. Împărțită între disperare și amorul-propriu rănit, nu știa ce atitudine să adopte. Primul impuls fu să-l ajungă din urmă pe Ben pentru a-i striga că se supraestimează, că n-avea deloc nevoie de el. Apoi se răzgândi. Nimeni nu trebuia să știe! Harriet Stanton abandonată în noaptea nunții sale, acuzată că este rece și interesată de propriul soț.... Nu, umilința ar fi prea mare.

Un zgomot înăbușit de voci o scoase din gândurile negre.

Caroline și James! Ultimele persoane pe care dorea să le întâlnească în acea seară. Nu va avea niciodată puterea să le înfrunte privirile. Chiar fericirea lor i-ar fi de nesuportat.

Cu moartea în suflet, alergă să se refugieze în camera sa, își scoase rochia de mireasă și se aruncă suspinând pe pat.

Pe drumul spre grajduri, Ben își făcea reproșuri. Bănuia că în acea clipă tânăra sa soție plângea, singură în camera nupțială și acest gând îl înstristă. Dar cine era vinovat? În definitiv, nu ceruse el să moștenească locuința asta afurisită. Acum înțelegea de ce fugise tatăl lui de Monkscombe: casa aceasta îi domina pe ocupanții săi. Stantonii îi consacraseră viața, până la a uita orice altceva. Harriet tocmai înțelegea asta pe seama sa....

Grajdurile erau întunecate și pustii. Descoperind o lanternă, Ben împinse ușa care despărțea boxele. Nechezaturi familiare îl întâmpinară. Trist, se apropie de calul Harrietei

– Bătrâne, stăpâna ta mă detestă, spuse mângâind nările mari ale animalului.

În acea clipă, ușa scârțâi în spatele lui. Chipul bănuitor al lui Joe Henderson apăru în cadrul ei.

– Cine este acolo? bombăni el.

– Nu-s decât eu, Joe, răspunse Ben, gândindu-se cu ironie cât de ciudată îi va părea vizitiului prezența sa la grajduri în noaptea nunții.

– – Oh, domnul Stanton...

Liniștit, Henderson i se alătură lângă boxă.

– Nu credeam că vă găsesc aici! mărturisi el spontan. Caii sunt bine, nu vă fie teamă. Crăciun sau nu, nu-mi las niciodată

animalele.

– Ești căsătorit, Joe? întrebă Ben.

– M-a ferit Dumnezeu! Femeile nu se gândesc decât să ne ducă de nas! Între noi fie vorba, prefer caii.... cel puțin sunt inteligenți!

Apoi, amintindu-și că se adresa unui tânăr căsătorit, adăugă:

– Femeile sunt altfel, atâta tot!

– În tot cazul, ne fac viața imposibilă, spuse Ben sumbru. Nu știi niciodată cum să le iei.

– Asta este adevărat, aprobă vizitiul. Vă puteți întoarce liniștit, sir. Mă ocup eu de cai.

Ben nu insistă și reveni în locuință. Deși celibatar convins, Henderson nu călca principiile, în seara nunții, locul unui tânăr căsătorit era lângă soția sa, nu la grajduri!

Fără îndoială ar fi fost consternat să-l vadă trecând de camera Harrietei, se gândi Benjamin vârându-se în patul mare și rece. Și ar fi avut dreptate.

Sărbătorile de Crăciun aveau cel puțin un aspect pozitiv: luate de vârtejul bucuriei colective, persoanele din casă nu acordară decât puțină atenție tinerilor căsătoriți. Ben arboră o față senină care înșela pe toată lumea, în timp ce Harriet se străduia să-și ascundă suferința. Reuși fără îndoială, deoarece nimeni nu-i puse întrebări....

Tânăra femeie suferi un nou afront în timpul balului de la lady Williams. Obligată să doarmă în acel loc două nopți, cuplului i se oferi o singură cameră. Dacă Harriet sperase o clipă să pecetluiască astfel împăcarea lor, trebui să reducă din pretenții. Ben rămase inflexibil.

– Nu te ocupa de mine, îi spuse pe un ton repezit. Voi dormi în fotoliu.

Refuzând să se recunoască învinsă, Harriet făcu o ultimă încercare.

– Nu te obligă nimeni.

– Prefer astfel, încheie el pe un ton fără apel.

Cu un nod în gât, Harriet îl privi îngrămădind o pătură și niște perne într-un fotoliu larg și adânc, instalându-se, apoi suflând în lumânare. Rămase trează îndelung, în speranța că se va decide să vină lângă ea. Dar în noaptea aceea, ca și în următoarea, Ben nu reveni asupra hotărârii sale.

În sfârșit, petrecerile se încheiaseră și Jonas Ferrar se resemnă să se întoarcă la Bristol. După el, acest Crăciun fusese idilic: bucătarii se depășiseră, Caroline avea un glas de privighetoare și cânta la pian de minune. În realitate, se bucura mai ales s-o știe pe Harriet căsătorită.

Fecilitată cu căldură, tânăra femeie dădu dovadă de puțin entuziasm și se limită să declare:

– Sunt mulțumită că ai avut un sejur plăcut, Jonas. Ne-am distrat toți foarte bine.

Dar trăsăturile crispate și intonația jalnică îi contraziceau cuvintele într-un mod atât de flagrant, încât notarul o privi cu îngrijorare.

– Draga mea micuță, îi spuse blând. Te cunosc prea bine pentru a nu ghici că ești nefericită. Ce se întâmplă? Și eu care speram să te găsesc strălucitoare....

"Oare Ben Stanton să fi fost lipsit de.... delicatețe?" se gândi el,

încurcat. Harriet era atât de pură, atât de inocentă în probleme de dragoste. Descoperirea din noaptea nunții sale putea foarte bine să-i fi rănit sensibilitatea....

– Știu că acum ai un soț căruia să i te destăinui, spuse notarul cu precauție. Dar bătrânul tău prieten mai poate să-ți ofere un umăr pe care să plângi.

Nu se așteptase să fie luat în serios. Spre marea sa consternare, Harriet izbucni în plâns și i se aruncă de gât, suspinând.

– Oh, Jonas, n-am fost niciodată atât de nefericită!

– Gata, gata, nu-i nimic, șopti domnul Ferrar mângâindu-i părul.

Stânjeneala îi spori. Cu siguranță, problema era acolo unde presimțea. Dar cum să abordezi un subiect atât de intim?

– Haide, draga mea micuță, începu el foarte preocupat. Căsătoria implică anumite obligații. Evident, experiența este puțin.... hm.... traumatizantă la început, dar cu timpul....

– Oh, nu, nu este asta! făcu Harriet între două suspine convulsive. Totul... este din vina mea!

– În niciun caz! protestă notarul. Dacă cineva este de condamnat, sunt eu și numai eu. Recunosc că am crezut în această căsătorie. Ben părea soțul perfect, tu însăți ai foarte multe calități.... Erau întrunite toate condițiile pentru a fi o căsătorie fericită.

Făcu o pauză, apoi continuă gânditor:

– Din păcate, am uitat că un tânăr de treizeci de ani nu judecă asemenea unui bărbat de vârsta mea. Ben voia să-și ajute cele două rude sărăcite și trebuie să-i respect simțul moral. Recunosc că i-am sugerat cel mai bun mijloc pentru a reuși asta. Dar dacă am putut

să-l îndemn să-și facă datoria, n-am putut să-l forțez să-și dăruiască inima. Totuși, este un tânăr cumsecade și sunt convins că nu dorește să te facă să suferi.

Chiar dacă, judecând după mina răvășită a Harrietei reușise asta cum nu e poate mai bine, fie că a vrut sau nu! gândi notarul înainte de a încheia pe un ton hotărât.

– Rămâne să găsiți o soluție.

– Mă tem că nu există, spuse cu tristețe Harriet.

– Haide, haide, bineînțeles că este! afirmă domnul Ferrar, convingător. Nimic nu este pierdut.... Încearcă să-l cunoști, Harriet. Frumoasă cum ești, n-ar trebui să fie atât de greu.

Tânăra femeie își șterse ochii.

– De fapt, am pornit prost de la început, murmură Harriet. L-am primit rău și m-am arătat odioasă față de el.... nu știu de ce. Mândru cum este, nu mă va ierta niciodată.

– Îți interzic să disperi! ordonă domnul Ferrar. De altfel, asta nu ți se potrivește.... Vrei să mă duc să-i vorbesc?

– Oh nu, nu! strigă alarmată tânăra femeie. În niciun caz!

– Foarte bine, acceptă notarul. Aș prefera să plec cu conștiința liniștită, dar....

– Nu ești răspunzător, Jonas. Ai crezut că faci bine....

Părăsind scaunul, Harriet se duse să se oprească în fața ferestrei și spuse cu o voce gâtuită:

– Am crezut întotdeauna că Monkscombe înseamnă pentru mine mai mult decât orice pe lume, exceptând poate fericirea Carolinei. Acum, nu mai este adevărat..... Viața este ciudată.

".... și dragostea foarte complicată", adăugă în gând notarul.

Capitolul 7

Jonas plecase. Festivitățile terminate, casa își regăsise aspectul obișnuit și viața își reluă cursul liniștit. Relația dintre Harriet și Ben evoluă încet spre oarecare normalitate. Tânăra femeie nu mai tresărea auzindu-se strigată "doamnă Stanton"; raporturile cu soțul său deveniseră politicoase în absența căldurii. El o consulta deseori referitor la domeniu și fără îndoială, Harriet ar fi trebuit să se considere mulțumită.

Era departe de asta. În realitate, tânăra femeie trăia un adevărat coșmar, căruia nu-i vedea sfârșitul. Cu cât treceau zilele, cu atât mai mult își pierdea speranța să iasă din impas. În ciuda aparențelor, Ben trebuia să considere și el situația insuportabilă, pentru că într-o bună dimineață își aminti decizia de a petrece un timp oarecare la Bristol. Va pleca a doua zi.

În ziua următoare, Harriet coborî încă din zori să-l aștepte în fața peronului. Când apăru, își strânse înfiorată șalul, apoi înaintă în întâmpinarea sa.

Din șa, Ben îi aruncă o privire întrebătoare, în timp ce calul tropăia pe picioarele din față; scotea aburi pe nări. Era una din acele dimineți de iarnă glacială și posomorâtă. Cristale argintii apăruseră pe gardurile vecine.

– Am venit doar să-ți urez drum bun, spuse cu stângăcie tânăra femeie.

Cât de vulnerabilă părea astfel.... Întorcând capul, Ben aruncă o privire în spate. Locuința se ridica masivă, aproape amenințătoare. În acea clipă, o ura mai mult ca oricând.

– Întoarce-te repede, ai să răcești, îi ordonă de sus.

Propria voce îi răsună în urechi dură și impersonală. Harriet se dădu înapoi ca pălmuită. Fulgerător, Ben simți o dorință puternică s-o urce în șa și s-o ia cu el la Bristol. Ea să i se prindă de talie și amândoi să galopeze mâncând pământul, strânși unul lângă celălalt....

Apoi mirajul dispăru. Harriet n-ar părăsi Monkscombe pentru a-l urma. Niciodată.

– Îți voi scrie să-ți dau adresa, îi spuse brusc.

Dispăru la trap, fără să se întoarcă.

***

Timp de câteva zile, Harriet încercă să-și ascundă durerea ajutându-l pe pastor la prezbiteriu. Dar inima nu-i era acolo. "Ben este la Bristol și nici măcar nu știu ce face acolo, își repeta cu

disperare. Iar eu stau aici să ascult doleanțele sătenilor și să vizitez bolnavii. Toată lumea își dă seama că soțul m-a părăsit a doua zi după nuntă. Oamenii trebuie să se întrebe ce am putut face pentru a-l îndepărta".

De dimineața până seara o chinuia o obsesie: la sfârșitul anului, Ben va pleca înapoi în America, iar ea își va petrece restul vieții la Monkscombe. Totuși, nu asta își dorise dintotdeauna?

Spre sfârșitul săptămânii, în timp ce traversa parcul, auzi zgomot de copite. Harriet se opri, cu inima bătând nebunește. Poate Ben se hotărâse să-și scurteze sejurul.... Bucuria îi dispăru la vederea lui James Murray.

– Presupun că ai venit s-o vezi pe sora mea? îi spuse cu un zâmbet resemnat.

– Da. I-am cerut permisiunea domnului Stanton, care a avut bunătatea să mi-o acorde....

O privi sincer în ochi în timp ce declară pe un ton umil:

– Vă înțeleg rezervele, doamnă Stanton. Sperați ceva mai bun pentru Caroline și nu vă condamn pentru asta.

Harriet oftă.

– Te iubim toți, James. Din păcate, nu pot să neglijez problemele materiale. Știu că dorești să te căsătorești cu Caro, dar din ce veți trăi? Mai ales cu copii.... Sora mea n-are deloc simțul economiei. Sunt sigură de atașamentul ei față de dumneata, dar nu este pregătită să-și sacrifice confortul. Dacă obții sau nu un serviciu, asta nu schimbă nimic: Caroline nu va suporta viața de garnizoană.

– O știu, aproape strigă căpitanul. Dar este tot ce-i pot oferi.

Suferința sa o emoționă pe Harriet. Bietul băiat, era atât de

nefericit.... Într-un elan, îi luă mâna, exclamând:

– Dragă James! Nu descuraja. Vom găsi un mijloc....

– Să rămân aici, nu va duce la nimic, spuse căpitanul cu hotărâre. După cum știți, familia mea trăiește în Scoția și n-am pe nimeni care să mă recomande pentru armată. Profesia mea va fi să vânez spioni, fără nicio speranță de promovare. I-am scris tatălui meu pentru a-i explica situația, dar nu poate face nimic pentru mine. Fratele meu mai mare tocmai s-a căsătorit, iar celălalt frate este plin de datorii. Trebuie să mă descurc singur.

Urmă o tăcere, în timpul căreia Harriet căută cu înfrigurare o soluție.

– Și dacă ar rămâne Caroline la noi un an sau doi după căsătorie, până vei înainta în grad? îi sugeră în cele din urmă.

James Murray o privi, stupefiat.

– Este imposibil! Iertați-mă, doamnă Stanton, dar ce interes ai avea să te căsătorești, dacă trăiești separat?

– Niciunul, recunoscu Harriet, ursuză. Ai face mai bine să te duci s-o găsești pe Caroline.

Îl urmări din ochi în timp ce se îndepărta spre locuință. "Cum am greșit vrând să asigur viitorul meu și al Carolinei căsătorindu-mă cu Ben", se gândi ea. Ben avea dreptate: nu puteai decide viitorul altora. Caro se va căsători până la urmă cu James, va pleca de la Monkscombe pentru a duce o viață mizerabilă în garnizoana dintr-un oraș murdar. Și ce se va întâmpla cu ea, singură la Monkscombe, fără Ben? James spunea adevărul: la ce bun să te căsătorești, dacă nu pentru a trăi împreună?

Cu inima grea, tânăra femeie porni pe urmele lui James.

***

Ca deseori în orele cele mai triste, providența vine să schimbe cursul evenimentelor. O providență care luă forma neașteptată a lui sir Mortimer Fish. Într-o după-amiază, un mesager al magistratului veni să le anunțe pe cele două surori că sir Mortimer pleca la Bristol pentru afaceri și-i va face plăcere să transmită scrisorile doamnei Stanton, soțului său.

Harriet prinse din zbor ocazia:

– Să ducă scrisori? În niciun caz! Mă va duce pe mine!

Scrise imediat un bilet judecătorului, solicitându-i favoarea de a împărți trăsura cu el până la Bristol. Apoi alergă în camera sa și-și pregăti valiza cât ai clipi, sub privirea încântată a surorii sale.

– Ben va fi surprins și încântat să te vadă, o asigură cu inocență Caroline. Sunt sigură că trebuie să-i lipsești la fel de mult cum îți lipsește el. Eu aș detesta să fiu despărțită de soțul meu, la atât de puțin timp după căsătorie.

Harriet închise valiza și se încruntă. Surprins, fără nicio îndoială, încântat, nimic mai puțin sigur.... Îngândurată, tânăra femeie reflectă. În fond, poate era mai bine să stea la distanță mai întâi. Va putea locui la prietena sa din copilărie, care se căsătorise și trăia la Bristol. Astfel, nimic n-o va împiedica să cerceteze discret activitățile lui Ben. După unii, asta ar trece drept spionaj, dar în definitiv, fiecare la rândul său. Oare ce făcea Ben în acel copac în

ziua sosirii sale, dacă nu să spioneze? De altfel, soțul său nu putea decât să ia acest lucru asupra lui, deoarece dacă ar fi luat-o cu el sau măcar ar fi informat-o despre motivele călătoriei sale, n-ar fi fost obligată să sosească acolo.

Bristol se afla la o jumătate de zi de drum. Drumurile erau într-o stare deplorabilă, agravată și de ploile din timpul iernii. Averse de ploaie se abăteau asupra atelajului, împiedicând-o pe Harriet să contemple peisajul. Știa că mergeau de-a lungul coastei situate la est de Detroit și Bristol. Era acea coastă pe care contrabandiștii o urmaseră în sens invers pentru a acosta ambarcațiunea franceză și-l debarcase pe spionul francez Lesage. Planul era ingenios: puține vapoare inamice riscau să pătrundă în aceste ape, patrulele navale britanice făcându-se acolo tot mai rare. Cât despre eventuali martori, întreținea deseori raporturi tensionate cu autoritățile. Oricine ar fi rupt legea tăcerii, ar fi dispărut fără să lase urme. Lesage trebuia să se ascundă undeva în acest peisaj udat de ploaie pe care Harriet îl zărea printre șiroaiele de pe geam....

Să călătorească în compania unui octogenar surd, care nu se despărțea niciodată de plosca de whisky, nu avea nimic îmbucurător. Moralul îi creștea pe măsură ce trăsura se apropia de țintă și un parfum de aventură îi dădea aripi. La Monkscombe, niște neînțelegeri o despărțiseră de Ben. Dar departe de locuință și de ce simboliza ea, lucrurile vor fi altfel. Amândoi ar putea să discute calm, să încerce să se împace. În plus, Susan, prietena sa din copilărie, era căsătorită de cinci ani și experiența sa îi va fi de folos. Așa că Harriet era foarte optimistă când ajunse la Bristol.

***

Susan o întâmpină cu cea mai mare căldură, cu atât mai mult cu cât soțul său, ofițer de marină, se afla pe moment pe mare.

– Nu că m-aș plictisi, îi explică ea prinzându-l exact la timp pe mezinul care amenința să cadă în foc. Copiii nu-mi lasă niciun minut de odihnă. Tom junior a împlinit patru ani săptămâna trecută și nu mai știe ce farsă să inventeze! Bebelușul, de-abia a început să meargă, dar, după cum vezi, este deja un mic diavol! Nu, ce-mi lipsește cel mai mult când pleacă Tom, este cineva cu care să vorbesc.

Dacă Tom era fizic absent, totul căuta să-i amintească prezența: portretul său trona pe perete și pipa așezată pe vatră așteptau întoarcerea proprietarului. Cât despre fiul cel mare, o încânta pe Harriet povestind cu un realism de te băga în sperieți capturările inamicilor francezi în care tatăl său jucase rolul decisiv. Dându-i crezare, marina britanică ar deveni complet inoperantă fără isprăvile tatălui său.

Făcându-se ora de culcare, Harriet o însoți pe Susan în camera copiilor pentru a-l auzi pe micul Tom spunându-și rugăciunea. După ce-l rugă pe Dumnezeu să-i apere tatăl de toți dușmanii marini din lume, copilul încheie cu aceste cuvinte:

– Te rog, bunule Dumnezeu, împiedică-i pe rechini să-l mănânce pe tata!

Rămase singure, cele două prietene se instalară în salon la o ceașcă de ceai, pentru a sporovăi.

Dezvăluirile Harrietei o lăsară pe Susan fără grai. Apoi o întrebă, stupefiată:

– Vrei să spui că niciodată n-a.... nici măcar în noaptea nunții voastre?

– Nici măcar, recunoscu Harriet. Crede că mă interesează doar proprietatea – ceea ce nu-i de mirare, pentru că eu i-am spus-o. Acum, pretinde că am obținut ce voiam și că trebuie să-mi fie de-ajuns. Dar nu asta este situația, Susan. Mi-am dorit o casă ca a ta, cu copii și un soț lângă mine. Ce se va întâmpla cu mine dacă Ben continuă să mă neglijeze?

– Ca să fiu sinceră, nu reușesc să cred că se va împăca într-adevăr cu această situație, declară Susan. Se preface din orgoliu. Bărbații sunt atât de mândri... Știu ceva despre asta! Tom detestă de asemenea să-și recunoască greșelile.

Se aplecă să ia o jucărie ruptă și remarcă, îngândurată:

– Îmi va fi greu s-o repar.

– Este același lucru și cu căsătoria mea, murmură cu tristețe Harriet.

– Oh, draga mea! exclamă Susan luând-o de mână. Să nu crezi asta. Este doar o ceartă de îndrăgostiți. Ben este jignit că pari a-i prefera această locuință. Un soț are nevoie să știe că-i este indispensabil soției. Trebuie să-i dovedești că el este cel care contează în primul rând pentru tine.

– Dar nu mă iubește! obiectă Harriet. Are grijă să fie întotdeauna politicos și cred că m-a luat de soție pentru a se arăta

drăguț cu mine. Dar n-am avut deloc impresia că-i plac. De fapt, îi complic doar viața.

Susan zâmbi.

– Haide, Harriet, un bărbat nu se căsătorește numai din milă! Sunt convinsă că nu vrea decât să te iubească. Și chiar dacă această idee nu-i trecuse vreodată prin minte, i-ai inspirat-o.

***

A doua zi dimineață, Harriet părăsi casa Susanei, înfofolită călduros pentru a lupta împotriva vântului și cu fața ascunsă sub o pălărie mare. O luă în direcția hotelului în care locuia Ben. Mai degrabă decât să intre să întrebe de el, tânăra femeie preferă să aștepte să iasă și vizită magazinele vecine. Cumpăra niște mosoare de ață de la un negustor de mărunțișuri când Ben apăru în sfârșit pe trotuar.

Lăsându-l pe negustor uluit, Harriet se repezi pe stradă. Ben mergea repede. Se pierdu în mulțimea de pietoni și doar înălțimea sa îi permise Harrietei să-l urmărească până în port. În jur domnea o activitate intensă. Prin mulțimea de oameni treceau marinari, docheri, magazineri și de asemenea femei foarte machiate, cu haine bătătoare la ochi, care strigau trecătorii cu voce tare.

Din fericire, nimeni nu-i acorda atenție tinerei femei. Dacă totuși ar fi fost întrebată, va răspunde că-și căuta un frate mai mic, care fugise pe mare acum un timp.... Harriet își repeta în minte

povestea când Ben se opri în fața unui vapor ancorat la chei. Era în curs de încărcare și marinarii mergeau de colo-colo pe pasarelă.

La adăpostul unei uși mari cu două canaturi, tânăra femeie îl văzu pe Ben oprindu-l pe unul din ei. Bărbatul își frecă bărbia și se întoarse pentru a privi vaporul. Urmă o conversație animată pe care Ben o încheie dând o monedă marinarului. Apoi își continuă drumul. Imediat, Harriet își reluă urmărirea.

Aceeași scenă se repetă în trei rânduri: Ben oprea niște marinari, le punea întrebări și-i recompensa. O dată, scoase o lunetă din mantou și o îndreptă spre o navă înainte de a intra într-o tavernă.

Harriet se așeză pe un rulou de sfoară, cu mintea agitată. De ce oare se interesa atât de mult de ce ținea de marină? Ce gen de informație căuta? Fără să vrea, vechile bănuieli îi reveniră în memorie. Printr-o coincidență tulburătoare, francezul Lesage nu fusese niciodată găsit și Ben sosise la Monkscombe exact în clipa în care dispăruse Lesage. Ori, cei doi bărbați aveau aceleași semnalmente. Desigur, Ben venea de la Viena. Dar orașul era în mâinile francezilor... Inima Harrietei se strânse. Se putea oare ca soțul său, moștenitorul familiei Stanton, să fie spion?

Ce să facă? Să se destăinuie Susanei? Nu, cu un soț ofițer de marină, primul său reflex ar fi să alerge să povestească totul autorităților. Atunci, lui Jonas? Dar notarul avea încredere oarbă în Ben.... În acea clipă, un râs strident atrase atenția Harrietei. Ridicând capul, văzu apropiindu-se două femei pe care le remarcase mai înainte. Frumuseți oarecum vulgare, înaintau braț la braț, schimbând glume deocheate cu marinarii. Ajunse în fața

tavernei, se consultară din priviri, apoi intrară.

Harriet ezita. Era tentant să le urmeze, dar Ben ar fi recunoscut-o cu siguranță. Pe de altă parte, o femeie respectabilă nu frecventa un asemenea loc.... Ridicându-se, se duse să-și sprijine fruntea de geam. O atmosferă nesănătoasă, plină de fum, domnea în interior. Harriet zări spatele celor două femei care, nemișcate în mijlocul încăperii, examinau clienții. Deodată, se despărțiră. Una dispăru la stânga, în timp ce cealaltă se îndreptă spre un bărbat care stătea singur la masă.

Era Ben. Furioasă, Harriet strânse pumnii. De ce se amesteca această.... intrigantă? Aplecată asupra lui, își permise să-i atingă cu familiaritate obrazul, șoptindu-i o invitație a cărei natură nu lăsa nicio îndoială. Prostituată! își spuse Harriet, jignită. Lasă-mi soțul în pace! Apoi se gândi mai bine. Această cochetă își pierdea timpul. Ben se va enerva și o va îndepărta. Cu nasul încă lipit de geam, aștepta ca el să se hotărască...

În zadar. Cu un gest al mâinii, o invită pe necunoscută să se așeze. Aceasta se instală alături de el și-i adresă o privire languroasă. Pieptul generos se revărsa peste decolteu.

– Nerușinato! tună și fulgeră Harriet. Să te arăți într-o asemenea ținută.... Ce rușine!

Brusc, cuplul se ridică. Harriet avu doar timp să se ascundă după colțul străzii. Ușa se deschise și Ben apăru cu fata la braț. Departe s-o respingă, râdea la glumele sale. Stupefiată, Harriet îi văzu pornind pe un drum îngust pe care îi urmări la o distanță respectabilă. Străduța dădea spre un local păzit de un uriaș mustăcios. Ben îi strecură o monedă în mână și bărbatul deschise

ușa... Cuplul dispăru în penumbră.

– Mizerabilule! bombăni Harriet, furioasă. O preferi pe această prostituată propriei soții. Sper că-ți va fura portofelul.

Orbită de furie și de durere, se îndepărtă ca prin ceață. Sângele îi zvâcnea în tâmple. Venind după Ben în Bristol, făcuse o gravă greșeală. Era mai bine să trăiască încă în îndoială decât să aibă certitudinea cumplită că este înșelată.....

Întorcându-se mai târziu la hotel, Ben nu oferea cu siguranță imaginea unui bărbat fericit. Mergea cu mâinile în buzunare și trăsăturile îi erau trase. Singurul subiect de satisfacție era că afacerea care-l adusese la Bristol progresa cu pași mari. Un oraș mare suprapopulat era întotdeauna neprimitor, mai ales iarna. Datorită numeroaselor sale ocupații, zilele treceau repede, dar serile erau lungi și nopțile îl duceau cu gândul la Harriet.

N-ar fi crezut vreodată că gândurile îi vor zbura atât de des spre Monkscombe. În fond, poate ar fi fost mai bine s-o ia pe Harriet cu el, fie și numai pentru a profita de compania sa. Era obligat să recunoască faptul că cele două surori îi lipseau – mai ales Harriet. Ajuns la această concluzie, Benjamin se răsucea în pat și loviea furios perna cu pumnul. Apoi se plânsese de hotel: de confortul camerelor de serviciu în trecere prin bucătărie, totul, absolut totul lăsa de dorit.

Din nou chipul Harrietei îi apăru în față, asociat de data aceasta cu cel al lui Aaron Pardy. Se încruntă. Măcar dacă acel bandit n-ar mai da târcoale prin împrejurimi.... Amintirea Harrietei plăpândă și vulnerabilă pe peron, îl obseda. Cum să doarmă liniștit știind-o expusă avansurilor acelei brute? Carolîne nu risca nimic; Aaron nu

se interesa de ea și oricum, James va ști s-o protejeze. Dar Harriet?

Ridicând gulerul șubei, grăbi pasul. Fără Aaron, fără acel sentiment de inexplicabilă frustrare care-l chinuia, n-ar fi cedat niciodată plăcerilor false din cartierul sordid al Bristolului. Nu s-ar fi lăsat nicicând antrenat în casa lugubră închisă, de acea fată lipsită de farmec... Oh! Desigur, era plăcută și mai degrabă amuzantă, dar nu exista nici tandrețe, nici sentiment în îmbrățișările sale. Părăsise clădirea și mai deprimat decât la sosire....

În timp ce-și croia drum prin mulțime, Ben își auzi numele strigat. Se opri și privi în jur, pentru a vedea un atelaj oprit lângă trotuarul opus. În interior, gesticula un bătrân gentleman care-și agita frenetic cornetul acustic în direcția sa.

– Stanton! striga acesta. Aici!

Cuprins de un acces de tuse, căzu cu greutate pe banchetă.

Ben se repezi spre atelaj cu riscul de a fi trântit și vârî capul prin portieră. Deși încă prăbușit, sir Mortimer nu părea să sufere o criză cardiacă. Asudând și respirând greu, îi făcu semn tânărului bărbat să urce. Ben se supuse.

– Te-am văzut.... bâigui sir Mortimer, recăpătându-și treptat răsuflarea. Cu vântul acesta supărător, nu-i bine să rămâi afară.... Ține, bea o picătură!

Îi întinse lui Ben o sticlă de alcool și explică:

– Mi-a trimis-o un prieten din Jamaica, unde are o plantație de trestie de zahăr..... un adevărat nectar!

Scoțând dopul, Ben mirosi cu prudență numitul nectar. Vaporii de alcool îi încețoșară ochii.

– La naiba! exclamă el. Dar este foarte tare! Te doboară

fulgerător!

– Nimic mai bun contra frigului! comentă sir Mortimer cu satisfacție. Haide bea, vei vedea!

Ben bău mică o înghițitură, se sufocă și înapoie fără regret sticla bătrânului bărbat. Acesta o puse cu grijă în buzunar, apoi schimbă subiectul.

– Nici mie nu-mi plac marile orașe. Prefer la țară. Când nu mai ai douăzeci de ani, suporți cu greu toată această agitație.

Ben îndrăzni să-l întrebe ce vârstă are.

– Optzeci și șase de ani! declară sir Mortimer, umflându-se în pene. Sunt născut la patru ani după tentativa Bătrânului Prinț de a cuceri tronul și aveam douăzeci și șase de ani când Carol Stuart a fost încoronat. Ei da, am fost acolo, la bătălia de la Culloden...

Făcu o pauză înainte de a continua, cu o mină visătoare:

– Crede-mă, în acea perioadă oamenii știau să bea! Niciodată treaz în șa, aceasta era deviza oricărui bărbat cu înclinații bune! De altfel, era mai bine să-ți faci curaj să înfrunți hoardele scoțiene dezlănțuite.... Acolo am căpătat gustul pentru whisky – chiar dacă nu egalează berea franțuzească. Ah! berea franțuzească.... ce regal!

Apoi, amintindu-și fără îndoială că regatul în chestiune era prohibit în Marea Britanie, își încheie apologia în acești termeni:

– Privește-mă: alcoolul conservă! Dacă vrei să trăiești mult, urmează-mi exemplul: bea!

Ben, căruia îi era greu să-și ascundă amuzamentul, replică:

– Îmi voi aminti asta, domnule.

– Ce te aduce aici? îl întrebă sir Mortimer complet inofensiv.

– Vapoarele, domnule.... am spus, vapoarele! repetă pe un ton

mai ridicat în cornetul însoțitorului său. Pentru afaceri.... Da, afaceri! Mi s-a încredințat un raport despre marina comercială. Lumea interlopă este interesată de combustibil.

– Un copil? exclamă sir Mortimer, uluit. Deja? Notează, n-ar fi primul născut înainte de termen! Iată de ce v-ați căsătorit în grabă!

– Nu vorbeam de copil! strigă Ben. Am spus doar combustibil!

– Cum? Vorbește mai tare, nu te aud!

Aranjându-și cornetul acustic, își continuă ideea:

– Unde este soția dumitale? Presupun că umblă prin magazine. Femeile n-au pereche în a ne cheltui banii. Dar a greșit ieșind pe frigul ăsta. Mai ales în starea sa, nu este prudent.... Îmi amintesc că am fost căsătorit odinioară, reluă el cu o mină elocventă. Proastă afacere, pe legea mea. O femeie îngrozitoare, posesoare a unui nas mare și a unei guri și mai mari!

Ca pentru a înlătura această amintire neplăcută, sir Mortimer destupă din nou sticla și umplu un pahar din argint.

– În sănătatea dumitale, tinere!

– Soția.... mea este la Monkscombe! strigă Ben.

Bătrânul tuși.

– Nu, am adus-o eu însumi la Bristol. Haide, Stanton, recunoaște: ai uitat-o undeva. În orașul ăsta mare, nu este nimic extraordinar. Te plimbi, te gândești la altceva.... și hop, ți se rătăcește soția! Între noi, eu am pierdut-o pe a mea de vreo zece ori! Dar nu-ți fie teamă, Harriet va găsi drumul. Femeile sunt ca iepele; instinctul le aduce întotdeauna acasă!

– Sir Mortimer! strigă Ben în cornet, fără să prea știe dacă incorigibilul judecător fabula sau nu. Sunteți sigur că mi-ați adus

soția la Bristol? Nu confuzi cu un sejur precedent?

– Nu, nu, răspunse sir Mortimer. Îmi amintesc foarte bine că am lăsat-o pe stradă.

– Pe ce stradă? strigă Ben, în pragul unei crize de nervi.

– Ah, gata, n-am nicio idee. Întrebați-l pe vizitiul meu.

– Mă duc! spuse Ben, sărind din atelaj.

Micul Tom refuza să facă baie. Plânsul său răsuna în toată casa, amestecat cu dojenile mamei și doicii sale. Fratele său mai mic își ațintise o privire dezgustată asupra primului. Așezat pe genunchii Harrietei, făcea mutre la linguriță întinsă de tânăra femeie, atât de bine încât masa nu se mai sfârșea.

În mijlocul agitației generale, Harriet percepu brusc vociferări provenind din hol unde, evident, un vizitator nedorit căuta să intre. Se pregătea să așeze copilul, cât timp mergea să vadă, când o voce cunoscută tună:

– Lasă-mă să trec, am venit să-mi caut soția!

Ușa se deschise cu zgomot și apăru Ben, cu părul în dezordine și pălăria în mână. Rămase nemișcat, privind-o pe Harriet cu dușmănie, apoi o întrebă pe un ton agresiv:

– Ce naiba faci aici?

– Ei bine... o ajut pe Susan, răspunse Harriet, străduindu-se să-și păstreze sângele-rece. De unde ai știut că eram aici?

– M-am întâlnit cu sir Mortimer. Mai întâi am crezut că era beat, dar m-a asigurat că te-a adus la Bristol...

– Am venit să-mi vizitez o prietenă din copilărie, spuse Harriet. Ai vreo obiecție?

Ben pierdu controlul. Nu, bineînțeles, n-avea nicio obiecție.

Harriet avea dreptul să-și viziteze prietenele fără ca el să devină bănuitor. Mânia sa părea probabil ridicolă.... Rănit în amorul propriu, o privi în tăcere. Focul trosnea în vatră și lumina caldă a flăcărilor îi lumina chipul delicat. Era frumoasă, chiar foarte frumoasă cu șorțul său și cu acel copil dolofan agățat de gâtul ei. Tulburat, luptă să nu cedeze.

– Așază copilul ăla! îi ordonă.

Harriet încercă să-l asculte, dar copilul se prinse de ea cu toate puterile, aruncându-i o privire furioasă intrusului.

– Nu pot, recunoscu ea. Va plânge. Este ora cinei.

– N-are doică?

Exasperat, Ben se lăsă pe un scaun, lângă șemineu. Pălăria îi căzu jos fără să schițeze niciun gest s-o ridice.

– Este sus cu Susan, pentru că Tom refuză să facă baie.

Harriet se aplecă din nou spre micul său protejat.

– Haide, copilule, doar o linguriță, îl rugă blând. Pentru a-i face plăcere mătușii Harriet.

– Dacă mi-ai fi spus că doreai să-ți vezi prietena, ai fi călătorit cu mine, spuse Ben, glacial.

– Nu mi-ai cerut-o.

Ben ridică ochii la cer. Copilul refuză piureul și adormi în brațele Harrietei. Aceasta lăsă farfuria pentru a-l legăna cu tandrețe. Ben o observă o clipă, înainte de a declara pe un ton repezit:

– Nu m-ai fi deranjat.

– Serios? îl ironiză Harriet. Mă uimești.

Bărbatul se încruntă.

– Ce înseamnă această aluzie?

– Oh.... nimic, te credeam doar prea ocupat. Apropo, oare ce faci la Bristol?

– Activitățile mele nu prezintă niciun interes pentru tine, draga mea.

– Să spunem mai degrabă că sunt puțin onorabile, îl ironiză Harriet, aruncându-și buclele spre spate.

De data aceasta, Ben îi ținu piept.

– Încetează să vorbești în enigme! De ce anume mă bănuiești?

– Nu mă privește asta, replică Harriet, cuprinsă de nervozitate. Dar nu este deloc plăcut să-ți surprinzi soțul la brațul unei femei ușoare.

Fața frumoasă, bărbătească a lui Ben deveni cenușie.

– M-ai.... spionat!

– Și am avut dreptate.... iată dovada! acuză Harriet.

– Este intolerabil! strigă el, sărind în picioare.

Trezit brusc, copilul începu să țipe.

– Iată ce ai făcut, îi reproșă tânăra femeie.

– Te vei întoarce la Monkscombe! tună Ben fără s-o asculte. Te vei.... Pentru Dumnezeu, fă-l pe copilul ăsta să tacă! Te vei întoarce la Monkscombe chiar mâine. Voi lua măsurile necesare.... Harriet, vrei sau nu să lași copilul ăsta?

– Nu. Este adorabil.... și-l iubesc mult!

– Dacă-ți doreai atât de mult un copil era suficient când te-am cerut în căsătorie să menționezi că-l doreai ca dar de nuntă, în afară de Monkscombe, șuieră sarcastic. Aș fi trecut în contract!

– Te supraestimezi! ripostă Harriet. Pentru un bărbat care nu și-a onorat niciodată soția, ești foarte îngâmfat!

– Doar un surd ca sir Mortimer ar putea împărți patul cu tine! Nu încetezi să ocărăști!

– Ieși de aici! exclamă Harriet.

– D.... da! întări bebelușul.

– Mâine te întorci! strigă Ben, ridicându-și pălăria și agitând-o furios pe sub nasul Harrietei. Mâine, ai înțeles?

– Oh, dar acesta trebuie să fie domnul Stanton, interveni Susan pe un ton vesel. Ce surpriză plăcută! Harriet mi-a vorbit atât de mult despre dumneavoastră.

Ben părea în pragul unei crize de apoplexie. Totuși, reuși să se controleze și se scuză că sosise pe neașteptate.

– Din contră, protestă Susan luând copilul în brațe. Îmi voi duce fiul în camera copiilor și voi cere să ni se prepare ceai.

Ben se agită.

– Iertați-mă doamnă, rosti bărbatul cu o voce gâtuită. Dar sunt obligat să vă refuz invitația. Îmi pare cu adevărat rău.... Harriet, mâine!

Cu aceste cuvinte incoerente, plecă în pas rapid. Ușa se trânti după el.

– Secretoaso! glumi Susan. Nu mi-ai spus că soțul tău este foarte frumos!

– Este mai ales foarte supărat, remarcă Harriet.

– Supărat, poate...

Susan o amenință cu degetul.

– .... dar să nu-mi mai spui vreodată că este indiferent!

Capitolul 8

Cunoscând pe deplin caracterul lui Ben, Harriet își făcu valiza în aceeași seară: cu siguranță un atelaj o va aștepta în fața ușii a doua zi dimineață. O clipă, se gândi să nu țină cont de avertisment, dar Susan o convinse să-și schimbe părerea.

– Lasă-l să câștige de data asta, Harriet, o sfătui ea. Îl va domoli mânia. Mai devreme sau mai târziu, își va regreta intransigența și va încerca să se facă iertat.

Dacă Harriet nu era convinsă, acceptă totuși să se supună.

Nu știa că, ascuns la colțul străzii, Ben, neîncrezător, asista la plecarea sa. Îl surprindea s-o vadă ascultând docilă și-l supăra în același timp. Deoarece îl frământa conștiința. Desigur, Harriet nu avea niciun drept să-l spioneze, dar și el ar fi trebuit să-și dea osteneala să se explice în loc să plece ca un hoț. Regreta și că o priva de prietena sa, Susan. La întoarcerea la Monkscombe, îi va sugera s-o invite cu copiii, pentru un timp....

Cu conștiința astfel ușurată – credea el – Benjamin se duse la

Jonas Ferrar.

Dar, în sinea sa, începuse să-și regrete pripeala. Poate ar fi fost mai bine să-i permită Harrietei să rămână la Bristol: aici se afla cel puțin în siguranță și putea să vegheze asupra ei. Mai grav, simțea o ciudată impresie de gol, ca și când Harriet îi lipsea deja... Așa că nu era în dispoziție excelentă sosind la notar.

Uluit, domnul Ferrar îl privi măsurând nervos biroul. Apoi, într-un elan de compasiune, îi propuse consolarea supremă: tabachera sa.

Osteneală zadarnică. Ben scutură din cap.

– Nu, mulțumesc.

Resemnat, Jonas Ferrar puse deoparte tabacherea, își aranjă redingota și declară fără preambul:

– Am să-ți fac o mărturisire, Stanton.

Descumpănit, Ben se opri brusc și-și ațintì asupra lui o privire întrebătoare.

– Sfătuindu-te să te căsătorești, uitasem toate obligațiile pe care le implică viața în doi, începu notarul. Sunt văduv de treizeci de ani. La început, n-am fost nefericit în căsnicie, chiar dacă soția mea nu mi-a inspirat niciodată o mare pasiune. Era o moștenitoare bogată și recunosc că acest atu m-a obligat în asemenea măsură, încât am uitat oarecum fizicul său.... puțin ingrat. Dar Harriet este foarte atrăgătoare.

– Sunt conștient de asta, făcu Ben, cu băgare de seamă.

– Dacă ai avea amabilitatea să te așezi.... Este foarte greu să te adresezi cuiva care se mișcă neîncetat.

Scuzându-se, Ben luă loc în fața lui, întinse picioarele și

încrucișă cu hotărâre brațele.

– Mă întreb, continuă domnul Ferrar, ca și când această idee îi venise pe moment. Mă întreb dacă știi în ce împrejurări a plecat tatăl dumitale în America.

Ben nu-și putu ascunde surpriza. Desfăcând brațele, se îndreptă în scaun.

– Nu. Vorbea deseori de Monkscombe, de peisaj, de tradiții, dar nu mi-a explicat niciodată limpede motivele plecării sale. Recunosc că sunt curios să le aflu, adăugă după o ușoară ezitare.

Domnul Ferrar păru mulțumit.

– Nimic nu mă împiedică să ți le dezvălui, deoarece toți protagoniștii acestei întâmplări au murit, în afară de unul – în cazul de față, una. Dar sunt sigur că persoana interesată mă va ierta.

Ben ridică sprâncenele, nerăbdător să audă urmarea.

– Imaginează-ți doi frați cât se poate de diferiți, reluă domnul Ferrar. Pe de-o parte, moștenitorul, un tânăr echilibrat, cu o fire plăcută: tatăl Harrietei. Pe de alta, opusul său perfect, vreau să vorbesc de tatăl dumitale. Original, capricios, gata mereu să se înfurie și la fel de prompt să ierte. Nu rău, în fond, dar imposibil de stăpânit. În acea vreme începuse să-i frecventeze cu asiduitate pe cei din familia Pardy. De-a lungul generațiilor, puține familii au făcut atât de multe fapte rele. Și, de fiecare dată, au încercat să antreneze un Stanton. Curios, nu?

Ben se foi pe scaun. Păru pe punctul să spună ceva, dar se răzgândi.

– Eram toți trei îngrijorați în legătură cu el, reluă notarul. Le cunoști pe surorile Drew, mai precis pe Mary Drew. Ei bine, cu

riscul de a te surprinde, odinioară era o fată foarte frumoasă. Excesiv de timidă, puțin sufocată de tatăl său, dar totuși fermecătoare. Și atât de bună... Nici urmă de răutate. Cred că asta l-a sedus pe tatăl dumitale. Cât de imprevizibilă este dragostea... Cu siguranță, ea ar fi putut avea o influență bună asupra tatălui dumitale. Din păcate, bătrânul pastor nu vedea lucrurile astfel. Se plânse bunicului dumitale, care luă lucrurile și mai rău. Se mânie îngrozitor, strigându-i fiului său că nu-l va lăsa să păteze reputația unei nevinovate. La rândul său, pastorul i-a interzis lui Mary să-l mai vadă pe tânărul bărbat și biata fată, speriată, se resemnă să se despartă de el. Tatăl dumitale s-a simțit trădat. Nebun de furie, a jurat să nu mai pună niciodată piciorul la Monkscombe. Și și-a ținut cuvântul....

Notarul oftă, înainte de a trage concluzia:

– Cred că, timp de doi sau trei ani, Mary l-a așteptat. Bineînțeles, el n-a venit s-o caute. Poate la început a avut această intenție, dar știi proverbul: ochii care nu se văd se uită. Bunicul dumitale a interzis să i se mai rostească numele în prezența sa. Celălalt fiu, tatăl Harrietei, condamnă de asemenea comportarea fratelui său. Și-a făcut o datorie din a le ajuta discret pe surorile Drew și de aceea chiria lor a rămas mereu nesemnificativă.

– Nu mi-ai spus nimic când am vorbit să le-o măresc, observă Ben, rupând tăcerea.

– Dragul meu prieten, am presupus că văzându-le pe aceste biete fete, vei hotărî din proprie inițiativă să nu le revizuiești chiria. Trebuie să recunosc că am presupus bine.

– Nu mă cunoșteai, ripostă tăios Ben. Nimic nu-ți permitea să

mă crezi milostiv.

– Nici să presupun contrariul. L-am apreciat pe tatăl dumitale. Îl știam excentric, dar nu rău. De ce nu i-ai semăna? Dacă totuși ai fi insistat să le mărești chiria, ți-aș fi spus povestea asta mai curând.

– Tocmai, de ce mi-o spui acum, Jonas? întrebă Ben, foarte calm.

Notarul îi susținu privirea fără să clipească.

– Pentru că este ușor să te eschivezi de responsabilități. De cealaltă parte a Atlanticului, se poate spera întotdeauna că problemele se rezolvă de la sine, sau că altcineva se va ocupa de ele. Poate asta ar fi situația. Dar nu justifică deloc lașitatea celui care pleacă.

Într-un acces de mânie, Ben sări de pe scaun.

– Harriet ți-a vorbit, nu-i așa? tună el.

– O iubesc mult pe Harriet. Mă întristează s-o văd suferind.

Sprijinit cu amândouă mâinile de pupitru, Ben se aplecă spre el, dominându-l cu înălțimea.

– Este rândul dumitale să mă asculți, Jonas! M-ai provocat să mă căsătoresc cu Harriet, ceea ce am făcut. La sosirea mea aici, ea își consacra toată energia administrării proprietății după metodele sale inviolabile. M-a considerat imediat un rival și s-a străduit să mi-o spună. Totuși, am luat-o de soție, făcând-o stăpână la Monkscombe până la moarte. Am făcut ce se aștepta de la mine, Jonas. Acum, lasă-mă să-mi conduc viața după cum înțeleg. Deoarece am și eu planuri. Iar Monkscombe nu face parte din ele. Mi-am îndeplinit datoria și nimeni n-are dreptul să pretindă mai mult de la mine.

Departe de a se lăsa fâstâcit, Jonas întrebă cu interes:

– Spune-mi mai degrabă care sunt aceste planuri?

– Să-mi împart viața cu o femeie, nu cu o casă. Așa că, ajunge, discuția este închisă. Voi rămâne aici un an, cum am prevăzut, apoi mă voi întoarce la Philadelphia. Hotărârea mea este irevocabilă. Acum, iartă-mă, dar mă așteaptă treburile. La revedere.

Ușa se trânti. Rămas singur, domnul Ferrar se repezi asupra dragei sale tabachere.

– De-ai ști cât ești de încăpățânat, mormăi el. Ca și când Harriet ar vrea casa aia afurisită.... Pe tine te vrea, catârule!

***

Întoarsă la Monkscombe, Harriet se zbătea între dorințe contradictorii: sperând nebunește să-l revadă pe Ben, se temea că întâlnirea lor va isca o nouă ceartă. Un sentiment de revoltă o surprindea deseori. N-ar fi trebuit să se supună niciodată voinței sale. Oare cum îndrăznise Ben s-o oblige să părăsească Bristolul? Comportarea sa era incalificabilă! Nicio explicație, nici măcar un cuvânt de scuză. Doar acest ordin dur. "Te întorci la Monkscombe". Și ea îl ascultase! Ea, Harriet Stanton, mai obișnuită să dea ordine decât să primească, își luase imediat tălpășița!

La acest gând, Harriet simți reapărându-i obiecțiile. Cu ce drept pretindea acest necunoscut să-i dirijeze viața? Prea multe mistere îl înconjurau pe acest văr venit de aiurea... Mult prea multe, după

gustul său.

James Murray veni la cină de două ori. Și el trecea printr-o perioadă tristă: în ciuda hăituirilor, Lesage rămânea de negăsit.

– Și totuși, sunt gata să pariez că este încă în regiune! afirmă căpitanul, furios. Pun mâna în foc că cineva îl ascunde. Dar la ce bun să pun întrebări sătenilor? Puțin le pasă de justiție!

– Nu pot fi condamnați, remarcă Harriet. Vestul s-a dușmănit întotdeauna cu Londra. De altfel, de la un sat la altul, locuitorii n-au încredere unii în ceilalți. Altfel spus, nu se vor destăinui niciodată unui scoțian ca dumneata, căpitane. Crede-mă că-mi pare rău.

– Dacă n-ar fi decât sătenii, aș înțelege. Dar atitudinea unor notabilități mă scoate din sărite! Priviți-l pe sir Mortimer... A rămas la bătălia de la Culloden!

– Este adevărat, aprobă Caroline. Pentru sir Mortimer, timpul n-a trecut. Se crede încă în război împotriva Scoției! Sunt sigură că nici nu cunoaște numele de Bonaparte! Este un bătrân original și inofensiv.

– Nu atât de inofensiv, Caroline, protestă sever James. Spune mai degrabă un potlogar care întoarce legea în favoarea lui, își petrece timpul bând și-mi pune bețe în roate!

Așadar, era un mister deplin, se gândea Harriet, întorcându-se acasă peste câmp a doua zi dimineață. Oare unde se putea ascunde Lesage? Dacă James spunea adevărul și francezul hoinărea încă prin împrejurimi, părea de necrezut ca nimeni să nu-l fi văzut. Un vagabond, incapabil să dovedească un domiciliu fix, trebuia să atragă inevitabil atenția.

O bănuială îngrozitoare îi încolți în minte. Și dacă nu era un vagabond? Dacă era vorba de un bărbat sosit pe neașteptate, dar având un alibi excelent pentru a se stabili la Monkscombe? Un bărbat care cerceta marea cu luneta de pe "Promenada văduvelor"? Un bărbat care se dusese la Bristol sub pretexte misterioase și arăta un interes exagerat pentru vapoare? Un bărbat care străbătuse toată Europa în ciuda ocupației franceze și nu-și ascundea admirația pentru Marea Armată.

Sângele îi îngheță. Deși Jonas nu-i împărtășise niciodată suspiciunile, se putea ca prima sa intuiție să fi fost bună? Ca Ben să fie spion?

Adâncită în gânduri, Harriet nu văzu un copil zdrențăros care o pândea, ascuns la umbra unui gard. Nu-și dădu seama de prezența lui decât când ajunse în dreptul său și tresări.

– Ia te uită! exclamă tânăra femeie. Te recunosc, ești Billy Pardy.

Copilul ieși din ascunzătoare și se ținu la o distanță respectabilă, gata să fugă la cea mai mică alertă.

– Vă așteptam, spuse el, privind-o atent, fără să zâmbească.

– Ce se întâmplă, Billy? întrebă Harriet. Te-a maltratat cineva?

– I-am prevenit, spuse cu înverșunare Billy. I-am avertizat că, dacă mă mai supără, voi repeta totul gentlemanului sau dumneavoastră. Cum domnul nu este aici, am venit să vă văd pe dumneavoastră, chiar dacă n-am obiceiul să vorbesc cu femeile.

Din acest discurs vehement, Harriet nu reținu decât un lucru: copilul dorea să se răzbune pe un membru al familiei. Dar cum oare să-l protejeze în lipsa lui Ben?

– Aaron te-a bătut? îl întrebă, neliniștită.

Billy scutură din cap.

– Nu. Aaron n-a făcut nimic. Nathan. I-am spus că-l voi denunța dacă o mai face... Dar domnul este plecat, adăugă copilul cu un aer de reproș, ca și când Harriet era răspunzătoare. Și nu-mi place să vorbesc cu femeile. Perspicacitatea sa o alarmă pe Harriet. Crescut într-o lume fără altă lege decât cea a celui mai tare, Billy nu cunoscuse niciodată inocența copilăriei. Învățase doar să se apere împotriva unei violențe la care era supus deseori. Înainte de orice, Billy era un Pardy. Ideile sale despre femei o dovedeau: locul lor era acasă și nu li te adresai decât în ultimă instanță. Asta era situația acum....

Harriet îl privi cu bunăvoință. Îmbrăcat cu o haină prea mare pentru el, Billy umbla desculț în ciuda frigului și nu părea deloc amărât.

– Despre ce voiai să-mi vorbești, Billy? Îl voi informa pe domnul Stanton la întoarcerea sa.

Billy luă un aer șmecher.

– Nu despre ce, ci despre cine.

– Ce vrei să spui? întrebă Harriet, încruntată.

– Este un bărbat ascuns acasă. Francezul.

Harriet își ținu respirația. Aplecată spre băiețel, îl întrebă foarte blând:

– Francezul, Billy? Ești sigur? Este adevărat?

Acesta aprobă, dând energic din cap.

– Mergând să ia tutunul și berea, Nathan, Aaron și Jethro l-au adus și pe francez.

– Și este încă la voi acasă? Totuși, a trecut mult timp.

– Și-a rupt piciorul, explică Billy. Apoi i-au alergat soldații; au reușit să scape, dar francezul și-a rupt piciorul și ceilalți a trebuit să-l aducă acasă. Acum, se simte mai bine. Merge cu un baston. Spune că într-o zi sau două va pleca.

Așadar, iată cheia misterului. Lesage era rănit. Fără îngrijiri, piciorul întârziase să se vindece și de-abia începuse să se refacă. Pentru a-i ascunde sosirea, cei din familia Pardy fuseseră obligați să-l ascundă. Acest compromis nu convenea nimănui și spionul se grăbea să-și părăsească aliații incomozi.

Ce să facă oare? se întrebă neliniștită Harriet. Să-i vorbească lui James Murray? Dar James plecase la Beth în aceeași dimineață și va lipsi câteva zile. Până atunci, Lesage va fi plecat. Atunci, să-i mărturisească lui sir Mortimer? Deși surd, cam indulgent și rareori treaz, era totuși magistrat. Oricum, înainte de a anunța pe cineva, trebuia să se asigure că Billy spunea adevărul. Fire răzbunătoare, acesta era în stare să fi inventat această poveste, cu singurul scop de a le face necazuri rudelor. Doar dacă nu mințise doar pe jumătate: Lesage putuse sta într-adevăr la ei, dar să fi plecat deja.

– Ascultă-mă bine, Billy, spuse Harriet cu precauție. Înainte de a interveni, trebuie să fiu sigură că nu minți. Așa că te voi urma acasă la tine și mă voi ascunde în apropiere. Tu vei face în așa fel încât să-l atragi pe francez afară pentru a-l putea vedea. Ai înțeles?

– Da.

– Atunci, să mergem.

O luară amândoi spre plajă. Înfiorându-se în bătaia vântului marin, Harriet se ascunse în spatele tufelor și ascultă valurile care se spărgeau pe mal. Dacă Billy spunea adevărul și mărturia lui

permitea capturarea lui Lesage, va trebui să-l țină departe de familie până când spiritele se vor liniști...

Billy tocmai intrase și Harriet aștepta cu inima bătând cu putere.... Obsedată de necesitatea de a fi de nevăzut din case, uită că o putea surprinde cineva care eventual sosea. Așa că tresări când auzi zgomot de pași. Se întoarse, speriată... Prea târziu. Niște brațe puternice o prinseră de talie, în timp ce vocea zeflemitoare a lui Aaron îi șopti la ureche:

– Ei poftim, iat-o pe doamna Stanton! Cauți ceva, frumoaso?

– Lasă-mă, Aaron! îi ordonă tânăra femeie, zbătându-se ca peștele pe uscat. Nu caut absolut nimic.

Fără să se lase înșelat, Aaron începu să râdă.

– Oh, atunci ai venit să mă vezi pe mine? Nu m-ar mira deoarece, în fond, nu ți-am luat niciodată afronturile în serios.

– Obraznicule! exclamă ea furioasă, în ciuda fricii.

– Ai replică promptă, acceptă Aaron. Asta îmi place la dumneata. De obicei, îmi plac femeile supuse, care vorbesc numai când sunt întrebate. Dar dumneata.... ești altfel. Știi, întotdeauna am avut o slăbiciune pentru dumneata.

– Iar eu am crezut întotdeauna că ești un derbedeu, Aaron! Dar tocmai am aflat că ești și trădător!

Fața lui Aaron se înăspri.

– Asta era... Vino pe aici, frumoaso. Mai repede!

Prinzând-o de braț o trase spre o căsuță a cărei ușă o deschise cu o lovitură de picior. Apoi o aruncă înăuntru și o închise.

Încă năucită, Harriet își plimbă privirea nesigură în jur. Încăperea trebuia să fie o bucătărie, deoarece o cratiță se încălzea

pe vatră. Fumul ieșea printr-un geam spart. Lucy Pardy, mama lui Billy, o femeie grasă cu părul spălăcit, amesteca în cratiță cu un polonic. Își ațintì ochii inexpresivi, negri ca smoala, asupra celor ce sosiseră. Billy dispăruse.

– Așază-te acolo, ordonă Aaron împingând-o spre o bancă din lemn ros de cari. Lucy, stai cu ochii pe ea și n-o lăsa să scape, sau atâta-ți trebuie!

Dispăru în încăperea vecină, de unde răzbătea zgomot de voci. Apoi Aaron reapăru, urmat de un necunoscut înalt care se sprijinea într-un baston.

– Domnul Lesage... murmură Harriet. Chiar sunteți aici.

Nu semăna cu Ben. Singurele puncte comune: vârsta și talia, dar nimic altceva. În ciuda pericolului, Harriet simți o imensă ușurare îmbinată cu remușcări. Cât fusese de proastă și cât își regreta prejudecățile stupide!

Lesage șchiopătă până la masă, se înclină în fața Harrietei, apoi se așeză în fața ei.

– Doamna Stanton? Îmi pare rău că vă întâlnesc aici. Înțelegeți că acum, nu vă mai putem lăsa să plecați.

Rezemat cu spatele de ușă, cu brațele încrucișate, Aaron privea scena.

Harriet declară cu încredere:

– Toată lumea îmi va observa absența. Voi fi căutată.

– Dar nu aici, dragă doamnă...

Aplecat spre ea, Lesage continuă cu voce joasă:

– Doamnă Stanton, regret că vă cunosc pentru două motive: primul este că nu mi-ar plăcea să văd maltratată o femeie frumoasă

ca dumneavoastră. Al doilea, este că sunteți căsătorită cu un cetățean american. Franța întreține relații excelente cu Statele Unite și n-aș vrea ca un incident supărător să le poată compromite. Ori, dacă vi s-ar întâmpla ceva, sunt sigur că soțul dumneavoastră ar avertiza guvernul său. Nu este un bărbat care să sufere un afront fără să se apere.

– Într-adevăr, încuviință Harriet cu o siguranță mai mare decât simțea cu adevărat. Ar fi o ruptură diplomatică sigură. Nu-mi puteți face rău.

O stranie intuiție îi dicta că se înșela. Presentiment întărit imediat de Lesage.

– Din păcate, mă tem că nu sunteți conștientă de pericol, doamnă Stanton. Dacă vorbiți, cei din familia Pardy riscă spânzurătoarea. Le va fi de-ajuns să vă ducă în larg și să vă arunce peste bord... Nu știu, n-am văzut, nici pe-acolo n-am trecut.

– Greșit! răcni Aaron din ușă.

Cu un aer amenințător, veni și se postă în fața francezului.

– N-are rost să șușotiți, nu sunt surd! Am auzit tot. Nu voi lăsa pe nimeni s-o atingă, pe nimeni.

Lesage se întoarse spre Harriet cu o mină sceptică.

– Văd că aveți un admirator. Din nefericire, nu va putea să vă protejeze împotriva restului familiei.

Înainte ca Aaron să aibă timp să protesteze, Nathan năvăli în încăpere. Arătând-o pe Harriet cu degetul, întrebă pe neașteptate:

– Ce face ea aici?

– Ne spiona, explică Lucy ieșind din apatie.

Furios, Aaron făcu stânga-mprejur.

– Taci, sau te fac bucățele!

Apoi, prinzând brațul Harrietei, o împinse într-o altă încăpere.

– Așteaptă-mă aici, îi ordonă.

Ușa se trânti.

Harriet privi în jurul ei. Se afla într-un fel de cameră jegoasă, echipată cu un pat drept mobilier. Câteva cărămizi fuseseră scoase din zid, sub tavan, pentru a lăsa lumina să treacă. Cuprinsă de o bruscă slăbiciune, tânăra femeie se așeză pe pat, străduindu-se să uite cearșafurile îndoielnice. Atunci, o zarvă de voci răsună în spatele ușii: gardienii ei se certau. O altercație violentă căreia, deși nu percepea decât frânturi de fraze, Harriet îi ghici conținutul. Nathan și Jethro susțineau să scape de ea imediat. Lesage și Aaron se împotriveau. Decizia finală va aparține celorlalți membri ai clanului. Nu era nevoie să fii profet pentru a prevedea verdictul...

Căutând un mijloc să scape, Harriet se sui pe pat și examină deschiderea improvizată amenajată sub tavan. Părea mult prea strâmtă pentru a-i permite să se strecoare, dar de ce să nu încerce? Mai ales că de cealaltă parte se afla un țarc de porci. Grohăiturile animalelor vor acoperi zgomotul fugii sale.... Harriet gândi rapid. Dacă evada acum, ar putea-o surprinde cineva. Era de preferat să aibă răbdare până seara.

Se așeză din nou pe pat și gândurile îi zburară spre Ben. Oare cum va reacționa descoperindu-i dispariția? Pentru că Lesage se înșelase crezând că nimeni nu va veni s-o caute aici. Dimpotrivă, va fi primul loc la care se va gândi Ben. Instinctul îl va conduce sigur spre Aaron. Și când va fi aici... O cuprinse panica, în timp ce o certitudine i se impunea în minte: cei din familia Pardy îl vor ucide

și pe el pentru a-și salva capetele. Oh, Ben! se lamenta Harriet, tulburată. Te-am judecat atât de greșit. Aș dori atât de mult... Dar la ce bun să se plângă? Răul era făcut.

În încăperea vecină, era din nou liniște. Harriet se ridică și încercă prudent ușa... Dar Aaron avusese grijă s-o blocheze. Descurajată, tânăra femeie se întoarse și se așeză. Trecură minute lungi, până când un zgomot de pași o făcu să tresară. Venea cineva... În secundele următoare i se va decide soarta... Dar ușa se deschise și apăru Aaron, numai zâmbet. O licărire ciudată juca în ochii lui întunecați. O licărire de dorință, care nu lăsa să planeze nicio îndoială asupra intențiilor sale...

Sărind de pe pat, Harriet îi susținu privirea și se strădui să-și ascundă teama. Zâmbetul lui Aaron se lărgi.

– Ți-e frică, nu, porumbițo? N-are importanță. Dimpotrivă, puțină rezistență va adăuga puțină picanterie... hm, întâlnirii noastre. Tuturor femeilor le place să fie dominate, chiar dacă pretind contrariul.

Înainta încet, cu buzele răsfrânte, asemenea unui lup gata să sară asupra prăzii.

– N-ai să îndrăznești! exclamă Harriet, profund tulburată.

– Dar din dar se face raiul, spuse Aaron cu un aer de reproș. Ai greșit luând ușor amenințările francezului. Acum câtva timp, ți-am spus că poate vei avea nevoie de mine într-o zi. Ei bine, acea zi a sosit. Nu-i voi lăsa să te înece – în schimbul a puțină... recunoștință, se înțelege.

– Îl uiți pe soțul meu! ripostă Harriet cu aroganță.

Aaron râse ușor.

– Unde este? La Bristol, se pare, și Dumnezeu știe când se va întoarce. De altfel, este un străin, în timp ce dumneata și cu mine suntem doi copii ai acestei regiuni, adăugă plimbându-și degetele pe pielea mătăsoasă a decolteului tinerei femei.

Dezgustată, Harriet îi respinse mâna.

– Niciodată, mă auzi, niciodată! strigă ea.

– Totuși, ar fi cea mai bună soluție – și cea mai plăcută...

– Pentru nimic în lume! Aș prefera să mor.

– Nimic nu ne obligă să rămânem aici, continuă Aaron, fără să țină seama de întrerupere. De ce să nu ne stabilim în altă parte, într-un oraș unde nu ne cunoaște nimeni?

Stupefiată de îndrăzneala sa, Harriet se revoltă cu vehemență:

– Ești nebun! N-aș fugi cu tine pentru tot aurul din lume!

– Pentru că nu mă cunoști bine, făcu Aaron suav. Dar sunt sigur că-ți vei schimba curând părerea...

Cu un gest brusc, o răsturnă pe pat și se năpusti asupra ei. Mâinile sale nerăbdătoare șifonară rochia din lână, sfâșiind corsajul. Sufocându-se sub greutatea sa, Harriet gemu înăbușit. Dar eforturile de a se elibera fură zadarnice: trupul solid al lui Aaron îi strivea pieptul, interzicându-i orice mișcare. Epuizată, respirând greu, lupta să nu leșine, când o mână de fier îl trase pe Aaron în spate. Harriet îl recunos cu pe Lesage. Cu un aer dușmănos, spionul îl amenință pe Aaron cu bastonul.

– Las-o în pace, auzi ? Franța nu vrea necazuri cu Statele Unite!

– Puțin îmi pasă de Franța! strigă Aaron. Ea mă interesează. La naiba cu restul!

– Te înșeli, prietene , spuse Lesage, mieros. Atâta timp cât sunt

eu aici, nimeni nu va atinge un fir de păr al doamnei Stanton. În schimb, după aceea....

Adresându-se Harrietei, declară pe un ton îndurerat:

– Îmi pare rău, doamnă. Dar odată plecat, nu voi mai putea face nimic pentru dumneavoastră.

Apoi se întoarse din nou spre Aaron:

– După plecarea mea, ești liber să acționezi cum dorești. Dar până atunci, nimeni nu se va apropia de ea, ai înțeles?

Harriet respira mai liber. Oricât de scurtă ar fi această amânare, va fi bine să profite de ea... Cei doi bărbați ieșiră, iar tânăra femeie își puse ținuta în ordine și ridică ochii spre tavan. Va fugi chiar în acea noapte, înainte ca temnicerii săi să-și amintească de pasajul din zid...

Din păcate nu uitaseră: puțin după aceea, încăperea se găsi adâncită în întuneric, în timp ce de afară, cineva bătea în cuie o scândură peste gaură. După astuparea acesteia, ultima speranță de evadare dispăru.

Copleșită, Harriet își afundă fața în mâini. Curând, Lesage nu-i va mai fi de niciun ajutor. Cât despre Aaron, tributul de plătit pentru a-i obține protecția era mult prea greu. Altfel spus, era pierdută....

Capitolul 9

Harriet crezu mai întâi că cei din familia Pardy o vor lăsa în întuneric pentru a-i zdruncina curajul și cu aceeași ocazie, rezistența. Dar, din fericire, nu fu așa: puțin după aceea, un copil speriat veni să lase o lumânare și dispăru fără să rostească o vorbă.

În spatele ușii, clanul se adunase pentru cină. Nici aici nu fu uitată: o anume Cherry îi aduse o masă copioasă, deși puțin apetisantă. După pântecul plinuț, Harriet ghici că familia se va mări. Ce ciudată era viața... se gândi, uluită. În căminele mai protejate, multe femei mureau născând, fără să se reușească salvarea copilului. Dar în aceste cocioabe lipsite de igiena cea mai elementară, în care copiii veneau pe lume fără niciun ajutor medical, mamele supraviețuiau și copiii se dezvoltau prin Dumnezeu știe ce miracol al naturii....

După plecarea lui Cherry, se strădui să înghită câteva îmbucături, apoi, pofta de mâncare îi dispăru și lăsă farfuria. În încăperea vecină cina se desfășura cu mare gălăgie. Harriet

presupuse că Lesage împărțea masa cu familia Pardy. Straniu personaj, acest spion... Nu era chiar aliatul său, dar era dispus s-o protejeze cât mai mult posibil, pentru a păstra relațiile franco-americane. Se afla și el într-o situație neplăcută. Misiunea îi eșuase printr-un supărător concurs de împrejurări; contactele cu Parisul se întrerupseseră și viitorul îi era mai mult decât nesigur. Oare putea ea să profite, într-un fel sau altul, de această situație?

Chipul lui Ben îi apăru în timp ce un val de întrebări i se îngrămădiră în minte. Oare soțul său se afla încă la Bristol? Se va întoarce la timp pentru a o salva? Și dacă da, oare cum va reacționa Lesage, preocupat să menajeze Statele Unite, dar depinzând totuși de cei din familia Pardy?

În sufragerie, micul trib părea destul de amețit de băutură. Un bărbat cânta cât îl ținea gura, ceilalți aplaudau. Deodată, Harriet auzi un copil țipând și se temu să nu fie Billy. Apoi se liniști. Atâta timp cât nimeni nu făcea o apropiere între sosirea sa și cea a copilului, acesta din urmă nu risca nimic.

Camera era rece și umedă. Așezată pe pat, Harriet își afundă fața în genunchii îndoiți și așteptarea insuportabilă reîncepu.

Lansat în galop pe drumul plin de apă, Ben blestema timpul execrabil care făcea ravagii prin regiune. Nu încetase să plouă de la plecarea sa din Bristol, în zori, și tremura în hainele ude.

Venind seara, se hotărî să se oprească într-un han de pe marginea drumului. Nu că ar fi fost primitor, dar în asemenea împrejurări, cea mai sordidă tavernă i-ar fi părut providențială. Lăsându-și calul unui rândaș, se repezi în interior.

Focul își împrăștia căldura plăcută în sală. Ben își scoase

mantoul, se așează lângă șemineu, apoi comandă cina. Uitând de prohibiție, ceru o bere pentru a se încălzi. Hangiul tresări surprins, încuviință cu un semn și se îndepărtă, cu o mină misterioasă. Puțin după aceea, berea îi fu adusă într-o tăcere grea de subînțelesuri. Fără îndoială, familia Pardy aproviziona acest han ca și pe cele din împrejurimi, se gândi Ben. În această clipă, înțelese mai bine de ce sir Mortimer închidea ochii la contrabandă!

Întărit de bere și cuprins de o toropeală binefăcătoare, începu să moțăie când o învălmășeală de luptă îl trezi brusc. Hangiul îi șuieră la urechi: "Armata de proximitate!" și-i smulse sticla din mâini, înainte de a fugi spre bucătărie. Imediat ușa localului se deschise îmbrâncită de un soldat în uniformă roșie. Un soldat cu fizionomie familiară...

Încântat de această întâlnire neașteptată, Ben agită brațul în direcția sa.

– James! Sunt aici!

Privirea căpitanului Murray se opri asupra lui.... și o expresie de intensă ușurare i se zugrăvi pe chip. Atunci, Ben avu intuiția că va afla vești proaste.

Într-adevăr, James se grăbi spre el și exclamă agitat:

– Domnul fie lăudat, v-ați întors! Am luat-o pe acest drum din întâmplare, sperând să vă întâlnesc. Cu această ploaie, m-am gândit că poate veți găsi refugiu aici.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Ben, îngrijorat. Ia loc și povestește-mi tot.

James nu-l făcu să repete de două ori. Așezându-se în fața lui, oftă și explică pe un ton preocupat:

– Oh, este o afacere suspectă... Imaginați-vă, la această oră ar fi trebuit să fiu la Bath. Am plecat ieri dimineață, dar calul a început să șchioapete și a trebuit să mă întorc din drum. Din fericire, deoarece între timp, soția dumneavoastră a dispărut. Am căutat-o peste tot.

Ben se strădui să întrebe calm:

– De când?

– Începând de ieri dimineață devreme. A ieșit să viziteze bolnavii pe jos și nu s-a mai întors.

Ben înjură înăbușit.

– Pe jos? Totuși i-am interzis asta!

– Ne-am asigurat că a făcut vizitele prevăzute, reluă James în grabă. Așadar, i s-a întâmplat ceva pe drumul de întoarcere. Totul este să știm ce... Am bătut toate desișurile fără să găsim nici cel mai mic indiciu. Caroline este înnebunită. Ea m-a trimis să vă caut. Sunt mulțumit că v-am întâlnit. Văzându-vă, Caroline își va recăpăta curajul.

Ben nu ezită. Fără să piardă o secundă, îi ordonă hangiului să anuleze cina și să i se înșeueze calul.

– Mă vei însoți, James, spuse cu fermitate. Am ideea mea asupra problemei. Ți-o voi comunica pe drum.

Apoi, îmbrăcându-și mantoul, adăugă:

– Nu sunt decât un imbecil. N-ar fi trebuit s-o părăsesc niciodată și mai puțin s-o trimit înapoi la Monkscombe.... Să-mi folosească de lecție!

Puțin mai târziu, în timp ce amândoi galopau unul în spatele celuilalt, Ben îi strigă însoțitorului său:

– Te-ai gândit să mergi la familia Pardy?

Vocea lui James ajunse la el, stupefiată.

– La familia Pardy? De ce aș face-o?

– Acolo se află Harriet, pun pariu! Nu-ți pot explica nimic acum, James, ar fi prea lung. Dar dacă vrei să-ți capturezi contrabandiștii, urmează-mi sfatul: aruncă o privire la familia Pardy.

Se porni o violentă vijelie și mai multe minute trecură înainte ca James să poată continua dialogul.

– Care este legătura cu soția dumneavoastră? strigă el.

– Probabil dădea târcoale prin împrejurimi și este prizonieră la ei, acum. Cum, încă nu știu. Dar este acolo!

– Atunci, să mergem imediat s-o eliberăm, afirmă cu hotărâre James. Mă duc să-mi iau oamenii...

– Nu, nu, în niciun caz! Cei din familia Pardy vă vor vedea sosind de departe și nu vă va lăsa timp să interveniți. Lasă-mă mai întâi să încerc s-o eliberez pe Harriet.

– Sunteți nebun! exclamă James, alarmat. Vă veți arunca în gura lupului! Permiteți-mi măcar să vă însoțesc.

– Nu. În acest timp, te vei duce la sir Mortimer pentru a-i explica situația. Spune-i că-l aștept la familia Pardy. Apoi – dar numai apoi – trimite-mi armata de proximitate.

Consternat, James își opri calul pentru a-l privi. Figura sa cinstită reflecta cea mai mare stupoare.

– Escrocul ăla bătrân să mă ajute să-i aresteze pe contrabandiști? Glumiți! Este de o seamă cu ei!

– Ascultă, îl întrerupse Ben. Poate sir Mortimer nu este nevinovat, dar în ciuda aparențelor, este un patriot fanatic.

Precizează-i că cei din familia Pardy au adăpostit cu siguranță spionul francez sub acoperișul lor. Se va înfuria!

Casele celor din familia Pardy nu mai erau acum decât la un kilometru și jumătate. Sub acoperirea unui boschet, cei doi bărbați porniră pe jos. În timp ce-și lega calul de un copac, Ben îi ordonă însoțitorului său:

– Dă-mi două ore, James. Vei avea nevoie de ele pentru a-l alerta pe sir Mortimer și a-ți aduna oamenii.

– Nu-mi place, bombăni James, încruntat. Vă voi asculta, dar nu sunt liniștit. Nu sunteți nici măcar înarmat!

Ben zâmbi ușor.

– În locul tău, n-aș paria pe asta... Du-te, grăbește-te!

Resemnat, James se îndepărtă în galop.

Ben scrută cerul. Din fericire, ploaia se oprise. Vremea urâtă i-ar fi reținut pe cei din familia Pardy înăuntru, în timp ce el plănuia să-i atragă afară – mai ales pe unul. La acest gând, o licărire necruțătoare îi străluci în privire. O licărire care l-ar fi făcut pe Aaron să nu se simtă bine dacă ar fi putut s-o vadă...

Înainte de a coborî spre plajă, tânărul bărbat vârî mâna în cizma dreaptă. Cuțitul era acolo, ascuns într-un compartiment ascuns. Va ști să-și amintească în caz de nevoie.

Apoi, cu mersul său elastic, se strecură până la malul râpos și, pitit în spatele tufișurilor, așteptă momentul propice pentru a interveni, cu răbdarea desăvârșită a indianului din America, ce-l învățase odinioară arta de a vâna.

În acest timp, se pregătea un eveniment care trebuia să aibă importanța sa în continuare.

În timp ce Cherry Pardy venise să-i aducă o altă lumânare, Harriet observă că respira cu greutate și că fața ei congestionată era acoperită de transpirație. Apoi, brusc, când se aplecă să pună lumânarea pe podea, nefericita scoase un țipăt sfâșietor și se prăbuși pe pat, ținându-se de pântec.

– Doamne sfinte! bâigui Harriet.

Înspăimântată, se repezi în încăperea vecină, unde Jethro și Aaron jucau domino.

– Cherry este pe punctul să nască! țipă ea.

În loc de orice răspuns, Aaron dădu cu putere o palmă pe umărul vărului său.

– Am câștigat iar, exclamă bărbatul. Nu mai joc cu tine, Jethro. Ești prea lipsit de valoare!

Privirea îngrozită a Harrietei alerga de la unul la celălalt.

– Ați auzit ce-am spus? Cherry va naște!

– Ei și? făcu Jethro, batjocoritor. Să se descurce! Nu este treaba noastră!

– Dar trebuie să mergeți să aduceți apă!

– Puțul este în spatele curții, ripostă Aaron, fără să miște un deget.

– Ei bine, ce aștepți să te duci? Haide, grăbește-te!

– Du-te singură, este treabă de femeie, exclamă el cu aroganță.

În fața relei sale voințe, Harriet simți că se înfurie. Uitându-și teama, se repezi asupra lui gata să-l sfâșie.

– Bădăranule! Această biată fată se încovoaie de durere și tu refuzi să ridici măcar un deget pentru a o ajuta! Du-te și adu-mi apă imediat! Imediat, ai înțeles?

Descumpănit de mânia sa, Aaron o privi surprins, apoi se supuse împotriva voinței sale.

– Bine, bine, mă duc, bombăni, ridicându-se. Nu striga atât de tare! Îmi spargi timpanele!

Curtea era pustie: ceilalți Pardy se aflau în casa vecină și Jethro, exasperat de gemetele sărmanei Cherry, dispăruse în pădure. Fluierând, Aaron se îndreptă spre puț. Umplu căldarea, o ridică... O lamă de oțel străluci lângă urechea sa, în timp ce o voce spunea încet:

– Fă cale-ntoarsă, Pardy și nicio vorbă, sau îți tai gâtul.

Aaron ascultă. O sinceră uimire i se întipări pe chip la vederea lui Ben.

– Dumneata! exclamă el. Nu te-am auzit sosind!

– Unde este soția mea? întrebă Ben fără preambul.

– Este bine...

Apoi, privind cuțitul:

– Nostimă armă pentru un gentleman!

– Nu sunt nici englez, nici gentleman, încearcă să-ți amintești asta... Ei bine, soția mea?

– Cum ai ghicit că este la noi? întrebă Aaron, cu evidentă curiozitate.

Ben ridică din umeri.

– Știu foarte multe despre tine, Aaron. Mai multe decât crezi... Te-am văzut încărcând lăzi cu bere pe spatele catârilor în mijlocul nopții. Știu de asemenea că tu și ai tăi îl adăpostiți pe Lesage.

Pe fața lui Aaron, surpriza spori.

– N-am spus nimic, pentru că nu mă privea, reluă Ben. Dar

acum, lucrurile sunt diferite. Ținând-o prizonieră pe soția mea, te provoc eu! Haide, du-te s-o aduci repede, apoi vom rezolva problema de la bărbat la bărbat.

Aaron încuviință.

– De acord. Să câștige cel mai bun....

Trecând în fața lui Ben, ridică găleata.

– Blânda dumitale soție ar fi capabilă să-mi scoată ochii dacă nu-i duc apa! mormăi înainte de a ajunge la casă.

Ben se plasă cu prudență în spatele puțului, pentru a para o eventuală împușcătură. Dar dacă așteptarea se prelungi, vina îi reveni Harrietei. De-abia intră Aaron pe ușă că tânăra femeie se repezi în întâmpinarea lui, roșie de mânie.

– Unde ai fost? exclamă ea, smulgându-i căldarea din mână. Copilul s-a născut fără să-l pot curăța măcar!

– Chiar nu ești comodă! mormăi Aaron. Gândindu-mă bine, nu voi fi supărat să te văd plecând... Lasă căldarea și urmează-mă.

– Nu. Sunt ocupată.

În alte împrejurări, stupefacția lui Aaron ar fi fost comică.

– Hotărât lucru, n-am să te înțeleg niciodată! Mai întâi mă rogi să-ți dau drumul; apoi te înfurii și acum, când vreau să te duc la soțul tău, preferi să rămâi aici! Sărmanul... ce afront pentru el!

– Ben! exclamă Harriet. Oh, Aaron, Ben este aici? Este adevărat?

– Da...

Apoi, cum tânăra femeie se năpusti afară:

– Încet! Strigătele tale vor alerta toată familia!

Dar Harriet se aruncase deja de gâtul soțului său și, strânsă lângă el, izbucni în plâns. Lacrimi de ușurare și de bucurie îi șiroiau

pe obraji.

– Oh, Ben, dragul meu, știam că vei veni! Dar mi-a fost atât de teamă.... atât de teamă că te vor omorî!

Ben o strânse lângă el. În acea clipă, înțelese că nu va putea pleca niciodată singur în America. Ai câștigat, Jonas, gândi el melancolic.

Rămas la o parte, Aaron îi contempla. Ben observă asta și o respinse blând pe Harriet.

– Îmi mai rămân câteva detalii de rezolvat, Harriet. Du-te și intră în casă. Voi veni curând.

– Ce ai să faci? întrebă ea, neliniștită.

Înainte ca Ben să fi putut răspunde, Jethro năvăli în curte, strigând:

– Soldații.... sosesc! I-a văzut Nathan!

Efectul fu imediat. Într-o fracțiune de secundă, toți Pardy apărură din casă și se răspândiră în pădure. Cu două excepții, totuși: Lesage și Aaron. Primul se rezema cu spatele de ușă, cu un pistol în mână. Cât despre al doilea, Ben se însărcină să-i întrerupă cursa, plăcându-l violent la pământ. Amândoi se rostogoliră în praf. Urmă o luptă scurtă, încheiată printr-un puternic upercut trimis de Ben în maxilarul adversarului. Apoi acesta se ridică, foarte demn, în ciuda hematomului care se formă pe obrazul său:

– Dumnezeule, în ce stare ești.... murmură Harriet, îngrozită.

Dar Ben avea o mină satisfăcută:

– Dimpotrivă, nu m-am simțit niciodată atât de bine!

– M-ați încântat, exclamă Lesage înaintând, cu arma ațintită asupra lui Benjamin. În ce mă privește, sper să rezolv problema

prin bună înțelegere.

– Puneți-vă pistolul la loc, ordonă Ben, foarte calm. V-am cunoscut încă de la început ascunzătoarea, dar n-am considerat potrivit să intervin. În schimb, am să vă fac o sugestie.

Surprins, Lesage îl invită să se explice.

– În ce mă privește, n-ați făcut nimic de condamnat, pentru că ați fost țintuit la familia Pardy de când ați sosit – ceea ce este deja o pedeapsă în sine! Așa că vă propun să le cereți gazdelor dumneavoastră – când vor reapărea – să vă ducă pe viitorul vapor francez care va ancora în împrejurimi. Întoarceți-vă în Franța, domnule... și mai mult noroc data viitoare!

Lesage zâmbi și-și vârî arma în buzunar.

– Domnule Stanton, aș fi preferat să vă întâlnesc în alte împrejurări, dar războiul a decis astfel. Credeți-mă că regret încă mult sechestrarea doamnei....

Se înclină galant în fața Harrietei, declarând:

– După cum vă închipuiți, nu voi fi supărat să renunț la ospitalitatea familiei Pardy. Masa lor este incalificabilă!

Apoi, pe un ton confidențial la urechea lui Ben:

– Și, între noi, dragă Stanton, le-ai văzut femeile?

Capitolul 10

Se însera și razele apusului aprinseseră cerul când Harriet și soțul său porniră pe drumul de întoarcere. Ben insistase s-o urce în șa, în timp ce el conducea calul, mergând pe jos.

– Dacă nu te superi, spuse Harriet, mi-ar plăcea să mă opresc la doctorul Gray, pentru a-i cere să treacă s-o vadă pe Cherry Pardy. Sărmana, este la pat și nimeni nu se ocupă de ea. Voi plăti eu doctorul.

În ciuda orei târzii și a reputației îndoielnice a familiei Pardy, medicul acceptă să meargă în vizită la Cherry. Îndată ce el plecă, Harriet și Ben porniră din nou pe drumul spre Monkscombe.

Luna strălucea acum în noapte, difuzându-și lumina peste câmpie. Domnea o liniște profundă, tulburată doar de zgomot de aripi și de strigăte de animale. Undeva în noapte se ascundea tribul Pardy, se gândi Harriet, lăsându-și privirea să rătăcească peste tufișurile desfrunzite. Dar nu-i mai era teamă. Ca și când în compania lui Ben nu i se putea întâmpla nimic. Tânăra femeie

începu chiar să-și dorească să nu mai ajungă la Monkscombe, pentru a rătăci astfel la nesfârșit, protejați de întuneric. Pentru că la capătul drumului, necunoscutul o aștepta. Oare va ști ea să-și exprime până la urmă sentimentele? Și mai ales, le va împărtăși și Ben? Viitorul prezenta în acea clipă un îngrijorător semn de întrebare...

În timpul drumului, întâlniră un alt călăreț: fidelul Joe Henderson, venit să afle vești. Ben îl trimise înainte, s-o liniștească pe Caroline.

Sosirea lor la Mankscombe fu salutată cu o revărsare de bucurie. Caroline se agăță de gâtul surorii sale, râzând și plângând în același timp, sub privirile emoționate ale servitorilor îngrămădiți pe peron. Apoi se agitară în jurul celor salvați. Ciubere cu apă le fură puse la dispoziție în timp ce pe mașina de gătit se improviza o cină ușoară.

Puțin mai târziu, spălată și schimbată, Harriet veni în bibliotecă, unde o masă caldă fusese aranjată lângă șemineu. Mobilierul patinat de timp, etajerele pline cu cărți, covoarele orientale și stampele familiare păreau tot atâția prieteni vechi, gândi tânăra femeie, cuprinsă de o emoție inexprimabilă.

Ben era acolo, așezat în fața vetrei. Văzându-l contemplând gânditor flăcările, în minte îi năvăliră amintirile. Îl mai surprinsese o dată în această atitudine. Cât de departe părea acel timp.... De atunci, se schimbaseră atât de multe lucruri. Ea însăși se transformase profund. Nu mai era vechea Harriet, nu va mai fi niciodată. Rămânea de aflat dacă și Ben trăsese învățăminte din aceste încercări....

Ridicând capul, bărbatul întrebă cu o voce liniștită:

– Cum te simți?

– Foarte bine, mulțumesc. Nimic mai bun decât o baie, pentru a te relaxa.

Se așezară la masă. Dar nici unul nici celălalt nu avea poftă de mâncare, așa că mâncărurile rămaseră aproape neatinse. În sfârșit, incapabilă să suporte mai mult tăcerea, Harriet murmură cu privirea ațintită asupra farfuriei.

– Știu că-mi reproșezi că am mers la familia Pardy. A fost o greșeală.... Dar tocmai aflasem de la Billy că Lesage se ascunde acolo. Cum lipseai, iar James plecase pentru o săptămână, am vrut să mă duc să verific eu însămi.

– Nu te scuza, Harriet, o întrerupse Ben. La ce bun să răsucești cuțitul în rană? Coșmarul s-a terminat, asta este esențial.

– Crezi că James va reuși să-i captureze?

Ben tăie o felie de pâine.

– M-ar mira. În acest domeniu, mă tem ca tentativa acestui biet tânăr să nu fie sortită eșecului. Cu puțin noroc, va aresta un membru al tribului Pardy, și totuși.... Bărbații se ascund probabil în pădure. Vor aștepta cu răbdare în ascunzătoarea lor până când armata va renunța la căutări, apoi se vor întoarce la colibele lor și totul va începe iar, ca înainte... Aproape ca și când n-am fi scăpat de Aaron. Ai auzit ce a spus sir Mortimer: sau va accepta să se înroleze în marina britanică, sau va fi deportat în Australia pentru tot restul zilelor. Între noi, acest gen de recrut nu este o afacere. La această oră, probabil complotează deja o revoltă!

– Numai să nu se mai întoarcă niciodată.... făcu Harriet cu asemenea însuflețire, încât Ben o privi gânditor.

– Ascultă, Harriet, spuse după o clipă de ezitare. Nu trebuie să te învinovățești. Îl cunoșteai pe Aaron de foarte mult timp pentru a-l judeca obiectiv. Este un fenomen binecunoscut.

– Dimpotrivă, mi-a fost întotdeauna teamă de el. Îl știam în stare de orice. Nu mi-am uitat teama decât la sfârșit, văzându-l indiferent la suferința lui Cherry.

Ben scutură din cap.

– Nu, temerile erau în stare latentă de mult timp. Sau mai exact, te obișnuisei cu ele. De aceea n-ai ezitat să mergi acolo. Trecutul este trecut, Harriet. Trebuie să-l uiți.

"Nu voi uita nimic. Niciodată...." ar fi dorit tânăra femeie să afirme. Dar cuvintele i se opriră pe buze.

– Am fost un prost, reluă Ben. N-ar fi trebuit să te las singură, cel puțin nu înainte ca Aaron să-ți mai poată face rău. Nu știu de unde să încep, Harriet.... Până acum, nu mi-am justificat niciodată faptele față de cineva. Dar acum înțeleg că modul meu de a acționa ți-a făcut necazuri. Niciodată n-ar fi trebuit să apar la voi fără să vă anunț, nici să-ți ascund descoperirile mele referitoare la familia Pardy. Cât despre sejurul la Bristol, a fost doar o călătorie de afaceri. Ar fi trebuit de asemenea să-ți explic asta....

Făcu o scurtă pauză, apoi reluă cu o voce schimbată:

– Îmi pare rău că m-ai surprins cu acea femeie. A fost doar o singură dată, îți dau cuvântul meu.

– Nu trebuie să-mi dai socoteală în legătură cu acest subiect, protestă cu calm Harriet.

– Cu siguranță, da. Am comis o greșeală regretabilă; o știam de altfel, chiar înainte de a o face. Dar nu sunt decât un bărbat,

Harriet, nu un sfânt.

Tânăra femeie aprobă, cu inima strânsă. "Și eu?" era gata să strige. "Oare nu simți nicio atracție pentru mine? Sunt mai puțin frumoasă, mai puțin de dorit, decât acea necunoscută?"

La capătul răbdării, deschise gura pentru a-și exprima gândul cu voce tare, când ușa se deschise și apăru James Murray, scos din sărite. La vederea cuplului, expresia i se îmblânzi.

– Doamnă Stanton, am venit să aflu vești despre dumneavoastră. Și despre dumneata, Ben... Se pare că pumnul dumitale l-a făcut pe Aaron să nu mai poată face rău, adăugă cu admirație.

– Pe legea mea, nu m-am descurcat prea rău! încuviință modest Ben.

Și Harriet se gândea că, în mod sigur, nu-i va înțelege niciodată pe bărbați!

– Două femei și cinci copii! exclamă James cu furie sporită. Vorbești de o captură! Toți bărbații au dispărut în natură. Le-am dat drumul femeilor.... Ce altceva aș fi putut face? Amândouă păreau sărace cu duhul, doar dacă nu făceau intenționat pe retardatele... De altfel, n-are importanță!

Descurajat, se lăsă să cadă pe un scaun și acceptă paharul de vin pe care i-l întinse Ben.

– Vrei să dormi aici, James? îi propuse acesta.

Căpitanul scutură din cap.

– Mulțumesc, dar nu pot. Mă așteaptă oamenii mei. Nu mai visează decât să se întoarcă, să se odihnească, și dacă nu-i duc imediat, indivizii ar fi capabili să nu se prezinte nici ei la întâlnire.

Apoi, pe un ton dezamăgit:

– Vedeți, nu cred că sunt făcut pentru această meserie.

– Oh, bietul James, se înduioșă Harriet după ce acesta ieși. Și sărmana Caroline... Ce se va întâmpla oare cu ei?

– James n-are chemare.... Dar sunt prea obosit să vorbesc despre asta acum și sunt sigur că și tu. Du-te repede să te culci, Harriet. Vom vedea totul mâine.

***

În ciuda oboselii, Ben nu reuși să adoarmă. Cu obrazul afundat în pernă, rememora fără încetare conversația cu Harriet. "Să uităm trecutul", îi propusese. Dar mai degrabă decât să-l uite, n-ar fi fost de preferat să tragă niște învățăminte? În loc să ștergi greșelile, trebuie să încerci întotdeauna să le analizezi. Nu era nicio rușine în asta. Dimpotrivă....

Schimbându-și poziția, începu să se gândească la James și la Caroline. Harriet îl întrebase dacă vedea vreun mod de a ajuta cuplul. Analizând problema, întrevăzu deodată soluția. O soluție simplă, chiar evidentă, care-l făcu să se ridice entuziasmat în capul oaselor. Dar bucuria dispăru foarte repede: așa bună cum era, ideea sa pretindea o hotărâre a Harrietei pe care, din păcate, ea n-o va lua niciodată.

I-ar putea-o totuși sugera? Nu, ar fi osteneală zadarnică. Nehotărât, Ben se agită atât de mult, încât până la urmă împinse

pătura și aprinse o lumânare. Un frig glacial domnea în cameră. Tremurând, încercă fără rezultat să aţâţe focul. Gândindu-se atunci la șemineul din bibliotecă, unde poate flăcările mai trosneau, se hotărî să coboare la parter.

Dar în loc să se ducă direct acolo, umblă de colo-colo, dintr-o încăpere în alta, cu lumânarea în mână. Aici zăceau partiturile Carolinei; acolo lucrul la care cosea Harriet, abandonat în salon. Imediat, fu copleșit de amintiri: exact în acel loc stătea Harriet, ocupată să coasă dantela Carolinei, în ziua în care îi făcuse cererea în căsătorie.

Sau mai degrabă, cererea în căsătorie a lui James, se corectă în gând. Cât trebuie să fi părut de rigid și de arogant! La naiba, de ce oare nu-i râsese Harriet în nas? Asta l-ar fi pus la locul lui.

Și mai ales, de ce acceptase? Răspunsul veni de la sine: Harriet se sacrificase din dragoste pentru Caroline și din respect pentru bătrânul Jonas. Oh, încercase ea să retracteze apoi, dar cu atât de mult tact..... prea mult tact. Refuzând să anuleze logodna, Ben sperase s-o forțeze să reacționeze, să-și dezvăluie adevăratele sentimente. Dar Harriet nu ieșise din rezerva sa obișnuită decât cu o singură ocazie: când îi era amenințată draga sa proprietate. Tot așa, se temuse de Aaron până în ziua în care Cherry avusese nevoie de ajutor. Mereu afurisitul și minunatul său altruism...

Melancolic, Ben părăsi salonul și urcă din nou scara. O forță necunoscută îl conduse până la camera Harrietei. Oare dormea? se întrebă, oprindu-se în fața ușii. I-ar fi putut dezvălui ideea sa în legătură cu James și Caroline. Ar fi putut.... Ridicând din umeri, Ben își continuă drumul. Dar ajuns la capătul culoarului, făcu

stânga-mprejur și se întoarse. Harriet și cu el nici măcar nu împărțiseră aceeași cameră decât în timpul celor două nopți petrecute la lady Williams... Două nopți când înghețase într-un fotoliu. Totuși, Dumnezeu știa că Harriet era frumoasă în cămașa de noapte, cu părul lung castaniu căzând în bucle suple pe umerii gingași. Tulburat, Ben întinse mâna spre clanță, apoi o retrase încet. Harriet....

Harriet visa. Un vis, sau mai degrabă un coșmar, în cursul căruia Aaron Pardy o trăgea cu forța într-o cursă nestăpânită prin pădure. Armata de proximitate comandată de James Murray se lansase în urmărirea lor, în timp ce în depărtare apăruse silueta inaccesibilă a lui Ben... Tânăra femeie se trezi brusc. O clipă, se crezu încă la familia Pardy. Dar mâna sa întâlni marginea mătăsoasă a pernei și respiră mai bine. Era din nou la Mnkscombe.... și din nou singură în patul ei.

Oftând, Harriet se ridică într-un cot. În inima sa, un sentiment de frustrare se substitui fricii. Un sentiment care o va apăsa atâta timp cât nu va găsi un mijloc de a i se destăinui lui Ben. La urma urmei, dacă soțul său continua să se încăpățâneze să rămână în camera sa, nimic n-o împiedica pe ea să facă primul pas – cu riscul de a se vedea îndepărtată fără menajamente. Dar trebuia totuși să-și încerce șansa...

Nemairezistând, tânăra femeie se ridică. Se îndreptă pe bâjbâite spre ușă, apăsă clanța.... și se află față în față cu o siluetă înaltă, bărbătească. Orbită de lumânare, nu-l recunoscu pe bărbat și crezu că era vorba de Aaron, venit să se răzbune. Speriată, scoase o exclamație gâtuită.

– Sunt eu, Harriet! spuse repede Ben. Nu-ți fie teamă.

De data aceasta, tânăra femeie îi distinse chipul. Ochii cenușii-albaștri reflectau un amestec de îngrijorare și de ușurare. Cum el nu se mișca, Harriet întrebă cu o voce nesigură:

– Ce.... ce vrei?

– La drept vorbind...

Ezită înainte de a mărturisi deschis:

– La drept vorbind, mă pregăteam să deschid ușa.

Harriet crezu că înțelesese greșit. Apoi, neîndrăznind să creadă în fericirea sa, nu putu decât să bâiguie:

– Adevărat?

– Da.

Cum oare să-i mărturisească faptul că o dorea atât de mult încât își învinsese orgoliul intangibil pentru a veni în sfârșit s-o găsească? Incapabil să găsească vorbele potrivite, Ben se mulțumi să mormăie:

– Am o idee referitoare la James și la Caro și m-am gândit.... Dar ce ai?

– Ei bine, eu....

Profund tulburată, Harriet își făcu curaj.

– Ben și eu.... veneam să te găsesc.

– Oh, Harriet....

Nebun de bucurie, lăsă lumânarea și o înconjură pe tânăra femeie cu brațele.

Cuibărindu-și capul la pieptul său, Harriet murmură cu înflăcărare:

– Te iubesc. Nu știam cum să-ți spun....

– Haide, nu spune nimic, șopti Ben în părul său. Harriet, draga mea, am fost atât de stângaci.... La Bristol, visam la tine de dimineața până seara dar, când ai venit, n-am știut decât să te alung. Mi-am reproșat asta atât de mult. Aș fi dat orice pentru a te aduce lângă mine.... Orgoliul meu stupid era gata să ne despartă pentru totdeauna.

Cum Harriet își șterse ochii pe furiș, Ben o rugă cu îngrijorare:

– Să nu plângi!

– Nu plâng, sunt fericită! protestă cu o voce slabă, înăbușită de cămașa sa.

– Vino....

Ben se aplecă să ia lumânarea. Apoi, cuprinzând umerii Harrietei, o trase în cameră. Când închise ușa, flacăra pâlpâi pentru ultima dată înainte de a se stinge. Ben lăsă atunci lumânarea, apoi prinse fața Harrietei în mâini și-i sărută ușor buzele. Cuprinsă de o încântătoare stare de bine, tânăra femeie își înnodă brațele în jurul gâtului său.

– Nu mai iubesc atât de mult proprietatea, Ben. Nu mai doresc să trăiesc fără tine. Vreau o casă ca cea a Susanei, plină de copii și de hohote de râs.

– Și eu.... murmură bărbatul, emoționat.

Apoi, simțind-o tremurând în cămașa de noapte de bumbac, murmură:

– Ai să răcești.

Luând-o de mână, o conduse spre pat, apoi se întinse alături de ea. Harriet se lipi de el. Își lăsă degetele să alunece peste bustul musculos și șopti cu pasiune:

– Speram atât de mult că mă vei iubi într-o zi.

– Te iubesc, Harriet. Te-am iubit de când te-am văzut prima dată, dar am refuzat să accept. Nu încetam să-mi repet că n-aveam nevoie de tine. Acum știu că greșeam. N-aș fi putut plecă lăsându-te în urmă. Chiar dacă ți-am afirmat deseori contrariul, cred că în fond n-am avut niciodată cu adevărat intenția. Dar eram furios că mă considerai ca pe un pionier vulgar fără cultură, nici moralitate. În definitiv, poate aveai dreptate.

– Nu. Eu am fost ignorantă și limitată...

– .... și de asemenea atât de frumoasă....

Buzele li se uniră într-un sărut de o nesfârșită tandrețe, apoi Ben explică blând:

– Aș fi vrut să ai mai multă încredere în mine, desigur, dar și mai multă în tine.

– Așa va fi situația pe viitor, spuse simplu Harriet, urmărind cu vârful arătătorului conturul feței lui Ben.

Timiditatea îi dispăruse. Trupul lui Ben lângă al său, respirația lui pe obrazul său, buzele moi, brusc, toate i se păreau minunat de naturale. Îl iubea pe Ben și Ben o iubea. Neînțelegerile și lacrimile erau uitate. Barierele se prăbușiseră pentru totdeauna și un viitor minunat se deschidea în fața lor. De acum, nimic și nimeni nu-i va mai putea despărți...

Înnebunită de fericire, Harriet șopti cu voluptate:

– Fă dragoste cu mine.

– Oh, Harriet, dacă ai ști cât te doresc.... făcu el strângând-o gata s-o sufoce.

În acea clipă, lemnul vechi al grinzilor trosni. Poate casa

începuse să acuze povara anilor. Poate era de asemenea încântată că o oaie rătăcită se întorsese la casa părintească și că, în curând, o droaie de mici Stantoni vor anima încăperile austere cu poznele lor. Poate înțelegea în sfârșit că reușind să câștige o bătălie, pierduse alta: Monkscombe nu-și mai exercita vraja asupra Harrietei. Datorită perseverenței, Ben își găsise locul....

Mai târziu, când respirațiile lor redeveniră calme și trupurile se domoliră, Harriet întrebă cu interes:

– Ce voiai să-mi spui în legătură cu James și Caro?

– Oh....

Întorcându-se spre ea, Ben îi mângâie buclele mătăsoase.

– Nimic important. Rămân cu tine la Monkscombe, restul este pe planul doi.

Ceva în vocea sa, o inflexiune nu de regret, ci de resemnare, o convinse pe Harriet că venise timpul să vorbească. Altfel, într-o zi, ce va percepe în intonația sa va fi într-adevăr un regret.

– Nu vreau să trăiesc aici, afirmă calm tânăra femeie. Vreau să mergem în America. Mă vei lua cu tine la Philadelphia. Sau dacă dorești, vom putea chiar să plecăm să descoperim acel pământ virgin, dincolo de munți, despre care mi-ai vorbit. Vom construi acolo un nou Monkscombe. Un Monkscombe al nostru.

Fața lui Ben se lumină.

– Crezi.... asta cu adevărat.

– Cu adevărat.

– Pentru că mă gândisem....

Ezită, înainte de a continua:

– Mă gândisem că dacă.... aș reuși să te conving să mă urmezi în

America, le-am putea încredința Monkscombe lui James și Carolinei. Sunt sigur că James s-ar descurca foarte bine. Sătenii îl vor accepta, pentru că este căsătorit cu o Stanton. Caroline va avea viața la care visează.

– Ce idee bună! exclamă Harriet, radioasă. Ești cel mai minunat dintre bărbați!

– Hm!.... nu spun nu. Poate nu suficient de diplomat uneori, dar recuperez în alte domenii....

Râseră amândoi din toată inima. Apoi, redevenind serios, Ben se aplecă spre tânăra femeie și murmură cu dragoste:

– Nu doresc să mai vorbim despre James și Caro în seara asta. Să vorbim mai degrabă despre noi doi.

– Noi doi, repetă Harriet, plină de admirație. Pentru totdeauna....

Sfârșit